

Bu iki resim
hep yanyana
hatırlanacak!

**Türkiye
halkları
onu unutmayacak!**

Ekmek ve **Adalet**

Haftalık Dergi
Sayı: 21
11 AĞUSTOS 2002
FİYAT (KDV Dahil) 750 000
www.ekmekveadalet.com

Avrupa Birliği

oligarşi için
DEMOKRASİ

halk için
FAŞİZM'dir

Ölüm orucu
direnişçileri zorla
müdahale ile sakat
bırakılıyor...

**DİRENME
SAVAŞI
SÜRÜYOR...**

Adalet

www.ekmekveadalet.com info@ekmekveadalet.com

Cellatlar emekli, işkenceci cellatlar işbaşında...

Cellat, uyandı yatağında bir gece. Tanrım dedi, ipi çekiyorum, beş-on saniyede ölüyorlar. Dilediğim gibi eziyet edemiyorum. Bana bir akıl ver, onları yavaaş yavaş öldüreyim. Hem zaten benim öldürme biçimime "çağdışı" diyorlar artık. Öyle öldürürsen AB'ye de almayız diyorlar. Bana öyle bir yöntem ihvan et ki, hem avaş yavaş öldürerek işkencenin zevkini çıkarayım, hem de daha "çağdaş" olayım.

O gece rüyasında "çelik kutuda konserve" gördü.

Akıllı adamlarda bu Fransızlar, İtalyanlar, Amerikalılar. Onlar icat etmişti bu "çelik kutuda konserve"yi. Artık idam sehpasına çıkarmak yerine, yerin altında yapılmış hücrelere koyacaktı kurbanını. Gün yüzü göstermeyecekti. Bir anda değil, gün gün çürütürerek öldürecek. İpi çekmeyecek çıldırtarak öldürtecekti... "Öldürmeyip, öldürmekten beter edecek"ti. Aradığı tam da böyle bir şeydi;

Cellat sabahı zor etti. O gün ilk işi, meclise gidip, öteki cellatlarla elbirliği içinde "idamı kaldırmak" olmalıydı.

Demişti ki cellatlardan biri: "Ağır-laştırılmış müebbet hapis cezası, ölüm cezasından daha ağır bir cezadır." (DSP Genel Başkan Yardımcısı Tayfun İçli) Avrupalı, demokrat, uygar gecinen gazetecilerden biri, haftalardır ya-

lık" adına! Yerin yedi kat altına göm-mek istedikleri, **DÖŞÜNCE** ierdi.

*
TBMM idamı kaldırdı sonunda. Demokratikleştik mi? Uyarlaştık mı? Çağdaştık mı?

Uzun süre önce yazmıştık işin içyüzünü: "Politikacılar, yazarlar ikide bir kalkıp 'idam cezasını kaldıralım ama öyle bir madde koyalım ki asmaktan beter edelim' diyor da, o 'demokratikleşme' savunucuları, o AB savunucuları, kalkıp bu nasıl bir anlayış demiyor." (7 Ağustos 2000, Vatan, sayı: 51)

Vatan'dan aktardığımız alıntının devamında da şu cümle vardı: "F tipleri-nin mantığı işte tam bu bu söylenen-dir."

Böyle olduğu içindir ki, "idamı kaldır-alım" diye oy verenlerin, ne F tipi hücrelerindeki öldürmelere, ne sokak ortasındaki infazlara itirazları yoktur.

Dergimizde, iki ay önce de şunu yazmıştık: "Demokratikleşmeye bakın, hümanizme bakın... Bakın da 'AB'ye uyum" denilen şeyin iç yüzünü görün." (Ekmeke ve Adalet, sayı: 14)

Hem diyorlar ki "çağdaş ülkelerde idam cezası yok"; hem de idamdan daha ağır, daha eziyetli bir ceza getiriyorlar. Barbarlıklarına, işkenceciliklerine "çağdaşlık" kılıfı geçiren korkunç bir ikiye bölmeyle karşı karşıyayız.

Diyor ki düzen: Ömür boyu hücre-de kalacaksın. İnsanlıktan çıkacaksın. Senin hiç bir düşüncen olmayacak!

Avrupa'ya uyum işte! Avrupa'nın idam hukuku, Avrupa'nın insanlılığı!

Artık, çoğunlukla Roman'lardan seçildiği söylenen cellatlara gerek yok. Artık, "öldürmekten beter yapma" gö-revi de, işkencede, rehabilitasyonda, izolasyonda uzman, CIA tarafından eğitilmiş işkenceci cellatlardır.

Bu uygarlık, bu demokratikleşme, çağdaşlık değil, düpedüz, alçaklıklar!

TBMM'nin idamı kaldırıp ağırlaştırılmış müebbet kararına karşı ilan ede-riz ki; bu alçaklara karşı, yerin yedi kat altında da düşüncelerimiz yaşama-ya devam edecek.

Hikmet Sami Türk Rüşti Kazım Yücelen

**Sattılar, soydular,
katlettiler...
TÜRKİYE HALKLARI
ONLARI
UNUTMAYACAK!**

**TAYAD'lılar Süresiz
Açlık Grevinde**

**İÇERİDE, DIŞARIDA
DİRENME SAVAŞINA
GÜÇ VERELİM!**

**17 Ağustos Depremi
ÜÇ YIL OLDU**

**Büyük acılar, büyük
açlıklar, örgütlenme
çağırısıdır!**

Fotoğraflarla Tarihimiz

Tarih:
31 Temmuz 2000

Yer:
Ankara girişi

TAYAD'lıların F tiplerinin kapatılması için yaptığı Ankara yürüyüşünde gözaltına alınan Sultan Yıldız ve diğer TAYAD'lılar, ailelerin direnişi sonucunda serbest bırakıldıktan sonra yeniden TAYAD'lıların arasına dönmüşler...

**BU FOTOĞRAF,
H. SAMİ TÜRK VE R. KAZIM YÜCELEN'E İTHAF OLUNUR!**

İyi bakın bu resme. Ülkem bağımsız, halkın özgür olsun diye mücadele eden bu genç kıızı SİZ KATLETTİNİZ! İyi bakın ona. Onun adı Sultan Yıldız. 5 Kasım'da Armutlu'da SİZ ÖLDÜRDÜNÜZ onu. Bu gülen, coşkulu yüze iyi bakın; siz kara toprağın altına gömdünüz onu! Büyütün, evinizin bir duvarına asın bu resmi. Bakın her gün; ister vicdan muhasebesi yapmak için, ister bir gün onun yoldaşlarıyla karşılaşacağınızı hatırlamak için...

INTERNET adresi: www.ekmekveadalet.com

E-MAIL adresi: info@ekmekveadalet.com

Ekmeke ve

Adalet

Ekmeke ve Adalet Dergisi
Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Ali Ercan Gökoğlu
Adresi: İnebey Mahallesi İnkap Caddesi Oto Han 55/54 Aksaray Fatih İstanbul
İrtibat Telefonu: 0212 491 16 40 Faks:0212 491 16 37

Ofset Hazırlık: Yılmaz Yayıncılık
Baskı: ASPAŞ Pazarlama

Fiyat: 750 000
Avrupa: 3 Euro
Almanya: 3 Euro

Fransa: 3 Euro
İsviçre: 3 Euro
Hollanda: 3 Euro

İngiltere: £ 2
Belçika: 3 Euro
Avusturya: 3 Euro

Bürolarımız

Akademik Yayıncılık
Tel: 0049 221 6906992
Faks: 0049 221 6906994
E-mail adresi: ekmekveadalet@t-online.de
Adana: İnönü Cad. 7, Sokak Kızılay İş Hanı arkası Özkan Apt. No:10/2
Tel-faks: 0 322 351 97 25
Ankara: Gök Bulvarı Onur İşhanı Kat: 6 Daire: 154 Kızılay
Tel-faks: 0 312 417 39 11
Antalya: Armutlu Mahallesi Elmas Sok. Şaban Karatlı Apt. Kat: 4 D.
6 Tel-faks: 0 306 223 87 18

Bursa: Başak Cad. Gür İş Hanı
Daire: 25/4 Haykeli Tel-faks: 0 224 224 83 97
Gaziantep: Karatlı Mahallesi Gaziler Caddesi Yenipazar Sokak No:27
Daire:10 Şahinbey

İstanbul: 3. Beşiktaş Cad. 850. Sokak Yayıncılık İş Hanı
No: 31/501 Kısıklı Tel-faks: 0 232 449 27 86
Kocaeli: Demiryolu Cad. 1. Gept Kargan Eski İş Hanı Kat: 6 No: 40
Tel-faks: 0 262 332 47 40
Mardin: Dabaklı Mah. Eski Halap Cad. Kardeşler İşhanı Kat: 3 No: 15 Tel-faks: 0 422 325 24 61
Mersin: Kemerkaya Mah. 4406 sk. Müzeyyen Boro İşhanı No: 9 kat: 1 Daire 13 Tel-faks: 0 324 232 15 74
Samsun: Taksim Cad. Bulutcuoğlu İş Hanı Kat: 3/42
Tel-faks: 0 362 435 25 90
Tatvan: Kemerkaya Mah. Kandıracak Cad. Dedeoğlu sokak
Pantular İşhanı Kat: 1 No:33 Tel-faks: 0462 321 59 93
Zonguldak: Gökbuluk Caddesi Caddesi Oluşlu İşhanı Kat: 5 Daire: 9
Tel: 0 372 252 51 73

- 3... *Faşizmin Egemenliği Sürüyor*
- 5... *Hücrelerden... Özgür*
Tutsaklardan Sami Türk'e...
- 6... *Kim, Hangi Hesapla Çıkardı,*
Yasalar Ne Diyor?
- 8... *Yasalar ve Uygulamalar*
- 10... *Paşabahçe Direnişi Bitirildi*
- 11... *Sınıf Gerçeğini*
Unutanlara Hatırlattı
- 13... *Zorla Müdahale*
İşkencesi Sürüyor
- 14... *TAYAD'lılar*
Süresiz Açlık Grevi'nde
- 16... *Semra'nın Dışarıdan İçeriye*
Taşıdığı Direniş Kime Ne Anlatıyor?
- 17... *Gülen Kızın Öyküsü*
- 19... *IMF'nin gözcüsü Kemal Derviş*
- 20... *"IMF Programında Geç Bile Kaldık"*
- 21... *Sağcı, Solcu, Liberal, Radikal,*
Şu, Bu FARKETMEZ...
- 22... *7 Yıldır Kaybederek, İnfazlarda,*
İşkencelerde Katlederek Uygulandı
- 23... *İnfazcının Hukuku*
- 24... *Sevinenler Neden Seviniyor,*
Üzülenler Neden Üzülüyor?
- 26... **UNUTULMAYACAK!**
- 29... *Yalnız F Tiplerini Açmadı; Bütün*
Ülkeyi F Tipine Çevirmeye Çalıştı
- 30... *Alınada Armutlu ve Akkise'nin*
Kanlı Damgaları
- 31... *CNN Türk "Haberciliği"*
- 32... *Büyük Acılar, Büyük Açlıklar*
Örgütlenme Çağrısıdır!
- 34... *Doğayı Tahrip Yasası*
- 36... *"Zarar"ın Sorumlusu Kim?*
- 38... *Ortadoğu ve Emperyalizm-3*
- 41... *Irak'a Saldırının*
Hiçbir Meşruiyeti Yoktur!
- 42... *Kürt Milliyetçiliğinin*
Trajik "U" Dönüşü!
- 43... *Coşku, Öfke ve Hüzün Birarada*
- 44... *Birlik, İttifak Adına*
Düzene Yedeklenmek
- 45... *Bir İtirafçının İtirafı ve Haine*
Kucak Açan Milliyet Gazetesi
- 46... *Gerilla Başkanlık Sarayını Vurdu*
- 48... *Jose Bofie'nin Söyleminde*
Protesto'nun Anlamı ve Boyutları
- 49... *Şehitlerimiz Onurumuzdur!*
- 50... *Kahramanlar Ölmez*

Sömürgeciliğin olduğu yerde, demokrasi olmaz!

FAŞİZMİN EGEMENLİĞİ SÜRÜYOR

T TBMM'de "uyum yasaları"nın kabul edilmesinden sonra "Tarihin akışı değişti" diye yazdı bir yazar. Öyle kolay mı değişiyor tarihin akışı? Öyle kolay mı değişiyor bir ülkenin kaderi? Meclisteki ayak oyunlarının, düzen partilerine yönelik ABD ve Genelkurmay operasyonunun, seçim manevralarının sonucu olarak üç beş yasanın geçmesini, "tarihin akışının değişmesi" olarak değerlendiren, hiç kuşku yok ki, tarihin binyıllardır süren akışını anlamamıştır. Ama tarihi anlayamamaktan da önce, içinde yaşadığı dönemi, içinde yaşadığı ülke gerçeklerini de henüz tanımamaktadır.

B u yasaların kabul edilmesini adeta "demokrasi bayramı" ilan edenler, bunun "değişimin başlangıcı", "kırılma noktası" olduğunu söyleyenler, iki şeyin değişmediğini unutmamalıdır: **ABD'nin Türkiye üzerindeki egemenliği ve Genelkurmay'ın yönetimdeki belirleyiciliği.** Bu iki gerçek, bağımlılığın ve faşizmin de ifadesidir. Genelkurmay'ın egemenliği sürüyor. Faşizmin egemenliği sürüyor. Genelkurmay'ın ülke yönetimindeki yeri ne "uyum yasaları"nda, ne de AB'de tartışma konusu bile değildir. MGK'ya alınan bir kaç "sivil" üye, AB'nin zaten özde değil biçimsel olan itirazını büyük ölçüde ortadan kaldırmıştır. Genelkurmay da, kendi egemenliğini sürdürmeye ama aynı zamanda gizlemeye yarayacak bu değişikliklere hayır dememektedir. Son uyum yasaları da Genelkurmay'ın onayı dahilindedir. Zaten Genelkurmay'ın onayı olmasaydı, düzen partileri ellerini "evet" diye kaldıramazlardı.

G eçen hafta önemli bir gelişme daha olmuştu Türkiye'de: "**Milli Güvenlik Siyaset Belgesi**" değişmişti. Belki çok kişinin dikkatini bile çekmemiştir. Bir kaç TV kanalı haber yaptı o kadar. Gazeteler bile pek yazmadılar. Oysa **Milli Güvenlik Siyaset Belgesi'** denilen şey, aslında Türkiye'nin temel ekonomik ve siyasi stratejilerini, politikalarını belirleyen bir belgedir. İktidar koltuğuna oturan her hükümetin eline bu belge tutuşturulur ve "kendi programında ne yazıyor olursa olsun, buna göre davranacaksın" denir? Peki kim diyor bunu? Bu belgeyi kim hazırlıyor? Kim değiştirdi? Kimden aldığı yetkiyle? Bu ülkeyi, Milli Güvenlik Siyaset Belgeleri, Kırmızı Kitaplar yönetmeye devam ediyorsa, AB uyum yasalarının hükmü nerede başlayıp, nerede bitiyor? İzleyenler için hatırlatalım; Milli Güvenlik Siyaset Belgesi'nde mesela "Tehdit" değerlendirilmesi değiştirildi; daha önce "tehdit" olarak kabul edilen Suriye tehdit olmaktan çıkartılıp, yerine "doğu'daki ülkeler"in tehdit olduğu tesbiti yapıldı. Yani denilen şeydu: Amerika'nın düşmanı bizim de düşmanımızdır!

Y eniden aynı soruya dönelim: Kim yapıyor bu tehdit değerlendirme-sini? İşte bu sorunun cevabı, Genelkurmay'dır. Türkiye'nin nasıl yö-

netildiğinin cevabı buradadır. Ve bu durum değişme-
dikçe, Türkiye’de hiç bir şeyin değiştiğinden sözedi-
lemez. Genelkurmay-MGK yönetimini, sadece gene-
rallerin yönetimi olarak düşünülmemeli elbette. Ge-
nelkurmay, işbirlikçi tekeli burjuvazi ve emperyalizm adına yönetiyor. Yönetimde kendi ağırlığını ko-
rurken, onların çıkarlarını koruyup kollamayı esas
alıyor. Ülkemizdeki tekeli patronların ve emperyalistlerin genelkurmayın yönetimdeki ağırlığına itiraz
etmemesinin tek şartı da budur zaten.

Oligarşinin “demokratikleşme” manevralarına, AB’ye
girişle demokrasiyi özdeşleştirme demagogilerine
eleştirel bakan kimi aydınlarımız bile, “uyum yasala-
rı”na ilişkin “*olumlu ama yeterli değil*” gibi, yüzeysel,
Türkiye gerçeğini, AB’ye uyum manevrasının anlamını
kavramaktan uzak değerlendirmeler yaptılar. Değişik-
liklerin, sınırlı bir reform anlamı bile yoktur. İstisnası,
Kürtçe konusudur. Düzenin, bu noktada eski çizgide
direnenek, Kürt halkını düzen içine çekmesinin müm-
kün olmadığı görülmüştür. Düzen, kendi geleceği aç-
sından gerekli bir esnemeyi, emperyalizmin zoruyla
yerine getirmiştir. Bu talebi kabul ettirenin Kürt hal-
kının mücadelesi olması, bu gerçeği değiştirmiyor.
Egemen sınıfların hemen tüm “reform” manevraları-
nın anlamı budur zaten. Bu reformdan devrimci an-
lamda yararlanacak bir “Kürt gücü” kalmadığı tesbiti,
oligarşinin ve emperyalizmin bu adımın atılabileceğine
karar vermesinin belirleyici nedenlerinden biridir. Ve
doğrudur da; Kürt milliyetçiliği, bugünkü çizgisini de-
ğiştirmedeği sürece, bu reformdan devrim için değil,
düzenle bütünleşme doğrultusunda yararlanacaktır.

Biz elbette reformlara, hatta hak ve özgürlükleri çok
sınırlı da olsa genişleten değişikliklere karşı olmayız.
Tersine, bunun için çalışırız. Ama biz bu reformları,
hak ve özgürlüklerin genişletilmesini asıl olarak dev-
rim ve halkın iktidarı için isteriz. Reformlar bu doğ-
rultuda değerlendirilmediğinde, düzenin halkı düzen
içine çekmesinin aracı haline gelirler. Oligarşik düzen
içinde hak ve özgürlükler, verili koşullara göre, geniş-

**Değişimin adı, devrimdir.
Gerçek bir değişim, devrimci bir de-
ğişim, bağımlılığa ve faşizme son ve-
rilmesidir. Otuz iki yıldır, devrimci
bir değişimi sağlamak için savaşıyo-
ruz. Düzenin tüm çözümleri iflas et-
miştir. Halka hiç bir şey veremeye-
cekleri artık çıplak bir gerçektir.
Çözüm de biziz, umut da.**

ler, daralır; ama hiç bir zaman demokrasiye dönüş-
mez. Düzenin sahipleri, bu düzeni değiştiremezler. De-
ğiştirmezler. Üç beş yasa çıktı diye, demokrasi gelece-
ğini düşünenler de, demokrasiyi AB’ye girmeye bağla-
yanlar da, bu gerçeği unutuyorlar. Bu yasaları çıkaran-
ların faşizmin uygulayıcıları olduğunu unutuyor veya
görmezden geliyorlar. Türkiye’nin siyasi rejimi, dün ne
idiyse, bu yasalardan sonra da odur.

Değişimin adı, devrimdir. Demokrasi de devrim sorunu-
dur. Değişimden yana tek güç biziz. Düzen güçlerinin
“değişim” dedikleri, mevcut düzeni sürdürmeye yönelik
manevralardan başka bir şey değildir. Onlar F tiplerini ya-
parken de, Kürtçeyi serbest bırakırken de, tek bir şeyi
düşünüyorlar: **Düzenin bekası.** Doğal olan da budur. Em-
peryalizm ve işbirlikçi oligarşi, herşeyi kendi iktidarı çer-
çevesinde düşünüyor. Biz de, herşeyi halkın iktidarı çer-
çevesinde düşünmek durumundayız. Gerçek bir değişim,
devrimci bir değişim, bağımlılığa ve faşizme son verilme-
sidir. Otuz iki yıldır, devrimci bir değişimi sağlamak için
savaşıyoruz. Değişimin-devrimin kavgasını, kimsenin ica-
zetine sığınmadan, AB’den, ABD’den, Genelkurmay’dan
demokrasi beklemeden sürdürüyoruz. Şundan eminiz;
umut ne AB’de, ne ABD’dedir. Umut devrimdedir. Umut
devrimcilerdedir. Umut halkın cephesindedir.

Umu du temsil ettiğimiz için bu kadar katledildik, bu-
nun için hapisanelere atıldık, bunun için hakkımız-
da durmaksızın yalanlar, iftiralar üretildi. Ama, dev-
rimciler olarak halkımızın karşısında alınımız ak, ba-
şımız diktir. Ne zulümden yıldık, ne attıkları kir üye-
rimizde kaldı. Halkın demokrasisi böyle gelir. Hiç
kimse, devrimcileri “kendi çıkarları peşinde koşmak-
la” suçlayamaz. Hiç kimse bizi bencilikle, hırsızlıkla,
dolandırıcılıkla suçlayamaz. Hiç kimse bizi emperyal-
istlerle işbirliğiyle suçlayamaz. Düzenin tüm çözüm-
leri iflas etmiştir. Halka hiç bir şey veremeyecekleri
artık çıplak bir gerçektir. **Çözüm de biziz, umut da.**
Sadece zulümle, korkutarak, örgütsüzleştirerek sür-
dürüyorlar düzenlerini. Ama herkes emin olabilir ki;
bu engeli de aşarak, tarihin akışını gerçekten de-
ğiştireceğiz. Çünkü bu tarihin hükmü.

20. yüzyılın da, 21. yüzyılın da gerçeği şudur: **Em-
peryalizmin sömürgeciliğinin olduğu yerde demok-
rasi olmaz...** Yüzyıldır bunun dünyada tek bir ör-
neği yoktur. İşte bu yüzden bağımsızlık ve demokrasi
birbirine bağlı hale gelmiştir; bu yüzden emperyal-
izmi kovmak, bağımsızlığa da, demokrasiye de
ulaşmanın ön koşulu durumundadır. Ve bu yüzden,
ülkümüzde demokrasi, devrim sorunudur; ABD’nin
egemen olduğu, Genelkurmay’ın yönettiği bir ülke-
de, demokrasiyenin sözedenler sadece şarlatanlar,
katliamcılar ve işbirlikçilerdir.

1
9
8
4

Özgür Tutsaklardan Sami Türk'e: **Kahramanlarımız Da, Sen De Tarihin Sayfalarına Yazıldınız**

Tarihin iki sayfasında, iki isim yazılı şimdi; biri 92 ismi ifade eden **KAHRA-MANLARIMIZ**, ötekisi, Cumhuriyet tarihinin en kanlı Adalet Bakanı sıfatıyla **SEN**.

Ama bu sayfaların üstünde çok farklı şeyler yazıyor; birinin üzerinde hat-tatların göznurunu, elemeğini dökerek, kazandıkları bütün hünerleri sergileyerek yazdığı; **HALKLARIN ONUR SAYFASI**, seninkindeyse **HALKIN DÜŞMANLARI SAYFASI**.

Nazi toplama kamplarının ilk şefi olma şerefine(!) sana kazandırdığı tek şey işte bu. Ve geleceğini, adının karşısına yazılacak olanı da bu sayfada yazılanlar belirleyecek.

Tarihin hükmü mutlak yerine gelir. Kendini ispatlamayı başardığın Susurluk devletinin de bu hükmü değiştirebilme gücü yoktur. O sayfanın her bir satırı toplanıp, altına HÜKÜM yazıldığında, bin yıl da geçse o hüküm silinmeyecek demektir.

Elinde yoldaşlarımızın kanı, erimiş etleri, çürümüş bedenleri, yokedilmiş hafızalarıyla gidiyorsun. "Güle güle" demiyeceğiz sana; çünkü yine karşılaşacağız kavganın zorlu yollarında. Sen Susurluk'un şu ya da bu yerinde, biz halkın, kavganın, direnişin zafere doğru büyük yürüyüşün en önünde. Yani tarihsel ve siyasal olarak oluşmuş iki ayrı safın önlerindyeen karşılaşmamak eşyanın tabiatına aykırıdır. Doğanın kanunları mutlak işleyecek. Halkımızın, şehitlerimizin, ailelerimizin, tabutlarımızı taşımaktan omuzları nasır-

laşmış emekçilerimizin, o güne kadar yü-reğinde bir volkan gibi yanan adalet ateşi hiç küllenmeyecek.

Sen gidiyorsun, oligarşinin elinde oyuncığa dönüşen, kullanılıp parça parça edilen partinle. Ama biz işte buradayız, bedenlerimizi ayrı ayrı hücrelere attın, ama biz biraradayız, binlerceyiz, hepberiz ve direniyoruz.

Ne sen, ne F tiplerin kalıcı olamayacak. Toprağa düşen her şehidimizin bir bomba gibi patlayarak bir köşesinde gedikler açtığı hücre duvarlarını mutlaka yıkacağız. Geride övünebileceğin hiçbir eser, faşizm adına kazandığın hiçbir "zafer" kalmayacak.

*

Bakanlığın süresince söylediğin tek doğruyu, "bu inanç, bu enerji Türkiye için harcansa, bütün sorunlarımız çözülür" sözünü hatırlarsın; Evet biz inancımızı, enerjimizi bu ülke için harcıyoruz, canlarımızı bu ülke, bu halk için veriyoruz. Sen, bu toprakların insanlarına karşı emperyalistler için, oligarşinin düzeni sürsün diye, koltuğunda rahat oturabilesin diye harcadın ve gidiyorsun. Biz bu ülkeyi yönetecek tek güç, o inanca sahip insanlar olduğumuzu, kıramadığın direnişimizle tüm dünyaya ilan etmeye devam ediyoruz. Düşüncelerimizi yokedemedin.

Özgür tutsaklar olarak belirtelim ki; temsil ettiğin sınıfın çıkarlarını korumakta "iyi bir düşman", ama tam da o sınıf gibi ahlak-sızca, yalan ve demagojiyle, namertçe dövüşen bir "düş-man"sın. Biz mertliği temsil ettik, sen namertliği. Mert olan dayanıyor; namertlerin kaçacağı yerin çok geniş olmadığı malum...

1
9
9
6

2
0
0
0

2
0
0
2

direnme savaşı sürüyor 662. gün

AB Yasaları Meclisten Geçti...

KİM, HANGİ HESAPLA ÇIKARDI, YASALAR NE DİYOR?

Büyük tartışmalar, partilerin taktik hesapları, ne kadar AB'ci olduklarını ispatlama girişimleri, patronların baskı ve tehditle yürüttükleri kampanyalar sonrasında "AB yasaları" olarak bilinen yasal değişiklikler mecliste kabul edildi ve Sezer tarafından onaylanarak yasalastı.

Yasaların ne getirip ne götürdüğüne ayrıca değineceğiz; ancak yasaların çıkarılması süreci burjuva politikasının bütün ikiye bölünmüşlüklerinin sergilendiği, burjuvazinin meclisi tam bir ablukaya aldığı bir süreç oldu.

YALANLAR... AYAK OYUNLARI... ŞOVENİZME YATIRIM...

AB'cilik konusunda hepsi birbiriyle yarıştı. Hiçbiri bu yasalara karşı olmadığını defalarca açıkladı. MHP'nin karşı çıkışı ise idam ve anadil olmak üzere iki yasayla sınırlı ve oy kaygısıyla idi.

Bu kaygı bütün partilerin tavırlarında belirleyici oldu. Bir yandan AB'cilik elden bırakılmadı, bir yandan da seçime dönük şovenizme yatırım.

DYP lideri Çiller, SP lideri Kutan idamın kaldırılmasını seçimlerde kullanmak için kendileri oturumlara katılmazken, milletvekillerine AB yasalarının çıkarılması yönünde oy kullandırarak da

sermayeye kendilerini ispatlamaya çalıştılar.

Çiller, "DYP, bir kez daha AB'yi kuyudan çekip çıkardı" açıklamasıyla AB'ciliği Mesut Yılmaz'dan kapmaya çalışırken, öte yandan 85 sandalyeli DYP'den 42 milletvekili anadilde yayın oylamasına, 54 milletvekili anadilde eğitim oylamasına, 42 milletvekili de idamın kaldırılması oylamasına katılmadı?

Aynı ikiye bölünmüşlük AKP için de geçerliydi. AB'ye destek açıklamaları yapan Erdoğan'ın 53 sandalyeli AKP'sinde ise 32 milletvekili anadilde öğretim maddesine oy vermedi. Aynı AKP'den sadece 3 milletvekili idamın kaldırılmasını onayladı.

HALK İÇİN DEĞİL, AB İÇİN

Yasalara ilişkin konuşmalarda ise, "halkın demokratik talepleri" sözü hiçbirinin ağzından çıkmadı. Söylenen tek şey; AB'nin kapılarının açılması için bu yasaların gerekliliği idi. Her ne kadar AB organları oligarşiyi iyi tanıyor olmalarından kaynaklı, "uygulamaya bakacağız" diye güvensizliklerini belirtmeler de, memnuniyetlerini de açıkladılar. Yani Meclis ve partiler açısından görev yerine getirilmişti.

DAHA AĞIR YASALARI BEKLEYİN

Bir yanıyla değişiklikler, oligarşinin klasik politikalarına denk düşmese de, daha önce yapılan ve benzeri şekilde "demokratikleşme adımları" diye lanse edilen düzenlemeler sonrası, nasıl daha ağır baskı yasalarının çıkarıldığını bilmek, gerçekte bir tersliğin olmadığını göstermeye yeterlidir.

Bu nedenle yarın daha ağır baskı yasalarını bekleyin. Keza, yasalarda yazanla, uygulamanın farklılığının her alanda yaşandığı ise bilinen bir gerçek.

DEĞİŞİKLİKLER NE GETİRİYOR?

“Demokratikleşmede atılım... tarihin akışı değişti...” vb. abartıları bir yana bırakırsak, yapılan değişiklikler ne getiriyor, nasıl bakmalıyız?

- **İdamın kaldırılması** olumlu bir adım olmakla birlikte katletme, muhalifleri yoketme politikasının kayıp, infazlarla sürmesi ve bundan sonra da sürece olması gerçeği unutulmamalıdır. İdam yerine getirilen “ölene kadar hapis” uygulamasının “işken-çeli idam” olduğu ise başka bir konu.

- **Anadilde eğitim** hakkı, Kürt halkının bedeller ödediği, mücadelesiyle dayattığı haklardan biridir. Uygulamada çıkarılacak bin türlü oyun bir yana; oligarşinin, bu değişikliği Kürt halkının mücadelesini tasfiye etmede kullanmaya çalışacağı bellidir. Kürt halkının mücadelesini dille, kültürle sınırlamanın olumsuz sonuçları daha belirgin olarak o zaman ortaya çıkacaktır.

- **Azınlık Vakıflarına** tanınan haklar Avrupa’nın en çok üzerinde durduğu konulardan biriydi. Bu hak Bakanlar Kurulu kararına tabii olmak üzere tanındı. Buna rağmen; Osmanlı’dan, Cumhuriyete devredilen, azınlıkları yoksayma, yoketme anlayışı devletin politikasında yine belirleyici olmaya devam edecektir.

- **AIHM** kararlarından sonra telafisi mümkün olmayan durumlarda yeniden yargılamanın kabul edilmesi, AIHM’in kararlarındaki mantıkla birlikte değerlendirilmelidir. Avrupa’nın, Oligarşiyi herhangi bir konuda sıkıştırmak istediğinde aleyhte, ödüllendirmek istediğinde ise, ne kadar kanıt olursa olsun aleyhte kararlar vermesi AIHM’in temel mantığıdır. Onlarca örnekte bu gerçek görülmüştür. Emperyalist demokrasi gibi, hukuk da tekellerin çıkarları ne diyorsa, ona göre şekillenir.

- “*Türklüğü, cumhuriyeti, hükümeti, TBMM’yi, bakanlıkları, güvenlik güçlerini ve adliye’yi sadece eleştirmek maksadıyla yapılan yazılı, sözlü ve görünürlü yayınlar ceza’yi gerektirmeyecek.*” değişikliği ise oligarşinin “demokratikleşme” mantığını en iyi gösteren örneklerden biridir. Keza, buna ilişkin ceza maddelerinin hiçbirinde, “eleştirdin” diye ceza verilmiyordu ki, “tahkir ve tezyif etmek”ten veriliyordu. Yani eleştiri’yi, böyle değerlendirmek yine Susurluk mahkemelerinin insafına kalmış.

- **Derneklerin** yurtdışında faaliyet göstermesi, yurtdışındakilerin Türkiye’de faaliyet göstermesine ilişkin düzenlemede getirilen “uluslararası yarar” ve

izin alınması gereken kurumların bir düzine halinde sıralanması; bu değişikliğin esas olarak burjuvazinin ve Avrupalıların yararlanacağı değişiklikler olduğunu göstermeye yetiyor.

Derneklerin kuruluşu, faaliyetlerini bildirme zorunluğu vb. konularda yapılan düzenlemeleri Sami Türk’ün nasıl kuşa çevirdiğini geçen haftaki Ekmek ve Adalet’in “basından” köşesinde aktardığımız için ayrıntısına girmiyoruz.

- **Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Yasası**’ndaki değişiklik ise sadece yabancıların Türkiye’de afiş asma, gösteri yapma gibi faaliyetlerinde izin koşulunu kaldırıyor. Avrupa için yasa çıkarınca, elbette öncelikli düşünülecek olan da onlar oluyor. Türkiye halkının gösteri ve toplantı hakkının karşısına yine polis copu, yine panzer dikilmeye ise devam edecektir.

- **Polis Vazife ve Yetkileri Yasası**’nda yapılan değişiklik, “polisin hâkim kararı olmaksızın istediği yeri basamayacağı” vb düzenlemelerin pratikte hükmünün olmayacağı bir yana, bugüne kadar da savcılık iznine tabiydi ve savcının izin vermediği hiçbir keyfi baskını, aramayı hatırlayan var mı? Hatta, boş arama belgelerinin savcılar tarafından önceden hazırlanıp polise verildiği, polis basacağı yerin adını yazarak terörüne “yasallık” kazandırdığı örnekleri yansıyan uygulamalardır.

KAZANIM HALKINDIR

İçeriğindeki tüm kısıtlamalara, altını doldurma için kırk dereden su getirecek olmalarına rağmen, **kazanım halkındır**. Evet, AB istedi diye yapıldı değişiklikler; ama bu talepler için bu topraklarda onlarca yıllık mücadele yürütülmemiş olsaydı, AB yüz defa da istese, hiçbir şey olmazdı; dahası, oligarşinin bugüne kadarki “demokratikleşme” vaatleriyle, kendilerini bağlamaları, AB uyum yasalarına karşı çıkamaz noktaya gelmeleri, yine halkın hak ve özgürlükler mücadelesi karşısında vermek zorunda kaldıkları vaatlerin, bu mücadele karşısında başvurmak zorunda kaldıkları demokratikleşme propagandalarının sonucudur. Ama dayatılan, hesaplaşılan bir noktada olmamıştır değişiklikler; AB etkisinin ağır bastığı nokta da burasıdır.

Görüntü kurtarılmıştır. AB’nin de isteği bununla sınırlıdır. Söylenen; “*görüntünüz ‘insan hakları, demokrasi’ süslü olsun, muhalefeti yoketmek için her türlü zulmü yapabilirsiniz.*” Yani emperyalist demokraside olduğu gibi.

AB 'ye uyum yasalarını bir de bu gerçekleri okuduktan sonra değerlendirin

YASALAR VE UYGULAMALAR

KAĞIT ÜZERİNDEKİ TÜRKİYE

Demokrasi... hukuk devleti...
Avrupa'ya uyum... parlamenter
rejim... insan hakları...
demokratikleşme...

Kağıt üzerindeki Türkiye'yle, sokaklardaki, fabrikalardaki, meydanlardaki, karakollardaki, F tiplerindeki Türkiye hep farklı olmuştur. TBMM'de son olarak kabul edilen "AB'ye uyum" yasaları da bu gerçeği değiştirmemiş, tersine, tam da bu gerçeğe uygun olmuştur.

Gerçekte tüm o gürültü patırtı arasında, yüzlerce sayfalık metinler arasında, gerçekten değişiklik anlamına gelecek iki değişiklik vardır: idamın kaldırılması, Türkçe dışındaki dillere tanınan sınırlı serbestlik.

Peki bu değişiklikler "demokratikleşme" midir, denirse, bunun da cevabı hayırdır. çünkü idamın yerine getirdikleri, kendilerinin de açıkça ifade ettiği gibi "idamdan daha beter" bir ceza sistemidir. Dil serbestliği ise, yine bürokrasiye, izne bağlıdır.

"Uyum yasaları"nın bundan ötesi, tam bir aldatmaca, kandırmacadır. "Biz gerekeni yaptık, sıra AB'de" derken bile yalan söylüyorlar. Çünkü, AB ölçüleri çerçevesinde dahi, hiç bir şey yapmadıklarını en iyi kendileri biliyorlar.

TBMM'de uyum yasalarının kabul edildiği günün ertesinde, hemen tüm gazetelerde listeler halinde "bundan sonra şu olmayacak, bu olmayacak..." diye yazılar yayınlandı. Yalan.

KEYFİ YÖNETİMİ

Belirttiğimiz iki konu dışındakilerin hemen hepsi, zaten bu ülkede kağıt üzerinde varolan şeylerdir. Örnek mi, bakalım: İşte size son AB'ye uyum yasalarından bir madde:

"Polis, mahkeme kararı ya da yazılı emir olma-

... VE TÜRKİYE GERÇEĞİ

Açlık... yoksulluk... yardım
kuyrukları... işkence... infazlar...
F tiplerinde ölüm... yasaklar...
işten atmalar... zamlar...

dıkça, ev ve işyeri basamayacak, arayamayacak."

Madde, devamındaki ama'ları, ancak'ları görmezden gelerseniz, demokratik içerikte bir madde sayılabilir. Ama hiç bir **YENİLİĞİ** yok.

Bakın görün:

"Kimsenin konutuna dokunulamaz. Konunun açıkça gösterdiği hallerde, usulüne göre verilmiş hakim kararı olmadıkça, gecikmesinde sakınca bulunan hallerde de kanunla yetkili kılınan merciin emri bulunmadıkça, kimsenin konutuna girilemez, arama yapılamaz ve buradaki eşyaya el konulamaz."

Gördüğünüz gibi, AB'ye uyum yasasıyla YENİ getirildiği iddia edilen maddeyle aynı, hatta daha geniş. Bu maddenin alındığı yer ise, **1982 Anayasası, 2. Bölüm, Madde IV-B.**

Yani, göstermek istediğimiz şu ki; bu "hak" zaten onyıllardır Türkiye Cumhuriyeti yasalarında var. Herkesi "YENİ" diye açıkça kandırmaya çalışıyorlar.

Evet, "konut dokunulmazlığı" onyıllardır yasalarda var, ama uygulamada yok.

Sanki, yasalarda olmadığı için mi polis bugüne kadar keyfi olarak basmış yüzbinlerce evi!

Keyfi yönetim, **kendi yasalarına bile uymayan** yönetimdir. Yani, ülkemizdeki yönetim gibi. Egemen sınıflar, kendi yaptıkları yasalara bile uymuyorlar. Onların yönetiminin **gayri-meşruluğunun** en temel nedenlerinden biri de budur zaten.

DEMAGOJİ VE GERÇEK

Ne zaman, infazlara, işkencelere ilişkin gerçekler

dile getirilse, tüm devlet yetkililerinin verdiği cevap “Türkiye bir hukuk devletidir... devlet işkence yapmaz, yargısız infaz yapmaz” sözleri olmuştur.

Evet, kağıt üzerinde bir hukuk devletidir: Çünkü bir anayasası, ceza kanunu vardır.

Bu anayasanın bir maddesinde der ki;

“Kimseye işkence ve eziyet yapılamaz; kimse insan haysiyetiyle bağdaşmayan bir cezaya veya muameleye tabi tutulamaz.”

Böyle bir anayasa maddesinin olduğu bir ülkede, işkence olmamalı değil mi? Ama var.

Bu madde 1982 Anayasası’nda yer alıyordu. Ama, öncesini bırakın, 1982’den bu yana, resmi rakamlara göre bile, bu ülkede işkenceye yüzlerce kişi öldü. Binlerce kişi işkence gördü.

Hal ve gerçek buyken, yeni AB’ye uyum yasalarında “şu olmayacak, bu olmayacak” denilmesinin ne hükmü var?

“AYİNESİ İŞTİR KİŞİNİN, LAFA BAKILMAZ”

Bu söz, sanki Türkiye cumhuriyeti için söylenmişcesine geçerlilik taşır. Çünkü demokrasiyi tümüyle aldatmaca üzerine kurulmuş bir düzen var karşımızda.

Cunta görünürde işbaşından gider, ama gerçekte kalır. Görünürde şu veya bu yasak kaldırılır, oysa daha katmerlisi yürürlüğe konulmuştur. Reform

denir, altından yeni hak gaspları çıkar. Sivilleşiyoruz denilir, generallerin damgası koyulur. Hep böyle olagelmıştır.

Ne diyor “Yeni” uyum yasası: “RTÜK ve Basın yasalarındaki ağır cezalardan geri adım atıldı... Çeşitli konulardaki yayın yasağı kaldırıldı.”

Gerçek: Kars Valisi Nevzat Turhan, Kars Valiliği aleyhinde yazılar yayınladığı gerekçesiyle Çağdaş Kars Haber Gazetesi’ni KAPATTI!

Yasa: “Tunceli’de OHAL uygulamasına son verildi.”

Gerçek: Tunceli’de OHAL bitti; Daha önce OHAL yasalarına göre kente sokulmayan Yedinci Gündem dergisi, bu defa Emniyet Müdürü tarafından toplatıldı.

Kıyasacı, sanki çok büyük değişiklikler olmuş havası, büyük bir yalandan, illüzyondan ibarettir. **Ne yönetenler, ne yönetim biçimi değişmemiştir.** Bunlar değişmeden, hak ve özgürlükler konusunda köklü bir değişiklik zaten mümkün değildir.

Ülkemiz demokrasisi bir oyun, bağımsızlığı göstermeliktir. Düzen partileri, parlamento, yasalar, bu oyunun bir parçası olmaktan başka bir role sahip değildir. Oyunu kabul etmeyen, düzenden dışlanır. Ve unutulmamalıdır ki, 50 yıldır bu oyun, ABD ve Avrupa emperyalizminin himayesinde oynanan bir oyundur. Yani, oyuna bunların da bir itirazı yoktur. Böyle olduğu içindir ki, oligarşinin bir kandırmacadan ibaret olan reformlarını, uyum yasalarını, “olumlu gelişmeler” diye alkışlarlar her seferinde. Avrupa’nın alkışları da kimseyi yanıltmasın.

Katliamcılar, hırsızlar, bir gecede nasıl demokrasi aşığı olur?..

Olmaz tabii. Olmadılar da.

Düzen partilerinin herkesi şaşırtan performansının nedeni bir anda demokratlaşmaları değildi elbette. Buna en saf insanı bile inandırmak mümkün değildir.

İnfazlar, katliamlar olurken de onlar aynı koltuklardaydı. **Bir teki** TBMM kürsüsünden karşı çıkmadı bunlara. İşkenceciler, infazcılar mahkemelerde birer birer aklanırken de **hiçbirinin** aklına TBMM’ye bunu önleyecek bir yasa önerisi vermek gelmedi.

TBMM’de, “AB’ye uyum” yasaları görüşürken neler tartıştıklarını hatırlıyor musunuz? Demokrasiyi, halkın taleplerini tartışmadılar. İki meseleleri

vardı: **bir**, emperyalist efendiler böyle istiyor, **iki**, seçim arifesinde ötekilere hangi noktada bir gol atarız? Bütün hesapları bunun üzerinden şekillendi.

TBMM’deki bu kadroyu iyi tanıyoruz biz. Hepsini iktidarlara boyunca, halka bu ülkeyi zinden etmediler mi? Özür mü dilediler bunun için, özelleştire mi verdiler?

Binlerce kayıp, binlerce infaz, onbinlerce faili meçhul, onbinlerce insanın hapisanelere doldurulması, hep bunların uyguladıkları politikalar sonucu olmadı mı? O zaman faşisttiler de şimdi demokrat mı oldular?

Yooo, o zaman neyseler, şimdi de aynılar.

Sendika - Patron Uzlaştı

PAŞABAHÇE DİRENİŞİ BİTİRİLDİ

Paşabahçe, özelleştirmelere, IMF politikalarına, sermayenin pervasız saldırılarına karşı ciddi bir direniş odağı olma potansiyeli taşıyordu. Bu potansiyeli bilen sermaye ve sendika bürokrasisi elele direnişi kırdı.

İşbirlikçi sendikacılık emekçinin ekmeğini satandır. Direnişi satan sendikayı protesto eden işçiler sendika binasını taş yağmuruna tuttu.

İki haftadan fazla süren Paşabahçe direnişi Kristal-İş sendikası ile Şişe Cam yönetimi arasında 7 Ağustos'ta yapılan anlaşmayla sona erdi.

Ayrıntıları henüz tam olarak açıklanmamış olsa da yansıdığı kadarıyla, yapılan protokole göre;

708 işçi, Türkiye genelinde 30 ayrı bölgede bulunan Şişe Cam'a ait diğer işyerlerine nakledilecek.

165 kişi yüzde 18-22 arasında teşvik ödemesi yapılarak işten çıkarılacak.

DİRENİŞİN TALEBİ VE SONUÇ

Direnin temel talebi, Paşabahçe fabrikasının kapatılmasıydı. Temel slogan da; **PAŞABAHÇE HALKINDIR, KAPATILAMAZ** idi. Bu noktadan bakıldığında Paşabahçe kapatıldı. Yani direniş talebini kazanamadan sonuçlandı.

Ancak buna rağmen direnişin bir bütün olarak yenildiğini söylemek doğru bir değerlendirme olmayacaktır. 708 işçinin iş hakkının kazanılması direnişin sonucudur. Ama, onları da adım adım işten atmak için patronun her türlü oyuna başvuracağı gerçeği unutulmamalıdır. Türkiye'nin 30 ayrı yerine sürgün mahiyetinde gönderilmeleri ise satışın ikinci bir sonucu olarak not düşülmelidir.

SATAN SENDİKAYA ÖFKE

Paşabahçe işçilerinden 400 kişi direnişin satılmasının ardından sloganlarla sendika binasına yürüdü. Sendikanın tabelasını parçalayan, camlarını kıran işçiler; "sattınız bizi, ekmeğimizi sattınız, uşaklar..." diye bağıştı.

DİRENİŞİN AÇMAZLARI

Daha detaylı olarak mutlaka üzerinde durulması, patronun sıfır zammını kabul eden mantığın sorgulanması, işçi sınıfının, sendikacılığın bu hale getirilmesinde uygulanan politikaların kaynağının irdelenmesi, "temsili destek" mantığının sorgulanması gerekli. Şimdilik, direnişin en temel açmazlarına değinmek gerekirse karşımıza çıkarlar, neredeyse her yerde karşımıza çıkan gerçeklerdir.

Sınıf bakışına sahip sendikacılık anlayışı en genelde kaybolmuş olmasına karşın, bu durum Kristal-İş Paşabahçe şubesi için ek olumsuzluklarla birlikte direnişin karşısına dikilmiştir. Sürekli uzlaşma arayışı, halkın desteğine, kimi yalpalamalarla birlikte işçilerin kararlılığına rağmen sendika da tıpkı patronlar gibi direnişi tecrit etmek istemiştir.

Sağcı sendika yönetimi, böyle bir direnişin solcular tarafından sahiplenileceğini, inisiyatifini ele alacağını ve direniş geleneğiyle, çevresini kuşatan gecekonduların desteğiyle önemli bir odağa dönüşeceğini bilmektedir. Bu nedenle bırakın devrimcileri, adında solcu olan hiçbir kesimin işçilerle bütünleşmesini istememiş, bunun için polis barikatlarının dışında, kendi yerleştirdiği nöbetçilerle ziyaretleri engelleme yoluna gitmiştir.

Direnin tecrit edilmesinde patronlarla, devletle Kristal-İş sendika yönetimi yanyanadır. Direniş bizzat sendika tarafından satılmıştır. "İyi bir otel için Beykoz'daki arsayı satmaya hazırız" diyen patron, sendikanın desteğiyle şimdi villalar inşa etmeye başlayabilir! Burada direnişe desteğin artmaması için medyanın sınıf-sal bir tavırla uyguladığı sansüre de değinmeliyiz.

Tam da bu noktada bir gerçek kendini yakıcı bir şekil-

de dayatmaktadır: **devrimci sendikacılık** ve işçi meclisleriyle, komitelerle, hangi isim altında olursa **taban örgütlenmelerinin** yakıcılığı. Bu sorumluluk devrimci işçilerindir.

DİRENİŞİN GÜCÜ

Tüm açmazlarına rağmen, direniş güçlü yanları da ortaya çıkarmıştır. Paşabahçe'ye halk desteği her gün mahallede yapılan gece yürüyüşleriyle, ablukaya rağmen ziyaretlerle halk güçleri açısından moral olmuştur. Devrimci sendikacılıkla, kararlılıkla örülen bir direnişin nasıl bir halk desteğine sahip olma potansiyeline ulaşacağı açıktır. IMF'ye karşı, en genel anlamda burjuvaziye karşı biriken öfkenin bir ifadesidir bu.

Halk Paşabahçe'nin Yanındaydı

Direniş süresince destek eylemleri, ziyaretler dalga dalga yayıldı. Olgarşiyi korkutan gelişmelerden biri de bu değil miydi?

Sanatçılardan Destek: Suavi, Bilgesu Erenus, İlyas Salman, Grup Yorum, Grup Kızılırmak, Ali Ekber Eren, Ferhat Tunç, Edip Akbayram, Füsün Demiral, Grup Özgürlük Türküsü, Tavır dergisi ve Fosem tarafından yapılan ortak bir açıklamayla, direnişe destek çağrısı yapan sanatçılar: "IMF politikalarına dur demenin zamanı geldi de geçiyor. Emeline ve emekçisine sahip çıkamayan, geleceğine de sahip çıkamaz" dedi.

Gençlik İşçinin Yanında: Gençlik direniş yerini tüm engellemelere rağmen terketmeyerek Dev-Genç geleneğine sahip çıktı. Destek için giden ve gözaltına alınanlardan Celal Açar, dergimize yaptığı açıklamada gözaltında yoğun dayak atıldığını anlatarak neden direnişi desteklediklerini şöyle ifade etti: "Ülkemizin ve halkımızın sorunlarına sırtını dönen, duyarsız kalan bir gençlik olamaz. Açlığın, yoksulluğun, adaletsizliğin, eşitsizliğin her gün daha da arttığı, yozlaşmanın, çürümenin, ahlaksızlık ve duyarsızlığın öğütlediği bir ülkenin gençliğiyiz. Paşabahçe işçilerinin direnişi tüm halkın direnişidir, bizim direnişimizdir".

Gecekonducular Direnişle Bütünleşti: Her gün yapılan yürüyüşlerden biri, direnişin satılmasından bir gün önceydi.

"Şişe Cam Kapatılmaz İşçiler Sokağa Atılamaz" pankartı açan halk, "İşçilere Değil IMF'ye Abluka", "Kahrolsun IMF Bağımsız Türkiye", "Paşabahçe İşçileri Yalnız Değilsiniz", "Direne Direne Kazanacağız", "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız", "Halkız Haklıyız Kazanacağız" sloganlarıyla fabrika önüne kadar yürüdü.

"İş Güvencesi Yasası"

Tartışmaları

SINIF GERÇEĞİNİ UNUTANLARA HATIRLATTI

AB yasalarında demokratik maskesi takan **burjuvazinin gerçeği** çok değil, bir iki gün sonra "İş güvencesi yasası" ile birlikte tüm çıplaklığıyla ortaya çıktı. Yasa hükümet ile sendikaların uzlaşması sonucu, değişiklik yapılarak, 15 Mart 2003 tarihinde yürürlüğe girmek üzere, (bu süre içinde patrona işten atma özgürlüğü sonsuz ve bu erlemenin altındaki "çapanoğlu"nun ne olacağını önümüzdeki süreç daha net gösterecektir.) meclise getirildi.

Yasa özet olarak; işçiyi keyfi şekilde atamazsın diyordu. Patronların tüm güçleriyle, meclisi baskı altına almak için her türlü aracı devreye sokarak karşı çıktığı işte buydu. Hayır ben istediğimde işten atmalıyım diyordu patronlar. Bu, burjuvazinin kim olduğunu bilenler için şaşırtıcı değildir; O, sadece ben yemeliyim, bütün emekçiler aklıktan ölse de, sefalet içinde sürünseler de benim kasalarım dolmalı diyen, bunun için katliamlar, işkenceler dahil her türlü yöntemi kullananlardı.

Avrupacı Patronun "Demokratiliği"

Avrupacıların öncülüğünü yapan İKV'den, TÜSIAD'a, TOBB'dan TİSK'e 10 patron örgütü önce ortak bir açıklama yaparak, "İş barışı bozulur" tehditleri savurdular. TOBB bütün oda başkanlarını toplayarak meclise yürüyeceğini açıkladı.

Patronlar örgütü TÜSIAD, "iyi de bu yasa AB yasaları arasında yok ki" dedi. (Bu ülkenin emekçilerinin talepleri arasında olmasının ne önemi var.) TİSK başkanı Refik Baydur: "bu yasayı kabul etmek vatan hainliğidir" açıklaması yaptı.

Avrupacıların babası bunlar, çıkarları sözkonusu olunca demokratik maskeleri ne çabuk düşüyor. Bütün çıplaklığıyla burjuvazi duruyor karşımızda. Ağgözlü, demagog ve emek düşmanı. "Vatan hainliği" demagogilerinin neyi ifade ettiği de böylece bir kez daha görülmüş oldu. Vatan, patronun çıkarı demektir, patronların çıkarına dokunan, ekmek isteyen, iş isteyen ise hain!

Bir başka gelişme ise, yasayı hazırlayan bakan Yaşar Okuyan'ın istifasıydı. Okuyan istifa konuşmasında; "bu yasayı destekleme, işveren senden hesap sorar" denildiğini söyledi. Oy hesabı ya da başka bir nedenle söylemiş olsun, ama patronların ve iktidarların icraatlarını kimler nasıl belirliyor ortada.

Sendikacılığın Aczı

Avrupacılıkta patronlarla yanyana olan işçi konfederasyonlarının bu saldırıya karşı tüm girişimleri, sendikacılığın

aczinin resmini çizdi.

Önce, “kendilerine gelince Avrupa kriterleri, işçiye gelince Afrika kriterleri istiyorlar... yasayı çıkarmazlarsa oy veremeyiz” açıklaması yapıldı. Sonra “temsili” sendika başkanları meclise yürüyerek partilerle görüşmeler yaptı.

Elbette bunlar da yapılabilir, ama sendikacılık bu mudur? “Üretimden gelen güç” yine yok; varsa yoksa “seçimde oy veremeyiz”. Sanki işçi sınıfının silahı buymuş gibi. Sanki bu tehdidi savuran konfederasyon başkanları kaç işçiye sözünü dinletecekse.

Patronların emekçi için “Afrika kriterleri” istediğini yeni mi anladınız? Avrupacı kampanyalara destek verir-

ken, o kampanyanın meşrulaşmasına katkı sunarken patronlar farklı bir şey mi istiyordu; yine kendi çıkarları için AB'ye girmeyi savunuyordu. Peki işçiye ne vardı AB'de? Hiçbir şey. Burjuvaziye, “15 milyon üyeli sivil toplum” demagogilerini bu kafa yaptırmadı mı? Şimdi neden yakınıyorsunuz?

Garip ki, “iş barışının bozulacağını” söyleyen patron. Milyonlarca işçi temsil eden sendikalar ise yalvar yakar, emekçinin kaderini üç beş partinin oylarına bırakmış bir çaresizlik içinde. Adeta burjuvazinin “işçi babası” olduğuna inanmış, biraz da şaşkın; ne oluyor, hani “barış içindeydik” der gibi.

Yasa, partilerin oy kaygılarıyla tam olarak patronların istediği gibi çıkmadı, bu belki bir kazanım, ama **sendikacılık bu noktaya nasıl geldi? düşünülmelidir**. Yıllarca “ekonomik sosyal konseylerde” patronlarla yanyana duruldu; “fedakarlık... uzlaşma” diye diye emekçinin çıkarları satıldı; devrimci sendikacılar tasfiye edildi; özelleştirmelere karşı tek bir direniş yapılmadı, direniş dinamiği taşıyan yerler yalnız bırakıldı, direnişler satıldı... Ve karşımıza “sarı sendikacılık” tanımının da ötesinde bir sendikacılık böyle çıktı. Sınıf bakış açısının kaybolduğu yerde, “**patron da zarar görmesin**” anlayışı gelişir; böyle düşünölmeye başlandığı yerde ise, emekçilerin “zararı” kaçınılmazdır. Son örnek Paşabahçedir. İki sınıf var; emekçiler “zarar” edecek ki, burjuvazinin kasaları dolsun. Bu sendikacılık anlayışı burjuvazinin kasalarının dolmasına hizmet ediyor; bu sınıf sendikacılığı değildir.

Devrimci mücadele, devrimci örgütlenme olmadan; hiç bir hak kazanılmaz hiç bir kazanımın da güvencesi olmaz!

Yüzbinlerce üyeli konfederasyonların başkanları onlar. Ama bakın tüm diyebildikleri şudur: “Onlara seçimde cevabımızı vereceğiz”.

Verseniz ne olacak.

Ali'yi değil, Veli'yi seçeceksiniz. Ama ikisi de IMF'ci. İkisi de özelleştirmeleri, işten çıkarmaları, sendikasılaştırılmayı sürdürecektir.

Hangi konuda yol gösterici oldular bugüne kadar? Hangi badireleri atlattılar işçiye?

Hiç!

IMF programı neredeyse engelsiz uygulanmaya devam ediyor. İşçiler atılıyor, açlığa terkediliyor.

Onlar hala adres olarak, çözüm olarak düzen parti-

lerini, düzenin milletvekillerini gösteriyorlar.

Meral, Uslu, Çelebi, “Parti genel başkanları yardımcı olacaklarını sözünü verdiler. 204 milletvekili bize imza verdi.” demekten öteye gidemiyor.

Kısacası, milyonlarca işçiye, sadece ve sadece düzenin, patronların partilerinin insafına sığınmayı öğütüyorlar.

Oysa patronlar insafsız. Kapitalizm insafsız.

Haklar ve özgürlükler mücadelesinde, insafın değil, örgütlülüğün ve direnişin gücü geçerlidir. **Örgütlüyseniz, kararlıca direnirseniz, kazanabilirsiniz.** Başka türlü mümkün değildir.

Toplu sözleşmede de, işten atılmalara karşı direnişte de, ilk söz de, son söz de işçiye olmadıkça, hep satılacağımız kesindir.

Söz hakkını elimize geçirmenin yolu da, düzen sendikacılarının dışında, kendi örgütlülüklerimize sahip olmaktan geçiyor. Her işçi, artık, tüm bu yaşananlardan sonra, söz ve karar hakkının kendisinde olacağı, kendi iradesinin belirleyici olacağı işçi meclislerinde örgütlenmeyi, bu meclislerin bir araya geleceği, işçi cephesini yaratmayı düşünmelidir. Olmaz demeyin. Olur. Çünkü olmak zorunda. Çünkü yaşamak için işçiler bunu başarmak zorunda.

Zorla Müdahale İşkencesi Sürüyor

300'den fazla insanı sakat bırakan faşizmin beyaz önlüklü cellatları, oligarşiden aldıkları emri uygulamaya devam ediyor. Ölüm Orucu direnişçileri Fatma Bilgin ve Talat Şanlı'ya zorla müdahale edildi. Zorla müdahale katletme politikasının öteki adıdır. Bu işkenceyi yapan, yaptırımlar mezsarsız ölümler yaratma suçunu işliyor.

Direnışin başından bu yana yüzlerce insanımız sakat bırakıldı. Sami Türk ve faşist sağık bakanı Osman Durmuş sakat bırakılan insanlarımızın baş sorumlusudur. Direnişçilerin ellerini, kollarını zincirleyerek, kabuslar görmesine neden olacak bir barbarlık içinde, kana bulanmış serum hortumlarıyla vahşet uygulayanların hekimlikle alakalarının olup olmadığını ise artık bu aşamadan sonra tartışmaya bile gerek görmüyoruz.

Sadece, bu Mengele artıklarının bağılı bulunduğu **Tabib Odaları**'nın neyi beklediğini, ne yapmaya çalıştığını, bu vesileyle bir kez daha sormak istiyoruz; belki, o "çok sık yaptıklarında etkisinin kaybolacağı" endişesi taşıdıkları değerli açıklamalarını bu konuda yapar, halkımızı, sakat bırakılanların ailelerini ve yoldaşlarını bilgilendirirler.

Fatma Bilgin'e Müdahale

1 Ağustos günü akşam 17:00-18:00 civarında Ankara Numune Hastanesindeki Ölüm orucu 5. ekip direnişçisi Fatma BİLGİN'ne bilincinin kapandığı sırada zorla müdahale edildi. Günlerdir tepesinde dolanan mengeleler bilincinin kapanmasını bekliyorlardı.

TAYAD'ın yaptığı açıklamaya göre; "Şu anda bilinci kapalı durumda. Müdahale sonrası yanına giden kardeşini tanımıyor, konuşmıyor."

Talat Şanlı'ya Müdahale

Bir başka müdahale de Ankara Numune Hastanesi'nde 6 Ağustos günü yaşandı. Ölüm orucu direnişçilerinden Talan Şanlı, sabah saatlerinde lavaboya giderken düştü ve tepesinde bekleyen işkencecilerin zorla müdahalesine maruz kaldı.

Hem Fatma Bilgin hem de Talat Şanlı için savcılık izni, doktor izni olmasına rağmen, jandarma komutanının izin vermemesi nedeniyle ailesi dahil hiç kimse görüştürülmüyor. Talat Şanlı hakkında alınabilen bilgileri duyuran TAYAD'lılar yaptıkları açıklamada, gözlerini dahi açamayacak durumda olduğunu söylediler.

Bu Zulmü Avrupa'dan Öğrendiler

F tipleri gibi, zorla müdahalenin anavatani da Avrupa'dır. Faşist iktidar, bu zulmü emperyalistlerden öğrendi. Başta İngiltere olmak üzere, çeşitli Avrupa ülkelerinde geçmişte uygulandı. Bugün Avrupa hücrelerinde devrimci tutsakların sınırlı sayıda olması, ciddi direnişlerin yaşanmıyor olması nedeniyle örnekler seyrekleşmiş olsa da işkencecilikten vazgeçemedikleri açık. Avrupa hayranlarının "uygar ve çağdaş" Avrupasının Hollandasında halleden açlık grevinde olan (faşist lider Pim Fortuyn'ı öldürdüğü gerekçesiyle tutuklanan) Volker Van G'ye -zamanı geldiğinde- "zorla müdahale etme" kararı alınması bunun son örneği.

UFUK KESKİN'İN ÖLMESİ Mİ BEKLENİYOR?

İleri derecede şeker hastası olduğu raporlarla sabit olan **Ufuk Keskin'in tahliye edilmesi için** gerekli yerlere başvurular yapan babası Fahrettin Keskin, son olarak yazdığı bir dilekçeyle Ufuk'un sağık durumunu anlattı ve hapis hane koşullarında dietinin uygulanmasının mümkün olmadığını raporlarla ortaya olduğunu söyledi.

Sağık nedeniyle Adli Tıp kararıyla hücrede kalamayacağı için Edirne F tipinden Bayrampaşa Özel Tıpe sevk edilen Ufuk'un burada da tedavisi uygulanmıyor. **Günde dört kez insülin iğnesiyle ayakta durabildiğini** belirten baba Fahrettin Keskin, F tiplerinde oğlunun yaşadığı işkenceleri de anlattığı dilekçesinde, cezaevi yetkililerinin kendisiyle görüşmek istemediğini de vurguladı.

Fahrettin Keskin isteğini ise şu sözlerle özetledi: "Yetkililerden Ufuk'un derhal hastaneye yatırılmasını ve tedavisinin yapılmasını CMUK 399/2. maddenin ilgili kanunlarından yararlanması için İst. Adli Tıp Kurumu Başkanlığını sevkinin yapılmasını istemekteyim."

Çok şey mi istiyor baba Fahrettin Keskin?

TAYAD'lılar Süresiz Açlık Grevinde

Direnişin ilk günlerinde bedenlerini ölüme yatırdılar; Gülsümanlar'ı, Şenaylar'ı şehit verdiler... Armutlu'ya katliam saldırısı, baskılar, direnişi anlamayanların suskunluğu yıldırmadı, umutsuzlaştırmadı onları... TAYAD'lı Aileler hiç susmadı, direnişin dışarıda sesi soluğu oldular, direndiler... Dün, 100 bin imza ile yürüdüler Ankara'ya, direnişe halkın sahiplenişini ilan ettiler dünyaya, "F tiplerini siz yaptırdınız" diyerek geçen hafta Almanya Konso losluğu nezdinde AB'yi suçlayan eylemdeydiler... Şimdi yeniden bedenlerini açlığa yatırdılar...

Hiç yılmadılar, onlar hiç susmadılar. İktidarın sansürünü eylemleriyle, Armutlu'da ölüme yatırdıkları bedenleriyle parçaladılar. Katledildiler, gaz bombalarıyla, kurşunlarla direnişe sahip çıkmaları engellenmek istendi.

Engelleyemediler. Direndikçe evlatları, yakınları, onlar da direndiler. Meydanlarda, direniş evlerinde, Ankara yollarında direndiler. Hak ve özgürlükler mücadelesinin dersini 2 yıla yakındır süren tecrite karşı mücadelelerinde verdiler.

Tecrit koşulları sürdükçe onlar susamazdı. Hücrelerde gün gün erirken bedenler, beyinleri yokedilirken yüzlerce insanın, tabutlar çıkarken F tiplerinden, intihar haberleri gelirken dipsiz kuyulardan... onlar susamazdı. Yine susmuyorlar, yine konuşan onlar, yine direnişin sesini imza kampanyalarıyla, açlığa yatırılan bedenlerle, meydanlara taşınan pankartlarla, tecritin asıl sahiplerine yönelen öfkeleriyle onlar taşıyorlar. TAYAD'lı aileleri duymayan, bilmeyen, tanımayan yoktur bu ülkede. TAYAD'lı aileler direniş demektir, hak ve özgürlük mücadelesi demektir, sahiplenme demektir, zulüm karşısında kararlılık, mücadelede ciddiyet demektir.

Yine yatırdılar bedenlerini açlığa. TAYAD'lı Aileler 5 Ağustos'da yaptıkları açıklamayla, **11 Ağustos günü** Ali-beyköy'de, Niyazi Ağırman'ın evinde süresiz açlık grevine başlayacaklarını ilan ettiler.

Neden süresiz açlık grevine yattıklarını ise özetle şöyle ifade etti TAYAD'lılar:

**Melek Akgün: "KENDİNE İNSAN
DİYEN HERKESE
SESLENİYORUM"**

"Tecrite karşı 2 yıldır süren ölüm oruçlarında 92 evladımızı yitirdik. Hücreler ölümdür. Tecrit ölümdür. **Bir anne olarak evladımın her gün diri diri ölmesini istemiyorum.** Hapishane ziyaretlerinde bile bizler de tecriti yaşıyoruz. Çocuklarımız görüş kabinlerine binbir eziyetle getiriliyorlar. Birbirlerinin yüzlerini göremiyor, seslerini duyamıyorlar. Hücrelerdeki tecrit yetmiyormuş gibi mahkeme gidiş gelişlerinde ring araçları bile tek kişilik tecrit koşullarına göre hazırlanmış. Hücrelerin üst katında sürekli iş makineleri bilinçli olarak psikolojilerini bozmak amaçlı çalıştırılıyor. İnsan mezarda yalnız kalır. Ancak bizim evlatlarımızı yaşarcan mezara (hücrelere) koyuyorlar.

Eyl İnsanlar. Duyun sesimizi. Evlatlarımız yavaş yavaş ölüyorlar. Ben bir anne olarak evlatlarımız için her şeyi yapmaya hazırım. Bu yüzden tecrit koşullarına dayanamayıp Kandıra Hapishanesi'nde 15.07.2002 tarihinde kendini asarak intihar eden Volkan Ağırman'ın babası Niyazi Ağırman ve Marmara TAYAD kurucu üyesi Kemal Ağdaş ile birlikte **SÜRESİZ AÇLIK GRE-VI'ne başlıyorum.** Sizlerinde duyarlı olmasını ve ölümlere dur demeniz için yanımda görmek istiyorum."

Niyazi Ağırman: “ADALET ARIYORUM!”

“2,5 yıldır TAYAD’lı Aileler olarak bas bas bağıyoruz. Tecritin insanları öldürdüğünü, çıldırttığını, insanın doğasına aykırı olduğunu anlatıyoruz. Adalet Bakanı kulaklarını tıkadı. Evet ben yavrumu, Volkan’ımı yitirdim. **Volkan’ım tecrite dayanamadı. 20 aydır hücrede tek başına kalıyordu. Yan tarafındaki hücreler bile boşaltılmıştı. Haftada yapılan bir saatlik ziyaretin dışında hiçbir insan sesi duymuyor ve hiçbir insan yüzü görmüyordu. Ben biliyorum ki, tecrit kalkmadıkça Volkan’lar çoğalacak.** Adalet Bakanı F tiplerini övüyor. Soruyoruz kendisine o mezarlıkları açtığınızdan beri 92 insanın ölmesi hiç mi umrunuzda değil. Evet umrunuzda değil. Ama biz daha fazla ölmelerine izin vermeyeceğiz. Ben Volkan’ı sağ verdim. Bana ölüsünü verdim. Adalet arıyorum.

Benim gibi başka anne ve babaların yüreği yanmasın. **Başka Volkanlar olmasın. Duyun sesimizi. Bu sese, bu çığlığa siz de katılın.** Ben evimde **SÜRESİZ AÇLIK GREVİNE başlıyorum.** Sizlerinde yapabileceği bir şeyler vardır. Birlik olursak, sesimize ses katarsanız bu çığlık büyür. Yanımızda görmek istiyoruz sizleri. Gelin hep birlikte HÜCRE DUVARLARINI YIKALIM İNSANLARI YAŞATALIM...”

Kemal Ağdaş: “YARINIMA SAHİP ÇIKMAK İÇİN...”

“Uzun süredir cezaevlerinde devam eden ve yaşam koşullarının iyileşmesi için bedenlerini ölüm orucuna yatıran siyasi tutukluların direnişini içtenlikle destekliyor ve sonucun onların istediği gibi olacağına tüm benliğimle inanıyorum.

(...) Bu onurlu mücadeleye sahip çıkmak, yarınına sahip çıkmaktır. Yarının karanlıklara gömülmesini istemiyorsan sen de bir şeyler yapmalısın.

Yarınına sahip çıkmak için... **SÜRESİZ AÇLIK GREVİNE başlıyorum.** İşkenceye, katliamlara ve tecrite karşı olan herkesi yanımızda görmek istiyor, desteğinizi bekliyorum.

Niyazi Ağırman

Emekçi. Direnişin başından bu yana tecrite karşı mücadele eden TAYAD’lılardan biriydi. Bu mücadelelenin ne kadar haklı ve gerekli olduğu oğlu Volkan Ağırman’ın Kandıra F tipinin tecrit hücrelerinde 15 Temmuz’da intihar etmesiyle kanıtlandı. Tecritin mutlaka parçalanması gerektiğini en iyi bilenlerden biri o.

Melek Akgün

Ev kadını. Eşi Selçuk Akgün, ABD Konsoloslugu karşısında emperyalizmin uşakları tarafından infaz edildi. Katillere Amerika “şükran plaketi” verdi... Oğlu Hasan Tahsin Akgün Tekirdağ Hapishanesi’nde tecrit koşullarında halen tutsak.

Direnişin başından bu yana tecrite karşı etkinliklerde yeralan TAYAD’lılardan.

Kemal Ağdaş

İnşaat işçisi. Marmara TAYAD’ın kurucularından. Daha bir lise öğrencisiyken, Kurtuluş Gazetesi satarken Alibeyköy, Saya Yokuşu’nda katledilen İrfan Ağdaş’ın ağabeyi. Direnişin her anını içinde yaşadı, tabut taşımaktan omzu nasır bağladı, yüreği dağıldı. Her şehit onun için İrfan’dı. Tecrit hücrelerindeki her tutsak İrfan.

TAYAD’lı Ailelerin Süresiz Açlık Grevine başladığı Niyazi Ağırman’ın evinin adresi:

**Karadolap mahallesi
Sayayokuşu caddesi No:42/2
Alibeyköy / İstanbul**

Semra'nın Dışarıdan İçeriye Taşdığı Direniş Kime Ne Anlatıyor?

İçeride ölüm orucuna başlayarak dışarıda direnişini sürdüren ve şehit düşen kahramanlarımıza tanıklık etti direniş. Uğur Türkmen'in açtığı yoldan Sevgi'lerimiz, Gökhan'larımız, Zeynep, Ümüş, Ali Rıza, Osman'larımız yürüdü. Onlar, çeşitli nedenlerle, ama en çok da direnişi kırma manevralarının bir parçası olarak dışarı bırakılmışlardı. Onlar bu politikayı yerlebir eden, erimiş bedenleriyle politikayı sahiplerine paramparça iade eden oldular. Kararlılığın, sözün namus, devrimciliğin her alanda direnmek olduğunun simgeleri haline geldiler.

Hülya Şimşek'ten sonra işte bir başka örnek de, tersinden, yani **dışarıda direnişe başlayıp da, içeride yeniden bedenini ölüme yatırarak** şehit düşen bir kahramanızdı Semra Başyigit. Direnişin içerisi, dışarı, mekanı olmazdı bir devrimci için. Semra şehitliğiyle bu konuda yapılan bütün ucube teorilere de darbe vurdu.

Bursa'da başlamıştı direnişe. **Hülya** ölüm orucunda, Semra ise açlık grevindeydi o günlerde. Oligarşi, direnişin Anadolu'nun dört bir yanına yayılmasına tahammül edemedi ve saldırdı. Tutsak aldı onları. Hülya bir süre sonra tahliye edildiğinde koştuğu yer, dışarıdaki direnişin merkezi haline gelen Armutlu oldu. Anadolu kadınının bilgeliliğinin, mütevaziliğinin ve fedakarlığının erdemleriyle donanmış olan Hülya şehit düştü.

Semra ise, direnişin disiplinine uydu. Sırasının gelmesini sabırsızlıkla bekledi. Sırası, Ölüm Orucunun 6. ekiplerinde geldi. 28 Temmuz 2001'de ölüm orucuna başladı. **1 yıl 2 günlük uzun yürüyüşünde**, direnişin inişli-çıkışlı seyri içinde inancına, bağlılığına bilinci eşlik etti.

Semra'nın bildiği; F tipleri sorununun halkımızın geleceği için, devrim için, hak ve özgürlükler mücadelesi açısından ne kadar önemli, ne kadar vazgeçilmez olduğuydu.

Düşünün; dışarıda hücrelere karşı direnişe, büyük bir sahiplenme bilinciyle başlıyor. Açlığın bedeni kemiren acısını yaşıyor. Sonra tutsaklık bedelini ödüyor. O yaşadığı acıların katbekat fazlasını yaşama yoluna koyuluyor yeniden. Bu kez sonunda ölüm var, bunu biliyor. Ve şehit düşüyor.

Yani tecrit ve F tipleri sorunu; bu kadar yaptık yeter denilebilecek, bir kaç açıklamayla geçirilebilecek, şehitliklerin kıymeti kendinden menkul teorilerle açıklanabileceği bir şey değildir. **Yaşam-**

saldır, vazgeçilmezdir ve mutlaka hücre duvarları yerlebir edilmek zorundadır.

Semra'nın en özet haliyle; bütün muhalif güçlere, hak ve özgürlük savunucularına ve devrimci, sosyalist güçlere söylediği bu gerçekleri kimse görmezden gelemez.

Tutsak Ailesi Anlatıyor: **CAM SİLDİ, 'HÜCRE CEZASI' ALDI**

Oğlu Cem Göçer Sincan F tipinde. Üstelik "cam sildiği için" hücre cezası almış durumda. **Anne Gülten Göçer** F tiplerinde yaşadıklarını anlatıyor.

Görüşe gittiğimde hücreye alındığını öğrendim. Gardiyanlara sordum, sustular. "Neden" diye sordum, cevap alamadım.

Oğlumu hücreden getirdiler. Çocuğuma ne oldu neden atıldın dediğimde; "hücre temizliyorduk, temizlerken hücrenin üst camına elim uzanmadı kenarına çıktım orayı siliyordum, silerken gardiyanlar gördü hemen gelip **hücreyi bastılar**. Apar topar götürdüler, özel eşyalarımı mektuplarımı yazılarımı **neyim varsa el koydular**. Beni de götürüp **hücreye attılar**. Hücrenin havalandırmasını açmadılar, sıcakta **baygınlık geçirmiğim**. O gün hiç açmadılar hücreyi. İki tarafım da boştu." dedi.

Sonra, müdürle konuşmuş. Müdür, "firara teşvik etmişsin **camın kenarına çıkarak**" demiş. Oğlum anlatmış durumu, ama ne olur bilmem. Bir kurul toplanıp karar verecekmış. Başka çocukları da hücrelere almışlar. Devamlı baskı altında. Hücresinin üst katında sürekli gürültü varmış.

Görüşte bize de eziyet ediliyor; Kolyemize kadar çıkarıyorlar. Ayağımızın altına kadar eldiven takılıp dışarıdan makinadan geçmemize rağmen aranıyoruz. **Sütyenlerimizin içine kadar her tarafımızı arıyorlar. Söylemeye dahi utanıyorum** aynı bayan doktoruna gidersin ya öyle kontrolden geçtim. Ben bu onur kırıcı şeyi yaşamak istemiyorum dedim. Benim bir onurum var, siz gururumu yok etmek istiyorsunuz, hakkınız yok dedim.

İkinci gittiğimde de görüşe girmedim, oğluma haber gönderdim; **arama çok kötü içeri girerken çok kötü bir aramadan geçiyorum kesinlikle bunu kabul etmiyorum** diye.

Ölürse de onuruyla ölsün. Ben onu onurlu bir çocuk olarak gönderdim oraya, **ben de onurlu bir ana olarak mücadelemi yapacağım**. Böyle bir evlada sahip olduğum için de onur duyuyorum. Çocuklarımızın mücadelesini sonuna kadar destekliyorum.

GÜLEN KIZIN ÖYKÜSÜ

Hepimize açık büyük ve görkemli kapı

Kimimiz giriyoruz içeri

Kimimiz dönüyoruz geri

Yine de kapatamıyor kapıyı

Kapının önüne bırakıp kaçtukları yürekleri"

Semra Başyigit

Uzaklardan gelen bir uğultuyla bahçeye attım kendimi. Ses dalga dalga geliyor. Ne olduğunu anlamak mümkün değil. Şehit... sonra Semra, sonra Başyigit kelimeleri uçuşuyor. Ve ardarda gökyüzünü sarsan o öfkenin ahengi duyuluyor, katılıyorum. Bir daha, bir daha... Sonra sessiz bir öfke ile oturuyorum duvar dibine. Kulağım orada ama beynim uğulduyor... Biliyorum ki doğru. Biliyorum ki artık vakit gelmişti. "Biter mi bu acılar" diye soruyorum kendi kendime. "Yok" diyorum. "Yok, bitmez bu acılar. Onlar bize böyle yaşamlar dayattıkça biz de hep böyle öleceğiz." Ama sıkıntı veriyor bu halim. Kalkıp havalandırma boyunca voltalamaya başlıyorum.

O an çaresizlik, öfke, gurur... herşey içindedir. Böyle anlarda kimse konuşmak istemez. Konuşan da kısa cümlelerle konuşur. Çünkü duygu dünyasına dalınmıştır o an. Tanıyanlar tanımış olmanın mutluluğunu, gururunu yaşarlar; tanımayanlar ise kısa sorularıyla cevaplar ararlar, öğrenmek istediklerine.

Voltadayım. İşte o sıkıntı gelip çöktü. Acaba mektuplarını okusam mı? "Yok, yok" diyorum, ama birkez aklıma takıldı, işte. Okuyana kadar rahat etmeyeceğim. Yine de sessizce duvar dibine yavaşça çömelıyorum. Tutuyorum kendimi. Oysa daha yeni mektubu gelmişti Halil İbo'ya, Ümit'e... Yukarı çıkıyorum, dalıyorum yıllar ötesine...

Bizim Semramız

-Görüşçün var. Semra adında bir arkadaş. Bursa Kurtuluş muhabiriyim.

20'li yaşlarda bir bayan arkadaşla görüş kabinlerinde karşılıklı oturmuş buluyorum kendimi. Tanışıyoruz. Tanışıyoruz ama yeni tanışmanın karşılıklı resmiyeti ve sessizliği üstünde. Sonra konuştukça, daldıkça yıllar ötesine coşuyor. Gülen yüzü parlayan gözleriyle en zorlu koşullarda, Bursa'da ortada örgütlü pek kimsenin kalmadığı bir dönemde, büroyu açık tutmuş olmanın mutluluğunu yaşıyor. Ama do-

ğal, ama en sade cümlelerle dökülüyor bunlar dudaklarından. Anlatıyor, anlatıyor...

İşte bizim Semramız buydu. İlk tanıştığımızdaki o haliyle hep aklımızda kaldı. Gülen yüzü, parlayan gözleri, yalınlığı ve saflığı beynimize kazındı. Ve böyle aylar geçti. Her çarşamba değişmeyen ziyaretçimiz olarak bulduk karşımızda onu. Gün geldi dışarda sesimiz soluğumuz oldu, gün geldi ihtiyaçlarımızı karşılayan, bize sahip çıkan oldu. Hep yanımızdaydı. Ve bazen de tartışırdık. Her yeni tartışmada ufkunda yeni bir pencere açılırdı.

- Bu anlattıkların güzel Semra. Ki hep susma hakkını kullandı gözaltılarda. Ama biz bundan öte bu gücü, dinamiği örgütlenmeyi ve ilişkilere nasıl taşıyacağımızı düşünmek zorunda değil miyiz?

-Evet, ama ben hiç böyle düşünmedim. (....)

Biz bilirdik ki bu, Semra'nın kafasına takılan sorudur artık. Ve bunu nasıl yapacağını çözümlerini aramaktadır. Sonra bir gün Semra'nın da tutuklandığını ve Ümraniye'de olduğunu öğrendik. Ve üç ay sonra sokaklara döndüğünü. Ama artık görüşemez olmuştuk. Ama selamlarını alıyor, selamlarımızı gönderiyorduk. İşte böyle geldik 19 Aralık'a.

Onlar dışarıda biz içerideydik. Ama direniş ortamında; birarada olmasakta, görüşemesek de buluşmuştuk işte. Deyim yerindeyse canını dişine takmış, **vargücüyle** direnişi büyütmeye çalışıyordu. İlçeleri adımlıyor, dernekleri dolaşüyor, geleceğimizi kazanmanın inancını taşıyordu.

Sonra 19 Aralık'ı, acının ve direnişin destanlaştığı günleri yaşadık.

Semra dolu dolu yaşıyor

Hücrelerdeydik. Semra'nın bir grup arkadaşla tutuklandığını öğrendik Bursa'da. Artık ak kağıtlara yüklenmiş selamlarla konuşacaktık!

Alt katta tek başıma oturmuş, gazete okuyorum. Bahçe kapısı kapalı bir saat olmuş neredeyse. Ümit'in sesi geliyor. "Semra için bir türkü okur musun?" diyor. Hiç itiraz etmeden "tabi" diyorum. "kanmasınlar, kanmasınlar/bizi öldü sanmasınlar..."

Bitiriyorum türküyü, aklım mektuplarda. Evet, şimdi mektupları okumalıyım. Gecenin karanlığını yırtan türkülerin arasında mektupları ranzamın üstüne yığıyorum. Biliyorum, mektuplar dolu dolu. Çünkü **Semra herşeyi dolu dolu yaşıyor** ve o coşku

ile yazıyor. Yaşananlar o denli berrak ki kafasında herşeyiyle **direnışe kilitlemiş**. Yalın, kusursuz.

"Şu son dönemde o kadar çok şehit verdik ki, daha da vereceğiz. Sonrası daha zorlu olacak. **Yüzer yüzer ölüyorsak şimdi; biner biner öleceğiz. öldükçe büyüyeceğiz savaşımızla birlikte. Her şehidimizin acısı da, bize bıraktığı değerler de çok büyük.** Öyle hızlı geliyor ki, kimi şehitlerimizin sadece ismini biliyoruz. Acımız büyük oluyor ama böyle büyüyeceğiz ve savaşımızın gelişmesi de bu. Bunları neden anlatıyorum, çünkü bunları düşünüyorum. Sonra yaşadığımız sürecin önemi, geleceğe bırakacaklarımızı. Ne kadar şanssız değiliz mi?" (10 Temmuz 2001 tarihli mektubundan)

Evet, Semra şanslıyız. Ama sen bizden daha fazla şanslıydın (!) Herşeyi en önde dolu dolu yaşadın. **Yüreğinin bir yanı Bursa'da işçilerin arasında, bir yanı Armutlu'da direniş safındaydı...**

"Armutlu direniş adamız kuşatmada. Hepsini ayrı bir destan, sayfalar dolusu yazsak da anlatamayacağımız kahramanlıklar. Hangi birinden başlayacağımı şaşırtıyorum. **Onlarla doluyum** çünkü. Hepsini de seninle paylaşmayı isterim. Böyle söylerken bir taraftan da gülüyorum, savaş bu, yasımızı tutmayı, şenliğini yapmayı ya da paylaşmamızı bekleyecek değil ya. Yaşatıp öğretip hızla büyüyor işte. İnsan beyni, yüreği öyle büyük ki hepsini taşıyor." (15 Eylül tarihli mektubundan)

Taşır Semra, taşır... Yeraltında ölümü utandıran böylesine yürekler, böylesine büyük iradeler oldukça bizde, ölüm bile utanır sizden. Çünkü insana ait bütün erdemlerin kirletildiği, yok sayıldığı bir dünyada, erdemin bayrağını hep yükseklerde dalgalandıran tükenmez bir kaynaktan beslenirsiniz. O kaynak ki halktır, vatandır, bayraktır ve bizden önce düşünlere sonsuz bağlılıktır.

"En güzel selamı gönderdi ablamız. Uzun zamandır bekliyorduk. Yine de ağır geldi. Onuru çok büyüktü, acısı da. Öğrettikleri, bıraktıkları da öyle oldu. Anadolu kadınının, halkımızın değerlerinin gücüydü Hülya abla. İnancın, sevginin, bağlılığın adıydı.(...) **Halkım ben, dedi ve çıktı meydana, vuruşa vuruşa yürüdü.** İnancını, sevgisini silah yaptı ve kazandı. Kahraman, kahramanlaşmak bu kadar kolay ve sade... Yeter ki inan, yeter ki sev. Ailelerimizin acısı da onuru da farklı oluyor. Helal olsun ablamıza. Halkımız bu kadar güçlü bizim. İnanmayan görsün, **yanının devrim olduğunu bilmeyen görsün.** Hepimizin, tüm halkımızın gururu oldu. Hülya Abla halkımız, böyle sonsuz bir güçüz biz." (15 eylül tarihli mektubundan)

Bilen de bilmeyen de dost da düşman da gördü Semra. Yaşamı böylesine sevip, uğrunda böylesine ölebilenleri, her anı böylesine dolu dolu yaşayıp en küçük güzelliklerden mutluluk duyanları tanıdı. Aca-ba var mıdır bizim gibi böylesine, açlığın koynunday-

ken dahi yaşam sevincini koruyanlar?

"Sen bu hastaneyi bilirsin. Bahçesi çok güzel ağaçlarla dolu. Ağaçları izlemek çok güzel. Bugün hava pek kasvetli ama kasvetini buluşturmıyor bize. Biz yalnız renklerdeki güzelliği alıyoruz, gözlerimize. Bu ağaçlar beni hep köye götürüyor. Geceleri de araba sesleri duyuyoruz uzaktan. O seslerle de her gece Bursa'ya gidip geliyorum. Bursa'ya gidince düşünecek şey çok. Bir dalıyorum Yalova yolundan sabaha uyandığımda çıkıyorum o kargacık burgacık sokaklardan." (2 Kasım 2001 tarihli mektubundan)

Bak şimdi ne gördüm Semra, mektupların arasında dolaşırken. Ailen üzerine hani bir pot kırmıştım da, nasıl da uzunca yazıp, yo öyle değil demiştin hatırladın mı?

"Aile konusuna gelince yanılıyorsun. Bu konuda tembellik yapmadım hiç. Öncesinde bunaldığım, yanlış davrandığım, eksik yaklaştığım oldu ama tembellik değildi hiçbirisi. Baştan beri bu konuda gereğinden çok duyarlıyım belkide. Devrimi hiç tanımayan, bilmeyen, Türkiye gerçeklerini TRT'den öğrenebilmiş ama halkımızın olumlu pek çok özelliğini de barındıran bir çevreden geliyorum. Sadece ailemin değil, büyüdüğüm çevrenin de devrimcileri tanımasını, sahiplenmesini çok istiyorum. Çünkü tanımıyorlar, bilmiyorlar. Ve bu yüzden çok zorlandım. Akla gelmeyecek dedikodu, kurgular dolanıp duruyor memlekette. O yüzden ailem de zorlanıyor. Devletle çatıştığından çok akraba çevremizle vs.de çatışıyor ve yalnız kalıyor. O yüzden zor oluyor. Ama benim için de kolay olmadı. Zaten böyle tanımıyor mu halk bizi. Birebir yakınında, çevresinde görmedikçe düşmana inanıyor. Ailem de kendi çevresinde ilk olmanın sancısını yaşıyor." (10 Temmuz 2001)

Evet Semra, gelecek kuşakların gurur duyacağı, **onurla anacağı bir tarih** bırakıyoruz. Belki çoğumuz ölecek, sakat kalacağız. Ama bu toprakların özgürlüğü için yaşamış yürekler hiç susmayacak, hiç bitmeyecek.

31 Temmuz

ERDAL KOÇ

IMF'nin "Gözcüsü" Kemal Derviş

3. kredi dilimini serbest bırakan IMF'nin direktörü Depler, Kemal Derviş'in bakanlığı bırakıp, siyasete girmesine ne diyorsunuz sorusu üzerine şöyle diyor; **"Kemal Derviş, uygulanan program açısından hem önemli bir mimar, hem de önemli bir gözcü olmuştur."** (7 Ağustos, Yasemin Çongar, CNN Türk)

Denilebilir ki, böyle olduğu bilinmiyor muydu? IMF adına, Dünya Bankası adına Türkiye ekonomisini, dolayısıyla ülkeyi yönetmesi için gönderilmiş miydi? Bu gerçek "gözcünün" sahipleri tarafından tescil edilmiş oldu ve oy hesaplarıyla Derviş'i istifaya zorlayan hükümete de bir cevap niteliği taşımakta.

Emperyalistler, hiçbir konuda gizli-saklı bir şey yapmıyor; her şeyi aleni ve alabildiğine kaba yapıyor. Amerika'nın "teröre karşı savaş" yalanıyla yürüttüğü savaş ne kadar aleniyse, IMF'nin ülkemizi Dervişlerle, gidip gelen heyetlerle, işbirlikçilerle yönettiği de o kadar alenidir.

Ve bu Kemal Derviş'i, yani IMF direktörünün, **"O bizim gözcümüz"** dediği Derviş'i kendi partisine almak için bir çok parti yarış halinde. Sağcıym diyenden, sosyal demokratım diyene kadar Derviş'le yatıyor, Derviş'le kalkıyorlar. Derviş ise, iktidarı garantilemenin girişimleriyle meşgul.

Derviş'in peşinde koşanların sorunu, onun çok yetenekli bir siyasetçi, ekonomist olmasında mı? Değil elbette; Derviş'i alan, IMF'ye gereken teminatı da vermiş olacak; senin programını en iyi ben uygulayım demiş olacak. Bütün partilerin Derviş sevdasının sırrı burada.

IMF de bundan emin zaten; aynı gün söylediği bir şey de şuydu: **"seçim ortamından rahatsız değiliz, partilerin programa bağlılıklarından kuşku duymuyoruz."**

Fazla söze gerek var mı; ülkemizi yönetenlerin, yönetmeye talip olanların kim olduklarını emperyalistler kendisi anlatıyor.

"Biz üstümüze düşeni yaptık... Sıra AB'de"

Bu sözün sahibinin kim olduğunun alıntısını buraya yapmayacağız. Çünkü, DSP'den ANAP'a, DYP'den YTP'ye **bütün Avrupacı partiler**; basından TÜSİAD'a, odalardan borsalara, Avrupacı aydından, bürokrasiye kadar **bütün Avrupacılar** aynı şeyi söylüyor.

İktidar, bu düzenin partileri ne yaparsa sömürgeci için yapıyor, sömürgeci istedi diye yapıyor. Amerika istiyor, gerekirse bastırıyor dolarları iktidar yapıyor; Avrupa istiyor, gerekirse "keseriz Euro'ları, kapatırız AB kapılarını" diyor yaptırıyor.

Dikkat edin, yasaların çıkmasından sonra **"halk ne düşünüyor, memnun mu, değil mi"** diye soran hiç olmadı; acaba AB memnun oldu mu, Avrupa medyası nasıl değerlendirdi, falanca tekelin patronu memnuniyetini nasıl belirtti, AB organları hangi açıklamayı yaptı, ne dedi... gazeteler, TV'ler bunlardan geçilmiyor.

Hani **"Avrupa istedi diye değil, halkımız için çıkarmalıyız bu yasaları"** laflarına ne oldu? Unutuldu mu? Nasıl olsa yasaların çıkarılması için baskı kampanyaları sonuç verdi; halk memnun olsa da olur, olmasa da olur. Önemli olan Avrupa'nın, ABD'nin, TÜSİAD'ın memnuniyeti. Ki onlar da memnuniyetlerini açıkladılar.

"Demokrasiyi halkımız için istiyoruz... insan hakları halkımıza gerekli..." diyen tek bir politikacı görebiliyor musunuz? Yoktur. Yasaların görüşülmesi sırasında da tartışılan bunlar olmadı zaten; üç aşağı beş yukarı, **"çıkarmazsak AB'ye almazlar..."**; bunu tartıştılar.

Partilerin bunları tartışması bir yanıla "anlaşılır", çünkü bütün varlıkları işbirlikçilikte kendilerini ispat üzerine kurulu. Emperyalizmi arkalarına alma hesabındalar.

Peki kendine demokrat, ilerici diyenler neden aynı noktadan tartışıyor; sıra AB'de diyebiliyor utanmadan. Onlar hangi beyinle düşünüyor, hangi çıkarların peşindeler?

Ak Parti IMF'ciliğini İtiraf Ediyor:

“IMF PROGRAMINDA GEÇ BİLE KALDIK”

IMF'ciliğini halktan gizleyen, emperyalist tekellere güvenceler veren Tayyip mi sorunlarımızı çözecek? IMF'cilikte hiçbir farkları olmadığını, halka değil Amerika'ya, Avrupa'ya kendilerini ispat etmeye çalıştıklarını kendileri itiraf edenler mi yoksulların sesi olacak? Bunlar mı gecekondlu halkını “yüceltecek”?

Yoksullara “umut” diye pazarlanan AKP tarafından hazırlanan “Türk ekonomisinde başlıca temel sorunlar ve acil çözüm önerileri” broşürüne göre bakan Türkiye'nin sorunları nasıl çözülmüş;

“Türkiye’de şu anda kullanılmakta olan IMF fonları, Türkiye’nin ‘iflas’ noktasına gelmesini önlemektedir... Türkiye’de IMF’nin talebiyle yapılmakta olan ekonomik reformların pek çoğu yıllardır geciktirilmiş ve ülkemiz

için **son derece önemli olan reformlardır.**”

Yoksulluğu, ekonomik sorunları, işsizliği, evsizliği, açlığı nasıl çözecekmiş AKP; IMF reformlarıyla. Peki nedir bu reformlar?

En başta özelleştirmeler. Yani satılan KİT’ler, sokağa atılan milyonları bulan emekçiler, aç-açıkta bırakılanlar.

“Geç bile kaldık” diyor AKP. Demek ki, iktidar olsa, daha pervasız olacak IMF’cilikte. IMF programının dışında hiçbir partinin alternatifinin olmadığını hep vurguladık. Yoksulların sesi olduğunu söyleyenlere bakın; onlar da yoksulluğu yaratan reformları “çözüm” diye sunuyor. Onlar da emperyalist tekellerin ve işbirlikçilerin çıkarlarını korumak için IMF’ye bağlılıklarını belgelere geçiriyorlar.

IMF’nin seçim öncesi, tüm partilerden programı sürdürecekleri taahhüdü alıp almayacağı tartışılıyor; ne gerek var? İşte AKP belgelerine geçiriyor.

Emperyalist Tekellere Güvence

AKP’nin ilk kurulduğu günleri hatırlayın. Daha halka programlarını anlatmadan, **Amerika’ya anlatmışlar**, günlerce Amerikan kurumlarına kendilerini anlatmışlardı.

Anketlerde AKP’nin iktidara yakın görünmesiyle birlikte şimdi emperyalist tekeller AKP genel

merkezinden ayaklarını kesmiyor. AKP’yi yedekte tutmaya çalışan Doğan Medya’nın kurmaylarından Ertuğrul Özkök AKP Genel Merkezine ziyaretine anlatıyor;

“Geçtiğimiz 15 gün içinde **AKP Genel Merkezi’ne 30’dan çok yabancı yatırımcı gelmiş.** Hemen hepsinin sorduğu sorular aynıymış. Seçimi kazanıp iktidara geldikleri takdirde, **uygulayacakları ekonomik politika ne olacak?**”

Yabancı yatırımcıların bu ilgisi nedeniyle, Erdoğan ve arkadaşları önümüzdeki günlerde **New York ve Londra’ya temsilci göndermeye karar vermişler.** Bu temsilciler AKP’nin ekonomik programını anlatacaklar.” (7 Ağustos, Hürriyet)

Çok söze gerek var mı? AKP Amerika’da, İngiltere’de gidip, “ben sizin değil, yoksulların, emekçilerin çıkarına bir ekonomi politika uygulayacağım” diye anlatmayacağına göre; yoksulları değil, tekel-leri “yücelteceği” açık değil mi?

İçî boş dükkanların süslü vitrinleri

Partiler halkın sorunlarına çözümler üretemedikçe vitrinleri süsler; tanınmış kişileri, şarkıcıları-türküçüleri, siyasetle uzaktan yakından ilgisi olmayan televolecileri milletvekili aday yaparlar. Çünkü hiçbirisi gerçekte halkı temsil etmezler. Aday listelerinde ne gecekondlu yoksulları vardır, ne de köylü temsilcileri. Varsa yoksa **vitrin süsleyip halkı aldatma.**

Bu geleneğin bu seçim de değişmeyeceği daha bugünden belli oluyor. Kimisi “deprem Dede” transferinde, kimisi sanatçıların peşinde. Halkın önüne; “**benim ekonomik, siyasi, iç-dış politika programım şudur, bu sorunu şöyle çözeceğim**” diye çıkamayanların yöntemidir bunlar. Gerçekler yerine vitrinler konuşur. Bu oyunlara aldanmayalım; oy isteyenlere, “çözümünüz ne” diye soralım.

Sağcı, solcu, liberal, radikal şu, bu, farketmez... Yeter ki ucunda "koltuk" olsun!

İsmail Cem: "Galiba demokratik soldayız..."

Kemal Derviş: "Liberal sosyal demokrat geniş bir cephe kurmalıyız"

Tayyip Erdoğan: "Öyle isimler bize katılacak ki hepiniz şaşıracaksınız..."

Burjuva siyaset arenası tam bir keşmekeş içinde. "İdeolojiler öldü" diyenler bile, bu kadar karmaşaya, sağın-solun bu kadar karman çorman edilmesine şaşırmadan edemiyorlar.

Ortalık "ittifak" senaryolarından, "oluşum" tariflerinden geçilmiyor. Bu senaryolarda kimler kimlerle bir araya getirilmiyor ki! Her biri bir başka bulamaç, her biri bir başka ucubel

Bir "oluşum"un başını Kemal Derviş çekiyor. Bir yandan "Menderes" in mirasını savunmak üzere" kurulmuş DTP lideri M. Ali Bayar'la görüşüyor, bir yandan CHP'yle. "Solcuyum" diyor ama baş destekçileri, büyük patronlardan Bülent Eczacıbaşı ve Cem Boyner. "Sosyal demokratız" diyorlar, TÜSIAD'ın kapısına yüz sürerken, düzen sendikalarına dönüp bakmıyorlar bile. "Varoşların partisiyiz" diyenler, IMF programını uygulayacakları konusunda yemin üstüne yemin ediyorlar.

Sağcılıkları, solculukları yalan; IMF'cilikleri gerçek: Tekelci burjuvazi, Bayarları, Baykalları, Cemleri bir araya getirmeye çalışıyor. Bu da gösteriyor ki, tekelci burjuvazi hepsine güveniyor. Diyeceksiniz ki, ama birlik olamıyorlar işte. Doğru, fakat sanmayın ki "dünya görüşü farklılığından" dolayı bir araya gelemiyorlar. Hayır, bir birleşmenin önündeki tek engel, sözkonusu isimlerin koltuk-kariyer kaygılarıdır.

"Fırıldak" sadece Kubilay Uygun Mu?
Her yer onlarla dolu: Onlarca isim dolaşıyor ortada; kimin hangi partiye geçeceği tartışılıyor. Çünkü, ne partide, ne sözü geçen kişilerde bir ideoloji yok, bir düşünce yok, bir ideal yok. Geriye bir tek çıkarlar kalıyor. Hangi partide olacaklarını da o belirliyor. Ideolojisizlik idealsizliktir. Idealsiz

olanlar, bencillerdir. Bencillikte sadece kişisel çıkarlar vardır.

Bir dönem iki-üç kez peşpeşe parti değiştiren bir milletvekili vardı; medyada adını "**fırıldak Kubi**" koymuşlardı. Kubilay Uygun'a yapılan bir haksızlık; çünkü hiçbirinin, ne parti olarak, ne burjuva politikacı olarak "fırıldak Kubi"den bir farkı yoktur.

"Oy" getirsin de, ister faşist, ister mafyacı, ister dolandırıcı olsun! Basından aynen aktarıyoruz: "YTP'nin örgüt çalışmalarını yürüten İstemihan Talay, Aksaray'da Oda Başkanı Mustafa Saatçioğlu ile konuşurken, yörenin sorunlarını dinledikten sonra 'bizim teşkilatı burada sen kur' diye teklifte bulundu. Öneri karşısında biran duraklayan Saatçioğlu '**efendim ama ben MHP'liyim**' deyiverdi. Talay hiç istifini bozmadı ve '**olsun, biz geniş bir yelpazede olacağız, sen düşün' dedi.**" (5 Ağustos 2002, Milliyet)

DSP de böyle değil miydi? DSP'li bir çok milletvekilinin, il, ilçe örgütünün, MHP'li olduğu ortaya çıkmamış mıydı? "Yeni parti"nin yeniliği de bu kadar işte. Örgütlenmede bile aynı kafa, aynı ilkesizlik. "Oy" getirsin de ne olursa olsun.

"Emperyalizme karşı olmamak" hepsinin ortak noktasıdır: İttifak senaryolarında, yelpaze DTP'den başlayıp, CHP'yi, SHP'yi, ANAP'ı dolaşıp HADEP'e, hatta ÖDP'ye kadar uzanıyor. Tabii, hepsi IMF'ci olunca, hepsi AB'ci olunca, ortada bir "görüş farklılığı", "program farklılığı" kalmaz. Düzen partileri de bu durumdadır.

Hiçbirinin IMF'nin programını kaldırıp çöpe atacağız diye bir tavrı yok. IMF'ye hayır demedikleri noktada, oligarşinin faşizmine karşı çıkmadıkları noktada, kendilerine sağ veya sol demelerinin ne hükmü kalır ki? Kalmıyor da.

Bu durumda tekelci burjuvazi ve genelkurmay, en sadıklarını, en Avrupalı ve Amerikancıları bir araya getirip, kendi kafalarına göre hiç bir pürüz çıkarmayacak bir iktidar oluşturma peşinde.

“17 yıldır zaten idam uygulanmadı...”

17 Yıldır Kaybederek, İnfazlarda, İşkencelerde Katlederek Uygulandı

Oligarşi doğru söylüyor; 1984 yılından beri yağlı urgan kimsenin boynuna geçirilmedi. Bir tehdit aracı olarak sallanıp durdu onlarca insanın boynunda. Ama sanılmasın ki, devletin katletme, muhalif olanı yoketme politikası sadece tehditle sınırlı kaldı.

Sokak ortalarında, evlerde, köylerde, kentlerde infazlarla, gözaltında ölümlerle, mezarı dahi çok gören kaybetmelerle mahkeme kararlarına dahi gerek kalmadan “idam” ile amaçlanan politika sürdürüldü.

Bir yanda “idam etmiyoruz” demagojisi, öte yanda aralıksız süren katletme politikası.

Şimdi idam resmi olarak kalktı; bu kez demokrasi, insan hakları şovları daha arsızca yapılıyor. Oysa, 1985’den 2002’ye kadar ‘İP’in yerine konulan yöntemlerle katledilenlerin rakamları, bundan sonra da nasıl olacağına ipuçlarını veriyor.

Bir yanda “idam kalktı” demagojisi, öte yanda infazlar, işkencede ölümler, kayıplar... Kimi zaman biri öne çıkacak, ötekisine bir süre ara verilecek. Başka bir zamanda tümü birden en

yoğun şekilde kullanılacak. Devrimci muhalefetin, halk muhalefetinin gelişmesine paralel olarak katletme politikası aralıksız sürecektir.

“İdam”ın Olmadığı Yılların Rakamları İkiyüzlülüğün, Katliamcılığın Belgesidir

Çok söze gerek yok; rakamlar “idamsız yılları” anlatıyor. Kaldı ki, buraya sadece infaz, gözaltında ölüm ve işkencede ölüm olaylarını alıyoruz. Kitle katliamlarını, “faili meçhulleri”, devletin zulmü karşısında ölümü seçenleri bu rakamlara eklediğinizde bir gecede “demokratik olan” düzenin gerçek yüzü daha çarpıcı hale gelecektir.

İşte rakamlar okuyun ve karar verin; İDAM-SIZ YILLARDA KATLİAMCILIK NASIL SÜRDÜ, İDAM KALDIRILINCA NE OLACAK?

1985-1987 - İnfaz edilenlerin sayısı 2 kişi olduğu bu yıllar aynı zamanda cuntanın yerini “sivil” ANAP iktidarına bıraktığı yıllardır. Bir süre katletme politikasına ara verilmesinden sonra 1984 sonlarından itibaren muhalefetin yükselmesine paralel olarak yeniden hız kazandı. 1985 yılında işkencede öldürülenlerin sayısı 27 kişi olurken, bu sayı 1986 yılında 19 olarak kayıtlara geçti. 1987’de seçim atmosferine giren ve herkesin demokrasiden sözettiği Türkiye’de işkence tezgahları hiç durmadan çalışmaya devam etti ve 1987 yılında işkencede 18 kişi katledildi.

1988-1990 - Gözaltı ve işkencede katledilenlerin sayısının 36 kişi olduğu bu yıllarda ölüm mangaları tarafından 10 kişi katledildi. 6 kişi ise kaybedilenler arasına katıldı.

1991 - Gözaltı ve işkencede 23 kişi katledildi. Ölüm mangaları tarafından 22 kişi infaz edildi.

1992 - Gözaltı ve işkencede 17 kişi katledildi. Ölüm mangaları tarafından 63 kişi katledildi.

1993 - Gözaltı ve işkencede 29 kişi katledilirken, ölüm mangaları 57 kişiyi infaz etti.

1994 - Gözaltında ve cezaevlerinde 34 kişi katledildi. Ölüm mangaları tarafından evde, sokakta

“İdam”ın uygulanmadığı yıllarda” böyle katledildiler...

İstanbul / Tuzla, 7 Ekim 1988:

İsmail Hakkı ADALI, Fevzi YALÇIN, Reha ŞEN, Kemal SOĞUKPINAR: 7 Ekim’de Tuzla köprüsünde araçları polis tarafından durduruldu. Daha ne olduğunu anlamaya fırsat bulamadan katledildiler. Dört kişinin vücudundan 275 kurşun çıktı. İnfazcı polisler beraat ettiler.

32 kişi katledildi.

1995 - Gözaltı ve işkencede 101 kişi katledilirken, ölüm mangaları tarafından 21 kişi infaz edildi. 220 kişi ise sayıları binlerle ifade edilen kayıplar arasına katıldı.

1996 - Ölüm mangaları tarafından katledilenler ve gözaltında işkence sonucu katledilenlerin sadece bu bir yıl içindeki sayısı 190 kişiye ulaştı. 194 kişinin adının karşısına ise "kayıp" yazıldı.

1997 - Ölüm mangaları tarafından katledilenler ve gözaltında işkencede katledilenlerin sayısı 114 kişi oldu. 213 kişi kaybedildi.

1998 - Ölüm mangaları tarafından infaz edilenlerin ve gözaltında işkencede katledilenlerin sayısı: 128 kişi. Susurluk devletinin kaybettiklerinin sayısı; 66 kişi.

1999-2000 - En çok "demokrasi, insan hakları... AB kriterleri" laflarının edildiği yıllarda; 1999'da Ankara Ulucanlar hapisanesinde 10 tutsak, herkesin gözleri önünde işkencelerle katledilmiş, 2000'in sonunda ise, Türkiye cumhuriyeti tarihinin en büyük hapisane katliamlarından 28 kişi katledilmiştir.

2001 - 5 Kasım 2001'de İstanbul Küçükarmutlu'da dünyanın gözleri önünde 4 insan katledilirken, bu yıl içinde gözaltında ve infaz edilerek katledilenlerin sayısı 55 kişidir. Kayıpların sayısı ise 4 olmuştur.

"İdam'ın uygulanmadığı yıllarda" böyle infaz edildi...

İstanbul / Avcılar Firuzköy, 6 Temmuz 2001

İsmail Karaman: ikisi kafasına olmak üzere bedenine tam 10 kurşun sıkılarak infaz edilen İsmail Karaman'ın katilleri hakkında açılan davanın Beyoğlu 5. Ağır Ceza Mahkemesi'ndeki ilk duruşmada, "delil toplamaya gerek olmadığı" kararıyla, hukukun ölüm mangalarıyla birlikte çalıştığı bir kez daha tescil edildi.

Halkın hukuku

Adaletsiz bir ülke, güneşsiz bir dünyaya benzer

İnfazcının hukuku

Kimileri ölüm mangalarının infazlarına "yargısız infaz" der. Bu, hiçbir mahkeme kararı olmaksızın, ölüm mangalarının devlet adına işlediği cinayetlere vurgu yapmak içindi. Bir katletme politikası olarak infazlara "yargılı" ya da "yargısız" karşı olunmalıdır. Bu tartışmasıdır. Ama mahkemelerin infaz davaları ile ilgili kararlarına şu bu dava ayrımı yapmadan açıp bakmak bile, aslında infazın pekala da "yargılı" olduğunu, yani devletin "zirvesinden" mahkemelerine kadar alınmış kararların uygulanması olduğunu görmek mümkündür.

Bugüne kadar infaz davalarından, suçlarına denk düşen ceza verilen tek bir ölüm mangası elemanı yoktur. Aynı şey işkence ve işkencede ölüm davaları için de geçerlidir. Bu, isterse belgenin, kanıtın olduğu, onlarca tanığın gözleri önünde yaşanan bir olay olsun, yine de değişmez.

Basına, "çat kapı infaz" diye yansıyan, Adana'da **Erdoğan Aslan** ve işçi **Murat Bektaş**'ın katledilmesi davasının sonucu Yargıtay tarafından onandı. **Karar şuydu:** ölüm mangası elemanlarından 4'ü hakkında 6'şar ay 20'şer günlük hapis ve ikisi hakkında beraat. İşte bu kararı **Yargıtay da onadı.**

Polisler savunmalarında, "**devletin bize verdiği yetkiyi kullandık**" demişlerdi ve Yargıtay bu savunmayı inandırıcı buldu. İnandırıcıydı da; hiçbir infaz, katliam, işkence Susurluk devletinin verdiği yetki dışında yaşanmadı bu ülkede. Hukuk ise infazın aklayıcısı, meşrulaştırıcısı oldu her zaman.

Devrimcilerin katledilmesi meşruymuş gibi, Murat Bektaş'ın "yanlışlıkla" öldürüldüğünün söylenmesi bile birşeyi değiştirmede. Demek ki, sorun "yanlışlıkla" değilmiş; devlet, infaz politikasından taviz vermiyor. "Yanlışlık... ihmal" deyip göstermelik bile cezalandırmıyor katillerini. Çünkü onlara daha çok ihtiyacı olacak...

AB Yasalarına

SEVİNENLER NEDEN SEVİNİYOR, ÜZÜLENLER NEDEN ÜZÜLÜYOR?

AB yasalarının mecliste kabul edilmesine sevenler de oldu, üzülenler de. Kimin neden sevindiği, neden üzüldüğü ise, “demokrasi, insan hakları, bağımsızlık, ulusallık” konusundaki tavırların da aynası niteliğindedir.

Kimi aldatılmışları bir yana bırakırsak, ne Avrupalıların sevindiği idamın kaldırılmış olması, kimi demokratik hakların tanınmış olmasıydı, ne de üzülenlerin derdi bağımlılığın pekiştirilmesi idi.

Avrupalı “Sevinçten Ağladı”

Bir Alman milletvekilinin yasa değişiklikleri karşısında “sevinçten ağladığını” yazdı basın. AB yetkililerinin memnuniyet açıklamaları da birbirini izledi. Amerika’nın memnuniyeti ise malumdur.

Peki tüm bunlar gerçekten Türkiye’de demokrasi, insan hakları olsun isteyenler miydi?

Cuntaları destekleyenler, faşist iktidarlara dolarlar, Eurolar akıtanlar, Kürt halkının tepesine yağdırılan bombaları verenler, halk hareketlerini “terör listelerine” alanlar, hücreleri yaptıranlar bunlar değil miydi?

İdam, anadilde eğitim onların çok da umurunda değildir. Bu yasaların ardından, esas olarak emperyalistlerin istediği siyasi, ekonomik bağımlılık ve talan yasalarının önünün daha da açıldığınıydı sevençleri.

İşbirlikçi Tekeller ve Medya Sevinmekte Haklılar

Elbette en çok sevenler TÜSİAD, TOBB, İKV vb. sermaye örgütleri ve medya oldu. Bunda garip bir durum yoktur. Bu yasaların AB kapılarını açacağı umutları güçlendi. Peki o kapılar açılınca ne olacak? Emperyalist sermaye ile bütünleşmeleri daha da ko-

laylaşacak. Yani ne idam, ne hak ve özgürlükler diye bir sorunlarının olmadığını, yasaların çıkmasını salt ekonomik nedenlerle istediklerini kendileri sürekli anlattılar. Kamuoyu desteği yaratmak için de, “herkese iş, aş olacak” yalanlarını pompaladılar.

Yasaların çıkarttırılması, aynı zamanda TÜSİAD merkezli sermaye cephesinin iktidarda yerini biraz daha güçlendirmiş olmasının da bir sonucu ve aynı zamanda nedenidir. Sevinçleri bundan.

Medyanın neden sevindiğini ise sadece şu başlık anlatmaya yeterlidir; “İdam bitti, Türkiye AB’ye iyice uydu, **piyasa coştı.**” (3 Ağustos 2002 Hürriyet) Kilit nokta “piyasalar”, geri si boş.

Bu meclise “Cumhuriyeti kuran meclis kadar” değer biçen, bağımsızlığı bağımlılıkla yanyana getirmeye çalışan işbirlikçi yazarların sıkıntısının ne olduğu ise tartışmasız olarak ortada.

Borsa ‘Tavan Yaptı’;

Kürt Milliyetçileri Niye Sevindi?

“Borsanın sevincine” TÜSİAD’ın ve burjuva medyanın dışında sevenler de vardı.

“Bu kararlar çok sınırlı bir azınlık dışında içte ve dışta **anında olumlu bir hava yarattı.** En basitinden, günlerdir düşüşte olan **borsa ilk seansta yüzde 2.63 artışla 10. 860 puana çıkarken; sürekli yükselen dolar ise 1 milyon 660 bin liraya geriledi.**” (3 Ağustos, Özgür Politika başyazarı)

Köşenin adı “ufuktan”... Ama tam bir ufuksuzluk sergilenen.

Borsa inmiş-çıkışmış, Dolar bilmem kaçta yükselmiş Kürt halkının haklı talepleriyle bunların ne alakası var? Neden Kürt milliyetçilerinin “memnuni-

yet göstergeleri” bunlar oluyor? Kürt emekçilerinin borsada trilyonları mı dolanıyor?

Elbette değil. Milliyetçi kafanın derdi başka. O TÜSIAD’a, Amerika’ya, Avrupa’ya mesaj veriyor. Bakın idam, anadil yasaları çıkınca, düzeniniz nasıl rahatladı, nasıl borsanız tavan yaptı, nasıl dolarlarınız yükseldi diyor. *Türkiye, Kürtlerle çözümü anlaşılmayı esas alırsa, onun desteğiyle birleşirse Kafkaslar’a ve Orta-doğu’ya yönelik açılımını yürütebilir* mantığı işte böyle tezahür ediyor, kafaları böyle şekillendiriyor. (Bkz. Duran Kalkan, 23-24 Nisan 1999 Özgür Politika)

Kafalar devrimcilikten uzaklaşıp burjuva politikasının ölçülerıyla düşünmeye başlayınca, örnekler de oradan aranır hale geliyor.

İdamın kaldırılması, anadilde eğitim kuşkusuz Kürt halkı başta, bütün Türkiye halkının talepleri arasındadır, bunun için bedeller ödenmiştir. En azından Kürt milliyetçiliğinin öne çıkarması gereken bu nokta olmasına rağmen, Özgür Politika’nın “ufku” borsayla sınırlı. Ve bunun adı, kuşkunuz olmasın “büyük politika... taktik” olur.

Bir Tek Zilleri Eksikti

Mecliste oylamanın yapıldığı gün -gösterilere kapalı alanda- büyükçe bir saat vardı; AB’ye şu kadar saat, bu kadar dakika, saniye kaldı yazan bu saatin üzerinde ise **‘Avrupa Hareketi 2002’** yazıyordu.

Bu hareketin başını Ahmet Altan’ın çektiği biliniyor. Bu kurumun Avrupa tarafından finanse edildiğini, “Altan’ların” kim olduğunu ise anlatmayı bile gereksiz görüyoruz. Ahmet Altan’ın bir tek zili eksikti. Çünkü o ve onun gibiler kendilerine verilen görevi yerine getirmiş olmaktan mutluydular.

Gerçekten **hak ve özgürlüklerden mi yanaydı bunlar?** Bir tekinin Avrupa’nın hücreleri konusunda tek bir kelime yazdıklarını gördünüz mü? İşkenceli ölüme karşı çıkmayanların idamın kaldırıldığına “insan hakları adına” sevindiklerine ancak safları inandırabilirler.

Katillerin Sevinç Çığlığı: “Fehriye Gelecek”

Yasaların çıktığının ertesi günü “AB kapılarına dayananlar”, “tarihin yönünü” bir günde değiştirenler olduğu kadar, “hah! şimdi yandılar, teröristler iade edilebilecek” diyenler, bu yönde açıklamaya yapan yetkililer, iade dosyalarını yeniden hazırlamaya girişenler de oldu.

Katiller, “demokrasi şovları” arasında bile katil-

liklerinden vazgeçemiyor. Varsa yoksa devrimcilerin yokedilmesi, bütün beyin kıvrımlarında dolaşıyor, başka bir şey düşünemiyorlar. Hatırlayın, idamın kaldırılmasını da en çok bu nedenle istediklerini her vesileyle yıllardır tekrarlayıp durmuşlardı.

Alacağız, işkenceden geçireceğiz, hücrelere atacağız, idam etmekten beter edeceğiz çığlıkları atanlardan biri ne diyor; *“Teşekkürler TBMM.. artık Belçika Fehriye Erdal’ı veya onun gibileri, Fransa -bir daha yakalarsa- Dursun Karataş’ı veya onun gibileri Türkiye’ye vermemeleri söz konusu değildir.”* (Oktay Ekşi, 3 Ağustos, Hürriyet)

Sevincini görüyor musunuz? Yememiş, içmemiş, ertesi günü bunları yazmış. Bu kafaların “demokrasi adına” sevindiğini kim söyleyebilir.

Bir De Oya Dönüştürebilsek...

Yasalara destek veren, ya da destek veriyormuş gibi yapıp idama, anadile karşı çıkanların bütün sorunu seçimler, oy. Yasalar için verilen oyların sandıkta kendilerine nasıl döneceğinin hesaplarını yapıyorlar. Hepsini bu noktada birbiriyle yarıştı; kim halkı aldatmak için bunları kullanacak çekişmesindeler.

Katilliği tescilli Ecevit’in “artık daha özgür, daha demokratiz” açıklaması ne kadar yalansa, Kemal Derviş’in, “hep birlikte bu kapıdan daha mutlu, refahı bol günlere yürüyeceğiz” açıklaması o kadar safsatadır.

Katillerin Üzüntüsü

Bütün IMF anlaşmalarının altına imza atan Devlet Bahçeli, anında *“Medeniyet projesi demokrasi ambalajı içerisinde Türkiye’nin milli varlığı ve dirliğinin altını oyan yaklaşımların pervasızca pazarlanmasından vazgeçilmeli... Mücadeleyi Allah’ın izniyle Brüksel sevdalıları değil, Türkiye sevdalıları kazanacaktır”* demagojilerine başladı.

IMF sevdalılarının Türkiye sevdasından söz etmeye hiçbir hakkı yoktur. Hele teslimiyetçilik sözünü en son ağzına alacak olan MHP’dir. Yeraltında, yerüstünde satmadık, peşkeş çekmedik tek bir çöp bırakmayan iktidarın ortağı onlar değil miydi? Kendi tabanında bile, verdiği sözlerin hiçbirini yerine getirememesiyle yıpranmış, son bir umut diyerek idam ipiyle şovenizmi oya dönüştürmenin demagojilerini yapıyor.

Kısaca, ne Avrupalı, “demokrasi, insan hakları” adına seviniyor, ne “milliyetçisi” bağımsızlık, ulusallık adına üzülen.

UNUTULMAYACAK!

YAKTI, YIKTI, GİDİYOR...

92 ŞEHİDİN ELLERİ YAKASINDADIR!

TUTSAK YAKINLARININ ELLERİ YAKASINDADIR!

HALKIN ELLERİ YAKASINDADIR!

Seçim sürecine girilmesi nedeniyle üç bakanlığa (Adalet, İçişleri ve Ulaştırma) yeni atamalar yapıldı. Hikmet Sami Türk, 28 Mayıs 1999'da Ecevit tarafından 57. Hükümetin Adalet Bakanlığı'na atanmıştı. Üç yılı aşan bir süre boyunca, **"Türkiye tarihinin en katliamcı adalet bakanı"** sıfatını alarak devretti koltuğunu.

Arkasında kanlar içindeki maltaları bıraktı.

Alev alev yakılan koğuşları bıraktı.

Arkasında hapishanelerden çıkan onlarca tabut bıraktı.

Arkasında ölüm hücrelerini bıraktı.

Hapishanelerde yaptıklarının dışında, üç yılı aşkın süre boyunca, 57. Hükümetin bir bakanı olarak, halka karşı alınan tüm kararların, emperyalizmle yapılan tüm teslimiyet anlaşmalarının altına imza attı. Halkımız bugün daha aç ve yoksulsa, Sami Türk, bunun birinci dereceden sorumlularından biridir.

Türkiye halklarına bunların hesabını vermeden ayrıldı koltuğundan. Ama bu hesaplaşma er geç yapılacaktır. Sami Türk de döktüğü kanın, imza-

ladığı vatana ihanet anlaşmalarının, halkı aç bırakmanın hesabını verecek. Dergimizin sayfaları, onun suç dosyası gibidir. Bu dosya, adalet yerini bulmadığı sürece kapanmayacaktır.

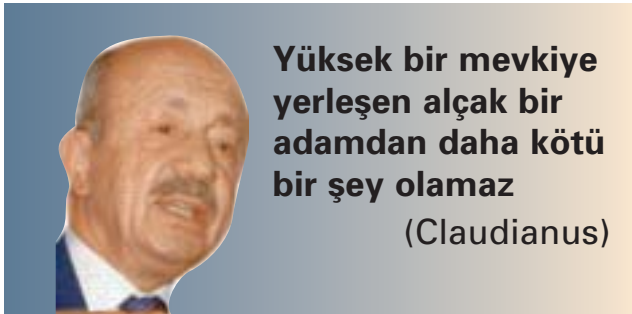
Sami Türk, Rüştu Kazım Yücelen ve Hüseyin Kıvrıkoğlu'nun koltuklarını devretmeleri vesilesiyle Cephe tarafından da bir bülten yayınlandı. 4 Ağustos 2002 tarihli 30 No'lu bültende "Türkiye halkları onları unutmayacak" deniliyordu. Hikmet Sami Türk için şu alt başlık kullanılmıştı bültende: **"Eli kanlı bir cellat, hırsızlığın hukukçusu, adi bir yalancı"**. Sami Türk'ün üç yıl boyunca ağzından çıkan her söz, imzaladığı her karar, yaptığı her iş, bu sıfatların kanıtı ve göstergesi oldu.

"Hukuk Profesörü"nün Kanlı Bilançosu: Yüzlerce ölü, yüzlerce sakat!

"Teslim mi olacaksınız, yoksa ölecek misiniz?"

26 Eylül 1999'daki Ulucanlar hapishanesinde sorulan bu soru, Sami Türk-Genelkurmay işbirliğiyle hapishanelerde oluk oluk kan akıtma politikasının ifadesiydi. **"Çağdaş, uygar, demokrat"** görünümlü bu **profesör**'ün eli kanlı bir cellat olduğu Ulucanlar'la tarihe yazıldı.

Ulucanlar'ı Burdur ve Bergama'daki katliam operasyonları ve işkenceler izledi. 5 Temmuz 2000'de Burdur'da, 29 Temmuz 2000'de Bergama'da operasyonlar yaptırdı. Onlarca tutsak işkencelerden geçirildi, ağır yaralandı. Ama bunlar, onun için adeta bir "prova" niteliğindeydi. Adalet Bakanlığı koltuğuna oturduğu günden itibaren

Yüksek bir mevkiye yerleşen alçak bir adamdan daha kötü bir şey olamaz

(Claudianus)

planını yapmaya başladığı büyük kan dökücülüğe hazırlanıyordu o.

Döneminde, 140'ı aşkın tutuklu ve hükümlü, hapishanelerin dört duvarı arasında katledildi.

Celladın Türkiye'ye Armağanı(I) 19-22 Aralık 2000 ve F Tipleri:

Sami Türk'ü, katliamcılıkta Türkiye tarihinin en üst sıralarına oturtan, ölüm orucu direnişini kırmak ve devrimci tutsakları F tipi hücrelerine atmak için düzenlediği 19-22 Aralık katliamı ve F tiplerinde uyguladığı tecrit ve işkencedir.

19-22 Aralık'ta 28 insanımız katledildi.

Cellat, **"daha fazla zayıat bekliyorduk"** diye itiraf etti daha sonra.

Türkiye tarihinin bu en büyük hapishaneler katliamına, yüzlerce tutsağı öldürme planıyla giriştikleri bu vahşete, **"hayata dönüş"** operasyonu adını vermek, onun cellatlığının ve yalancılığının nişanesi olarak yazıldı tarihe.

"Ölüm oruçcularını kurtarmak" iddiasıyla gerçekleştirilen operasyonda onlarca ölüm orucu direnişçisi katledildi, işkencelerden geçirildi.

Sami Türk bilançosunun bir başka sayfası: Yüzlerce "yaşayan ölü"!

Katliama, F tiplerine rağmen ölüm orucu direnişini kıramayan Sami Türk, işte bu noktada bir başka vahşeti başlattı. **"Zorla tıbbi müdahale"** adı verilen bu işkence ve vahşet de aynı 19-22 Aralık'ta olduğu gibi, ölüm orucu direnişçilerini kurtarmak adına başlatıldı. Sonuç, yüzlerce "yaşayan ölü"ydü. Yüzlerce tutsağın hafızası yok edildi bu müdahaleler sonucu.

Zorla tıbbi müdahale, başından sonuna Sami Türk'ün katılımıyla sürdürülen bir Nazi vahşetidir. Sami Türk'ün suçunu daha da ağırlaştıran, bu müdahalenin, insanları sakat bırakacağını bile bile, sadece ölüm orucu direnişini kırmak için **tam bir barbarlıkla** uygulanmış olmasıdır.

Sami Türk'ün bir başka sıfatı: Göbels

Göbels, Nazi diktatörü Hitler'in Propaganda Bakanı'nin adıydı. Propagandada YALANLAR'ı kullanmanın ustası olarak geçmişti tarihe. Kapitalizmin hukukunun eğitimini Almanya'da alan Sami Türk, yalancılıkta da, Alman meslekdaşı Göbels'in gerisinde kalmadı.

"Türkiye tarihinin gördüğü en YALANCI bakanlardan biri" olduğuna hiç kuşku yoktur. Bin-

"Korkaklar sık sık ölür, cesurun ölümü bir defadır." (Shakespeare)

O, "ömür boyu korumaların"ın gölgesinde, her gün tekrar tekrar ölecek...

İşkencecilerin Hamisi:

Memurin Muhakematı Kanunu, işkencecilerin, infazcıların, hapishanedeki zindancıların yargılanmasının önündeki engellerden biriydi. "Demokratikleşme" gereği bu kanunda "reform" yapmayı gündeme getirdiler.

"Reform" Sami Türk'ün eline teslim edilmişti. Sami Türk, kanunda öyle bir "reform" yaptı ki, sonuçta yeni düzenleme işkence, katliam yapan "devlet görevlileri" için yeni bir zırha dönüştürüldü. Sami Türk ve Genelkurmay işbirliğiyle yapılan kanunun yeni şeklinde, işkencecilere, katliamcılara, zindancılara "istediğinizi yapabilirsiniz" deniliyordu. Kimse onları yargılayamaz, yargılamaya kalksa cezalandıramazdı. Çünkü Ulucanlar'da başlanan katliam politikası, başka türlü sürdürülemezdi.

12 Eylülcülerin Hamisi:

1982 Anayasası'nın 15. Maddesi, cuntacıların yargılanamayacağını güvence altına almıştı. Bu maddenin değiştirilmesine ilişkin tartışmalar, Hikmet Sami Türk'ün cuntacı, halk düşmanı yüzünü bir kez daha ortaya koydu. **"12 Eylül'ü yapanların yargılanması, toplumda kin duygularını geliştirir"** diyerek, Kenan Evren'lerin avukatlığını üstlendi.

Soyguncuların, Hırsızların, Çetelerin Hamisi:

"Çıkar amaçlı çete" suçlarının **"DGM kapsamından çıkarılması"** da Sami Türk'ün "eserlerinden" biridir. Bu konuda da hortumcuların, çetelerin avukatlığını üstlendi.

Sami Türk, bir "ticaret hukuku" uzmanıydı, yani kapitalizmin hırsızlık hukukunun profesörüydü! Bu nedenle, hırsızları, mafyacıları savunmak onun için çok doğaldı. Halka karşı yasakları, cezaları artırmak için çaba sarfettiği kadar, büyük hırsızları korumak için de çaba sarfetti.

lerce yalan söyledi, hepsinin yalan olduğu ortaya çıktı, ama o yalanlara devam etti Yalanlara; F tiplerinde tecrit olmayacak, hücre değil “oda” diyerek başladı. Ölüm orucuna ilişkin “Örgüt baskısıyla yapıyorlar” yalanlarına başvurdu. Direniş, yalanlarını suratına bir şamar gibi vurdu. Ama kızaracak bir yüz yoktu onda. 19-22 Aralık’ta “devlet kimseyi öldürmez” dedi. Bu defa devletin kurumlarının raporları yalanladı onu. Elindeki kanı gizlemek için yalanlara başvurmayaya devam etti. Yalanları listelere dönüştü ve açıkça “**ispat etmezsen şerefsizsin**” denildi, bu sıfattan da hiç yüksünmedi.

Göbels’in emrindeki Nazi Toplama Kampları

F Tipi hapishaneler, işkencelerle açıldı. Ecevit, Sami Türk ve Sadettin Tantan, 19 Aralık’ta “zafer kazanmış komutan” havalarında, onlarca cesedin üstüne basarak, F tiplerinin açıldığını söylediler.

Haftalardır sürdürülen demagoji ve manevralar, aylardır yürütülen operasyon hazırlıkları bunun içindi.

19 Aralık’tan önce, sayısız F tipi reklam gezileri düzenleyen Sami Türk, 19 Aralık’tan sonra, F tiplerinin kapılarını kapattı. Çünkü artık içeride gizlenmesi gereken işkenceler, baskılar, tecrit uygulaması vardı.

Cellat, F tiplerindeki işkencelerini gizlemenin bir başka aracı olarak, **İnfaz Hakimlikleri’ni, Cezaevi İzleme Kurulları’ni** oluşturdu. Oligarşi için yaptığı büyük hizmetlerden biri de budur; çünkü gelecekteki işkence ve katliamları da aklamanın kurumlarını yaratmış oluyordu böylelikle.

SESSİZ İMHA’nın baş celladı Sami Türk

Hapishanelerde, kepçelerin duvarları yıktığı, onbinlerce bombanın atıldığı gürültülü katliamların yanında, sessiz sedasız sürdürülen bir başka katliam daha vardı.

Hapishanelerde çeşitli rahatsızlıklara yakalanan onlarca adli veya siyasi tutuklu-hükümlü, zamanında teşhis ve tedavi yapılmadığı için, ya hapishanede ya da “tahliye” edildikten kısa süre sonra öldü. Bu imha politikasının yürütücüsü Sami Türk, tepkiler artınca, ölümün eşğine gelmiş iki tutukluyu, Murat Dil ve Sevgi İnçe’yi tahliye ederek kamuoyunun gözlerini boyamaya çalıştı. Ama imha politikası sürdü.

Mafyacıların, Faşist Katillerin Hamisi:

Sami Türk’ün hapishaneleri, devrimci tutsaklar için bir işkencehane ve katliam yeri, adli tutuklular için bir zindanken, faşistler, mafyacılar, çete artıkları, Susurlukçular için “krallar gibi” ağırlandıkları yerler oldu.

Haluk Kırcı’dan M. Ali Ağca’ya, Yaşar Öz’den, Alaattin Çakıcı’ya, Nuri Ergin’den, Korkut Eken’e, Ayhan Çarkın’a, Sedat Peker’e, Fevzi Bir’e kadar gibi pek çok faşist, mafyacı, Susurlukçu Kartal’da, Eskişehir’de, Uşak’ta, bulundukları her yerde, rahat rahat yattılar. Silahları ellerinin altındaydı. Mazgallardan esrar servisi yapıyordu. Onlara hiç bir ziyaretçi sınırlaması yoktu. Mafyacılar maltalarda ellerinde silahlarıyla cirit atıyorlardı. Devrimci tutsakların bir türlü sevkedilmedikleri hastaneler, hortumcu “sanık”ların tatil yeri oldu Sami Türk döneminde.

Mafyacıları, F tiplerini meşrulaştırmak için sayısız provokasyonda kullandı Sami Türk. Bu konuda tam bir Susurlukçu olduğunu gösterdi.

Devrimci tutsaklar ihtiyaçları olan bir koşu açtılar diye Ulucanlar’da katliam yapan Sami Türk, Uşak Hapishanesi’nde, yüzlerce adli tutukluyu günlerce rehin alan mafyacı Ergin kardeşler karşısında “hukuka” bağlıydı, onları “zarar vermeden” ele geçirdi!

Sami Türk’ün bayan gardiyanlarını mafyacıların tacizinden kurtaran devrimci kadın tutsaklardan ikisi 19 Aralık’ta Sami Türk’ün emrindeki katliamcılar tarafından katledildi.

F tipleriyle birlikte bu politika çok daha aleni ve vahşi bir boyut kazandı. Sara hastaları, şizofreni hastaları, kanser olanlar, tek başına hiç bir ihtiyacını karşılayamayacak durumdaki hastalar, F tiplerinin tek kişilik hücrelerine atıldı.

Döktüğü kan, peşini bırakmayacak! Hep lanetle anılacak!

İşte Sami Türk’ün üç yıllık bilançosunda, üç yıllık suç dosyasında, bunlar vardır. Ve bunlardan dolayı, katliamcı ve yalancı sözlerinin geçtiği yerde, akla geleceklerden biri de o olacaktır. Kopardığı kollar, diri diri yaktıkları, hücreleri, unutulmayacaktır.

Türkiye halkları, onun adını hep lanetleyerek anacaktır.

Yalnız F tiplerini açmadı; Bütün ülkeyi F tipine çevirmeye çalıştı!

Onun zulmüne maruz kalan, yalnız tutsaklar ve tutsak yakınları değildi. Onun baskı, yasak ve tehditleriyle karşı karşıya kalmayan hiç bir halk kesimi yoktur. F tipleri ve ölüm oruçları vesilesiyle, demokratik kitle örgütleri, sendikalar, aydınlar, sanatçılar üzerinde dava, soruşturma, baskın, gözaltı, tutuklama terörü estirdi.

12 Eylül cuntası dönemini aratan bir sansür uyguladı. Burjuva basın dahil, Sami Türk'ün tehdit etmediği hiç bir kurum kalmadı.

F tipleri yetmezdi; bütün ülke F tipi olmalıydı. Nazi uygulamaları, sadece F tiplerinde değil, onun etki ve yetki alanındaki her alana yansıdı. F tiplerinden sözeden herkes "terör örgütü gibi" konuşmakla suçlandı. Tehditlerin yetmediği yerde, TAYAD, İHD, Tüm Yargı-Sen, Tabip Odaları, Barolara yönelik baskınlar, davalar birbirini izledi. Milletvekili **Sema Pişkünsüt** bile işkenceleri ve işkencecileri teşhir ettiği için Sami Türk'ün Nazi yöntemlerinin hedefi olmaktan kurtulamadı.

Savunma'ya düşman bir Nazi hukukçusu; Sami Türk'ün büyük gayretleriyle uygulamaya konulan Adalet Bakanlığı, İçişleri Bakanlığı ve Jandarma Komutanlığı'nın imzaladığı "Üçlü protokol", başta savunma hakkı olmak üzere tutukluların, yakınlarının ve avukatlarının bir çok hakkını gaspetti.

Sami Türk, **Avukatlık yasasında** gündeme getirdiği değişikliklerle de, "devlet avukatı" yaratmanın yolunu açtı. Avukatlar da, Sami Türk gibi, hukuku değil, katliamcılığıyla, yasakçılığıyla, zulmüyle DEVLETİ savunmalıydı.

312 ve 159. Maddeler; Sami Türk'ün düşünce özgürlüğüne, inanç özgürlüğüne, hak ve özgürlüklere düşmanlığının belgesidir: TCK'nın 312. ve 159. Maddelerinde yapılan düzenlemeler, Sami

Türk'ün "demokratlığı"nın katıksız bir göstergesiydi. "Bütün ülkeyi F tipine" çevirmenin, herkesi Sami Türk gibi düşünmeye zorlamanın yeni bir örneği idi. Tüm farklı sesler, düşünceler, inançlar bastırılmalı, cezalandırılmalıydı.

Katıksız bir IMF uşağı, katıksız bir mandacı: 57. Hükümette bir bakan olarak, IMF anlaşmalarının bir tekine itiraz etmedi. Tersine, o F tiplerini aldığı İngilizlere, Almanlara, Amerikaya hayrandı. Onların her dediklerini yapmak, onun için kutsal bir görevdi.

"Ömür Boyu Koruma"

**Çünkü suçu büyük
Suçu, hiç kimsenin "ömür
boyu" unutamayacağı türden!**

1983'den 2002'e kadar hapishanelerde 200'den fazlası siyasi tutsak olmak üzere 350'yi aşkın tutuklu ve hükümlü katledildi. Bunların yarısından çoğu, sadece üç yıl içinde, Sami Türk'ün Adalet Bakanlığı döneminde oldu.

3 Temmuz'da katliamcılık "görevini" bırakırken yaptığı açıklamada, "**Bakanlık, bir bayrak yarışıdır; bayrağı en yüksek yerinde teslim ediyorum**" diyordu.

Evet; onun bakanlığı döneminde, tutuklu ölümlerinden bir **DAĞ** oluşmuştur.

Evet; onun **HUKUK**'tan sorumlu bakanlık koltuğunda oturduğu dönem, Türkiye tarihinde **HUKUKSUZLUĞUN** en üst boyutta olduğu bir dönemdir.

Evet; onun **ADALET**'ten sorumlu bakan olduğu dönem, Türkiye tarihinde **ADALETİSİZLİĞİN** pervasızca hüküm sürdüğü bir dönemdir.

Evet; onun yükseklerde tuttuğu **katliamcılık bayrağı**'dır. Hapishane maltarından kan oluk oluk aktı onun bakanlığında.

Oligarşi, ona "**Ömür boyu koruma**" verecekmiş. Sadece bu bile, onun işlediği suçun büyüklüğünün itirafıdır. Halkın "ahı"yla bıraktı koltuğunu; halkın dileği, "ömür boyu korumaları"nın işinin çok uzun sürmemesinden başka bir şey değildir.

Celladın övücüleri, yağcıları, reklamcıları

Siz de ortaksınız onun suçlarına. F tiplerini öven, meşrulaştıran yazı ve programlarınız, Sami Türk katliamcılığını gizleyen yağcılıklarınız, sizin de suç belgelerinizdir. Halktan özür dilemediğiniz sürece, Sami Türk'ün ellerindeki kan, sizin elinize de bulaşmış olarak kalacaktır.

İşkence, İnfaz, Katliam Bakanlığı'nda "Görev" Devri **Alnında Armutlu ve Akkise'nin Kanlı Damgaları... Zulmüyle Anılıp Lanetlenecek!**

Rüştü Kazım Yücelen, yaklaşık 14 ay boyunca oturdu işkence, infaz, katliam bakanlığı koltuğunda. Teslim edilmeli ki, Bakanlığının "hakkını" verdi!

Hükümetteki ilk görevi, **İnsan Haklarından Sorumlu Devlet Bakanlığı**'ydi. Artık bir "hükümet geleneği" olmuş durumda; İnsan Haklarından sorumlu devlet bakanlığını üstlenenler, ardından işkence, infaz, katliam makamlarına terfi ediyorlar.

İnsan Haklarından Sorumlu(!) iken, il il dolaşıp "insan hakları zirveleri" düzenleyen R. Kazım Yücelen, İçişleri Bakanlığı koltuğuna oturduğunda, o toplantılara çağırdığı demokratik kurumlar da içinde olmak üzere, tüm demokratik kurumlar üzerinde terör estirdi.

Sami Türk'le uyum içinde bir terörcü:

Bakan arkadaşı Sami Türk'le tam bir "uyum" içinde çalıştılar. Sami Türk hedef gösterdi, Yücelen "hedefe" yönelik baskınlar, kapatmalar gerçekleştirdi.

F tipi hapisanelere karşı yapılan eylemler, R. Kazım Yücelen'in polislerinin şiddetiyle karşılandı. İşçiler, esnaf, memurlar, meydanlarda Kazım Yücelen'in emriyle kalkan copların hedefi oldu.

Katleden polise takdirname: Örneğin;

31 Ağustos-1 Eylül günlerinde HADEP'lilerin Ankara'da yapmak istediği gösteriye katılmak için çeşitli kentlerde toplananlar, panzerli saldırılara maruz kaldı. İstanbul'daki saldırı sonucunda onlarca insan yaralanırken, Zeynel Durmuş polisin HADEP Zeytinburnu binasına yaptığı baskında katledildi.

Newroz'da Mersin'de terör estirip iki kişiyi katletmek de Yücelen'in büyük operasyonları arasındadır. Yücelen, tüm bu terör saldırılarının ardından emrindeki polisleri "**takdirnameler**" verdi.

"Kürtçe düşmanı" bir şovenist: Yücelen,

il valiliklerine gönderdiği genelgeyle Kürtçe isim koyanların bakanlığa ihbar edilmesini istedi. Üni-

versitelerde, liselerde, Kürtçe isteyen öğrencilere ve velilerine yönelik baskılarda; 1260 öğrenci, 865 öğrenci velisi gözaltına alındı, 159'u tutuklandı.

Akkise, Armutlu Katliamı: Rüştü Kazım Yücelen'in "**artık müsamaha göstermeyeceğiz**" sözlerinin ertesinde saldırıya geçti katliamcılar. Ağustos'da Konya-Akkise'de halka kurşun yağdırıldı. 15 Eylül'de Armutlu'daki ilk saldırıda onlarca kişi yaralandı. 5 Kasım'da Yücelen'in ölüm mangaları, Armutlu'da 4 kişiyi katletti.

İşkenceci, infazcı Yücelen! Daha "insan haklarından sorumlu" bakanken işkence iddialarıyla ilgili "**Bunlar Türkiye'yi sevmeyen güçlerin ortaya çıkardığı dedikodulardır...**" diyordu.

Balıkesir'in Edremit ilçesinde 16 yaşındaki lise- li genç Özgür Ünal'ın gözaltında öldürülmesi, Üzeyir Garih'in "faili" denilerek gözaltına alınan 15 yaşındaki Fuat N'ye işkence yapılması, iftira atılması, **Yunus Güzel**'in önce "canlı bomba" ilan edilip 23 Ekim 2001'de İstanbul emniyetinde katledilmesi, Yücelen'in bizzat sorumlu olduğu işkence olaylarından bazılarıdır.

6 Temmuz 2001'de Avcılar-Firuzköy'de İsmail Karaman, 17 Ekim'de Silvan'da üç kişi, 31 Ekim'de Doğu Beyazıt'ta zabıta memuru Burhan Koçak, Yücelen'in emrindeki ölüm mangaları tarafından infaz edildiler. Çeşitli şehirlerde Hizbullah'a yönelik operasyonlarda onlarca Hizbullah militanı veya öyle olduğu iddia edilen kişiler infaz edildi.

Komplocu Yücelen! Onun dönemi, muhalif güçlere karşı, komploların, provokasyonların bir- birini izlediği bir dönem oldu. Yücelen'in en revaçta komplosu, onlarca kişinin "canlı bomba" ilan edilmesi- ydi. Bu komplolar sonucu onlarca kişi zan altında bırakıldı, gözaltına alındı, tutuklandı.

Yücelen'in suç dosyası, adalet yerini bulana kadar açık kalacak.

basın
tv

KIRILIR YALANIN ÇARKI

CNN Türk “Haberciliği”

CNN Türk, Doğan Medya'nın “haber” kanalıdır. Ama onun haberlerinde halk yoktur, piyasalar, borsa, falanca patron örgütünün haberleri vardır. Halka, emekçilere, direnenlere ilişkin haberleri de genel olarak gerçekleri çarpıtmaya, düzeni aklamaya yöneliktir.

Geçtiğimiz hafta içinde, - hükümet operasyonundan bulduğu vakit içinde - böyle bir “haber” yaptı CNN Türk. Onun 4 Ağustos tarihli haber bültenlerine göre, “İki yıl önce adı kanlı olaylarla duyulan cezaevleri, artık sosyal-kültürel faaliyetlerle gündeme geliyor...”du. **TAYAD’lılar “Gerçeğe, Adaletle Çağırımızdır”** başlıklı açıklamalarında bu “habercilik” anlayışını sorguladılar:

“Sizin “haberinize” göre, artık hapishaneler gül-lük gülistanlıktı. Artık hapishanelerdeki her tutuklu, hükümlü, ya tiyatrocı olmuş, ya meslek öğreniyor, ya keyif sürüyordu...”

Haber mi bu? Yaptığınız habercilik mi?

Hala cesetlerin çıktığı, hala hücrelerinde tecritin en insanlık dışı biçimlerde uygulandığı, yüzlerce hasta adli-siyasi tutuklunun tedavilerinin yaptırılmadığı, işkencenin dayacağın hala günlük olaylar ol-

BASINDAN

Hücre konusu kapanmadı, kapanmaz

Yıldırım Türker / 5 Ağustos, Radikal

Okuyanlar hatırlayacaktır. F tipi hücrelerdeki gündelik yaşam üstüne tanıklıklardan derlediğim yazıya Adalet Bakanlığı, yeni düzenlenen RTÜK Yasası gereğince yayımlanması zorunlu bir cevap yolladı. Yayımladık. Pazartesi günleri gazetenin bu köşesini mektuplara, tartışmalara ayırmak gibi bir tercihim olmadığı, umarım şimdiye dek anlaşılmıştır. Yalnız, bu unutulması, üstüne sünger çekilmesi için bin bir gayret gösterilen konuda bana ulaşan iki mektuba yer vermek boynumun borcu. Bir tanesi bir anadan, diğeri İnsan Hakları Derneği Ankara Şubesi Aile Komisyonu'ndan. Bu hafta da aslında size gelen bu mektuplara aracılık edeceğim...

* Geçen hafta “basından” üst başlığıyla yayınladığımız “Bıyıklı ve bıyiksız yalanlar” yazısı Mine G. Kırıkkanat’a aittir.

duğu, tutuklu yakını ziyaretçilere binbir eziyetin uygulandığı, avukatlara sayısız engelin çıkarıldığı hapishaneleri böyle sunmak, böyle yansıtmak nasıl bir gazetecilik olabilir? Nasıl bu kadar adaletsiz, nasıl bu kadar **gerçeğe saygısız** ve kayıtsız olabilirsiniz?

Bu ne biçim gazetecilik? Gazetecilikten vazgeçtik; bu ne biçim insanlık?

Daha bir kaç gün evvel, 30 Temmuz’da bir ölüm orucu direnişçisi daha şehit düştü. Bunun haberi yoktu CNN’de. Adı Semra Başyigit’ti. 24 yaşındaydı. Gencecik bir kızın, işkence, tecrit kalsın diye yapılan bir eylemde canını feda etmesi “haber” değildi sizin için. Çünkü bu haber, cezaevi gerçeğinin hiç de sizin anlattığınız gibi olmadığını kanıttır.

İki gün evvel, Fatma Bilgin adlı ölüm orucu direnişçisi kızıma zorla müdahale edilerek sakat bırakıldı. Bunun haberi de yoktu CNN’de.

Ölüm orucunda hayatını kaybedenlerin sayısı 92 oldu. Kaç aydır, ölüm orucunda şehit düşenlerin bir tekinin bile haberini yapmadığınıza arşivlerinizden bir bakın. **Bu mu habercilik?**

Gazetecilik görevinizi yapmadığınız gibi, bir de haber adına hapishaneler gerçeğini çarpıtmak için programlar yapıyorsunuz. Açık ki, 4 Ağustos bülteninizde yayınladığınız “haber” **ısmarlama** bir haberdur. “Haber” olmakla ilgisi yoktur zaten.

Yapılan iş bir “habercilik” olmadığı için, bir mantık süzgecinden bile geçirmemişsiniz. Sosyal-kültürel faaliyetlere “71 bin” tutuklu katılmış verdiğiniz habere göre. Hapishanelerde toplam kaç kişinin olduğunu bir sorup öğrenseydiniz bari. Ve size verilecek rakamdan, en azından binlerce siyasi tutsağın rakamını çıkarsaydınız, belki gerçek olmasa da mantıklı bir rakam elde ederdiniz.

31 Temmuz’da yüzlerce TAYAD’lı ve çeşitli kurumlardan insanlar olarak, Almanya Konsolosluk önündeydik. “*F tiplerine desteğinizi çekin*” dedik Avrupa’ya. CNN Türk’ün kameraları, muhabirleri de oradaydı. Ama **bu haber de yoktu CNN Türk’te? Neden?** “AB’ye uyum yasaları”nın çıkarılması vesilesiyle “demokrasi savunucusu” kesildiniz. Peki bu yaptığınız hangi demokrasiye, hangi insan haklarına, hangi düşünce özgürlüğüne uyuyor? Bu alenen çarpıtma ve yönlendirme içeren “haber”le **kimi yanıltmak, kimleri aklamak istiyorsunuz?** Bu haber karşılığında Doğan Holding hangi çıkarı elde etti veya edecek?

Düşünceyi yoketmek için her türlü katliam, işkence, tecrit mübahtır diyorsanız, açıklayın. Haberlerinizin de bu düşünce ve politika doğrultusunda olduğunu herkes bilir. Ama ikiyüzlülüğe son! Gerçek, doğru habercilik derken çarpıtma, yalan haber yapmaya son!

Sizi, gerçeğe, insanlığa, adaletle çağırıyoruz.”

17 Ağustos 1999...

Deprem'in üçüncü yılında düşünmeliyiz;

BÜYÜK ACILAR BÜYÜK AÇLIKLAR ÖRGÜTLENME ÇAĞRISIDIR

Üç yıl geçti aradan; üç yıldır kanıyor yaralarımız. Üç yıl önce enkazların altına terkeden devlet, üç yıldır "kaderimize" terketti.

Onbinlerce depremzedenin üç yıllık çaresizliği, milyonlarca halkın onları yeterince sahiplenememesi tüm halk için öğreticidir. Büyük acılar, büyük açlıklar, büyük felaketler, her an kapımızda; büyük acıların içinde yıkılmamayı, örgütlenmeyi öğrenmek durumundayız...

Tam üç yıl önce; 17 Ağustos 1999... Uğultuyla üstümüze çökenin binalar değil kokuşmuş düzen olduğunu bir iki gün geçmeden anlayacağımız, o kara gün.

Saatlar değil, günlerce deprem bölgesine gitmedi devlet. Halk elleriyle, tırnaklarıyla kaldırdı enkazlarını, 40 bin canını kendi elleriyle gömdü. Ama bu devlet insandan o kadar uzaktı ki, ölenlerin sayısını 17 bin olarak açıklamakta utanmadı.

Utanmazlık sonraki günlerde de sürdü. Yıllardır vergilerimizden, kurban derilerinden kesilen paralarla palazlanan Kızılay yoktu, devletin hiçbir kurumu halka çadır, halka ekmek, halka aş dağıtmak için seferber olmadı. Aksine halkın ihtiyaçlarını karşılayan, halkın örgütlü bir şekilde yaralarını sarması için çabalayan devrimcileri gözaltına almak için daha fazla seferber oldu. Devlet, halkın dayanışmasının, halkın örgütlülük bilincini geliştireceğini biliyordu; bunun için gözaltılarla, deprem bölgelerine sokmayarak engelledi. Depremzedeye uzanan eller devletin coplarına çarptı.

"Nerede bu devlet" feryatları dalga dalga yayıldı enkazların altından. Yoktu devlet. Devletin meclisi biz enkaz altındayken emperyalist tekellerin istediği Tahkim yasalarını, mezarda emeklilik yasasını çıkarak tarihin utanç ve işbirlikçilik sayfalarına adını büyük puntolarla yazdırdı.

Bizi enkaz altında bırakanlar, üç yıldır yaraları sarmayı bırakın, yardım paralarını dahi kendilerine kullananlar, toplu konut ihaleleriyle trilyonları kasalarına akıtanlar... bizden oy isteyecek, bize güvenin diyecek, yaralarımızı saracağını söyleyecek. Derme çatma prefabrikleri dahi "teröristlerin eline geçti" yalanıyla almayacaklarını, kendilerinin farklı olduğunu anlatacak; masallar masalları, yalanlar yalanları, vaatler vaatleri izleyecek. Ama hiçbir vadin gerçek olmadığını 4 Kasım'dan itibaren anlamakta yine gecikmeyeceğiz.

İnanmamalıyız yalanlarına, kanmamalıyız bir kez daha. Acılarımızı unutturmalarına izin vermemeliyiz,

o acıların öğrettiklerini ise hiç unutmamalıyız.

Bugün depremzedeler halen başlarını sokabilecekleri bir eve sahip değil; işsizlik, yoksulluk geçici konutların dar sokaklarında bir humma gibi dolaşüyor. Deprem bölgesine ilişkin devletin elinde ise tek bir projesi-önlemi bile yoktur. Üç yıldır 'ne yapacağını' inceliyormuş "büyük devlet"!

17 Ağustos ve Devlet Gerçeği: 17 Ağustos büyük bir acıdır artık belleğimizde. Ama 17 Ağustos'un milyonlarca insan için başka bir anlamı daha vardır; ciltler dolusu kitabın anlatamayacağı halkı düşünmeyen, halkın ihtiyaçlarına göre hiçbir örgütlenmesi olmayan, ceberrut, işbirlikçi devlet gerçeğinin bütün çıplaklığıyla ortaya çıkışının adıdır. O gün deprem bölgesine gidemeyen devlet bu üç yıl içinde ne yaptı; hiçbir şey?

Bu, bize, tüm halka bir şeyi daha gösterdi; kendi yaralarımızı kendimiz sarmayı, kendi kendimizi yönetmeyi, büyük acılarda ayakta kalabilmeyi öğrenmek zorundayız.

17 Ağustos ve Gerçeğimiz: Üç yıl önce Türkiye'nin dört bir yanından deprem bölgelerine aktık halk olarak. Elimizi uzattık, enkazın altındaki kardeşlerimize. Çünkü biz biliyorduk ki, enkazların altında kalan bir avuç zengin değildi, onlar depreme dayanıklı villalarında sadece bir mum alevinin titrediği kadar duyular depremi.

Engellemelere rağmen halk olarak kenetlendik, bencillikler bir yana bırakıldı, halk gerçeğimiz capcanlı dikildi enkazın orta yerinde.

Oysa ertesi yıl, ondan sonraki yıl ve bugün tablonun tam tersi olduğunu söylemek abartılı olmayacaktır. Üç yıldır deprem bölgesinde adeta çaresiz bir halk var. Üç yıldır, onların sesini sadece 17 Ağustos'u anma günlerinde duyan, duyduğuyla kalan 70 milyon bir halk var. Kimi küçük örgütlenme girişimlerine, hak arama eylemlerine rağmen, depremzedeler en hayati sorunlarının çözümünde dahi örgütlü hareket edecek bir birliği, örgütlülüğü yaratabilmiş değil. Kışın soğuşunda, hastalık, susuzluk, açlık karşısında, sefalet içindeki onbinlerce insanın çaresizliği ve milyonların onları yeterince sahiplenmeyişi tüm halk için öğretici olmalıdır.

Büyük acılar, büyük felaketler, büyük açlıklar gün gün geliyor diyor. Devlet yine yok, beklenen deprem için alınan hiçbir önlem yok. Açlık IMF politika-

larıyla günden güne çok daha geniş kitleleri içine çekiyor. İşsizlik patronların düzeninde her emekçinin yaşayacağı bir sorun haline geldi. Siyasi partiler ise kendilerini IMF'ye beğendirme yarışında. Onların gündeminde de halk yok.

17 Ağustos ve Örgütlenme: 17 Ağustos tüm bu gerçeklerle birlikte bize, örgütlü olmamız gerektiğini söylüyor. Örgütlü olmak, sadece kokuşmuş, her yanından irin ve pislik akan bir düzeni defetmek için de değil; en hayati sorunlarımızı çözebilmek için gerekiyor. Yaşayabilmek için gerekiyor. Enkazlar altında onbinlerce canımızı bırakmamak için gerekiyor. Depremde, selde, yangında, açlıkta yokolmamak için, "yardım" çığlıklarının boşlukta yankılanmaması için örgütlenmeyi öğrenmeliyiz. 17 Ağustos'u ve öğrettiklerini unutmamalı, unutturulmasına izin vermemeliyiz.

2000... 2001... 2002...

Mühendis Uçkun Geray'ın Maden Yasa Tasarısı Değerlendirmesi:

DOĞAYI TAHRİP YASASI

Geçen hafta TMMOB Metalürji Mühendisleri Odası Başkanı Cemalettin KÜÇÜK ile yaptığımız görüşmeyi yayınlamıştık. Cemalettin KÜÇÜK maden yasının, madenlerimizin talan edilmesi yası olduğunu belirtmiş ve emperyalist tekellerin ve onların işbirlikçilerinin arama belgeleri hazır halde talan için yasanın çıkmasını dört gözle beklediklerini söylemişti. Bu hafta yine aynı yasa ile ilgili olarak **Orman Ekonomisi Mühendisi Prof. Dr. Uçkun Geray** ile yaptığımız görüşmeyi aktarıyoruz.

Uçkun Geray Maden Yası Tasarısı'yla ilgili ilk olarak şu gerçeğin altını çiziyor; *"endüstri bölgeleri yasa tasarısındaki gibi, yani madenle ilgili olan diğer yasaların hiçbirini dikkate almayan onları delip geçen bir tasarı olarak kabul ediyoruz. 'Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanlığı'nın hazırlayacağı bir yönetmelikle madencilik faaliyetlerini düzenleyeceği' kuralı getiriliyor. Ve bu yönetmeliklerden kimsenin haberi olmayabilir. Aynı zamanda kolayca çıkarılıp, kolayca değiştirildiği için orada da kim bilir neler olur."*

Ruhsatların devrinin yasanın 13. maddesi ile mümkün hale getirildiğini belirten Geray, **"ruhsat ticareti"** olabileceğini altını çiziyor. Yine tasarının 22. maddesinin zeytinciliği koruma yasının ilgili maddesinin madencilik sözkonusu olduğunda uygulanmayacağı hükümünü getirdiğini ve bunun "zeytinciliğin tahrip edilmesi" demek olduğunu vurgulayan Geray, yasanın doğayı tahrip yanı olduğunu söylüyor.

Doğa, Kültür, Tarih Tekellere Kurban

Uçkun Geray Maden yasa tasarısının 23. maddesi ile kültür ve tabiatı koruma kanununun kimi maddelerinin değiştirildiğini belirterek, bunun anlamının örneğin, **"madencilik lehine olmayan hiçbir tarihi ve kültürel doğal varlığın korunamayacağı"** sonucunu ortaya çıkardığının altını çiziyor ve tepkisini şu sözlerle dile getiriyor; *"Nasıl feda edersiniz. Feda edilecek bir şey mi?"*

"Petrol, jeotermal enerji ve maden arama söz konusu olduğunda ÇED(Çevre Etki Değerlendirmesi) kapsamının dışında kaldığını ve yine Milli Parklar Yasası'nda doğal varlıklarımızı korumaya yönelik düzenlemelerde değişiklik yapılarak, madenlerle ilgili bir durum söz konusu olduğunda korumanın zayıflatıldığını" belirten Geray, bu yağma mantığının, kıyılar ve meralar ile ilgili yasalarda da yapıldığını anlattıktan sonra yasanın doğayı tahrip yanını, *"hiçbir orman, mera, doğal zengin-*

lik bu yasa sayesinde güvencede olmayacak" sözleriyle ifade ediyor.

Kendisinin de çevre hareketi mensubu olduğunu söyleyen Uçkun Geray, *"biz çevreyi koruyan kanunları mücadele ederek çıkarttırdık, ama şimdi rövanş alınıyor ve yokediliyor"* diyor. Doğayı korumaya ilişkin ulusal, uluslararası sözleşmelerin, mevcut hukukun da hiçe sayıldığını belirten Geray, yasanın tüm bu tahriplerle birlikte, madenleri çıkaran **sermaye çevrelerinin yararına** düzenlemeler demek olduğunu bir kez daha altını çiziyor.

Elbette, insanı düşünmeyenlerin, halkı aç bılaç bırağanların doğayı düşünmesi, kültürel değerleri koruması beklenemezdi. Zaten bu meclis hangi yasayı halk için çıkardı ki, bütün yasalar tekeller için çıkıyor. Halk için çıkansa ya zam, ya zulüm getiriyor.

Yabancıya Madenlerin Yolu Açılıyor

Geçen hafta yayınladığımız röportajında Cemalettin Küçük, madenlerin çıkarılıp gemilerle, tırlarla yabancı ülkelere götürüleceğini belirtmişti.

Eduardo Galiano, **"Latin Amerika'nın Kesik Damarları"** isimli kitabında, Latin Amerika'nın bir çok ülkesinde çeşitli zengin maden yataklarının önce Avrupalı emperyalistler, sonra Amerikan emperyalizmi tarafından nasıl talan edildiğini ve halkın sonra nasıl büyük bir yoksulluk içinde kaldıklarını onlarca örnekle anlatır.

Bu örneklerden birini şöyle anlatır:

"Koca tepenin zengin damarları, külçe halinde eritilerek, Avrupa'nın kalkınması için seferber edilmiştir."

XVI. ve XVII. yüzyıllarda Amerikan sömürge hayatının merkezi, zenginliği dillere destan olan Potosi tepesiydi... XVIII. yüzyılda... Potosi toplumu, görkemlerinin bulanık anısıyla saray ve tapınaklarının yıkıntılarını bıraktı arkasında. Bir de sekiz milyon Kızılderili ölüsü!

Bugün dünyanın en yoksul ülkelerinden biri olan Bolivya, en zengin ulusların servetine eşsiz katkılarda bulunmuş olmakla övünebilir. Tabii böyle bir övünç gülünç değilse!

Yaşadığımız çağda Potosi, yoksul Bolivya'nın yoksul kentlerinden biridir, o kadar."

Dünyaya en çoğu vermiş olan ve en aza ancak sahip olabilen kenttir Potosi."

Aradan onlarca yıl geçmiş, yöntemler değişmiş ama emperyalist sömürü mantığı değişmemiştir.

Uçkun Geray da yasa tasarısının madenlerin çıkarıldığı yerde köylülerin, işçilerin kısmi bir kazancının olabileceğini ama esas kazancın sermayenin olacağını söyleyerek muhtemel Latin Amerika görüntülerinin ülkemiz için de uzak olmayacağını hatırlatıyor bize. Çünkü her ne kadar yasada direkt “yabancı yatırımcı” tabiri kullanılmasa da yasaya yerleştirilen kimi düzenlemelerle, yabancıların madenleri talan edebilmesinin yolu açılıyor. Uçkun Geray bu gerçeğin altını çizdikten sonra, “bizim kaynaklarımız bizim tarafımızdan değerlendirilmeli” diyerek, bu konuda ‘Bor’ gibi kimi madenlerin stratejik önemine de vurgu yapıyor.

Tahkim Yasası Devrede

Uçkun Geray, bir aldatmaya vurgu yaptığı konuşmasında, yasanın sanki başkalarına kaynak için değil de, zenginliklerimizi yeryüzüne çıkarmak için hazırlanmış havası verilmek istendiğini söylüyor ve tahkim yasasını hatırlatıyor; “*Tahkim Yasasında yabancı sermayenin önündeki bütün engellerin kaldırılmış olmasından dolayı yabancı sermaye kolayca kendi çıkarları doğrultusunda yararlanabilecek.*”

Hatırlanacağı gibi **Tahkim Yasası**, halkımız deprem enkazı altındayken geceyarısı meclisten geçirilmiş ve “yabancı sermayenin önünü açtık” diye sunulmuştu. Talanı somutlaştıran yasal düzenlemeler ortaya çıktıkça Tahkim’in işlevi daha bir belirginleşiyor böylece. 40 bin insanımızın cesetlerine dönüp bakmayan kansızlar, sözkonusu olan emperyalist tekellerin çıkarları olunca nasıl soluksuz çalışmışlardı hatırlayın; ve şimdi bunlar seçimlerde tonlarca vaatle gelecekler kapımıza.

Yasaya Karşı Mücadele

“Bu tasarı aslında çevrenin karşısındadır, doğal kaynakların karşısındadır. Ama daha önce de değindiğimiz gibi yabancı sermayeyle ilgili diğer mevzuatlarla birleştiğinde ekonomik olarak da kötü etkileyecektir. Maden çıkarmak uğruna doğa heba ediliyor. Bizi bu bakımdan çok ilgilendiriyor.” diyen Uçkun Geray’ın ve geçen hafta yayınladığımız Cemallettin Küçük’ün, “**bu konuda neler yapmayı düşündüklerine**” ilişkin sorumuza cevapları ise şöyle:

Uçkun Geray: TBMM komisyonlarının yaptığı çalışmayı izliyoruz. Kamuoyuna yansıtmak için bir TV programı yaptık. Daha sonra bir sempozyum düzenlemeyi düşünüyoruz. Bu durumun önüne geçmek için daha güçlü olmak gerekiyor. Sadece sivil toplum örgütleriyle başarılacak bir şey değil. Bu düşüncelerimizi paylaşan, kabul eden siyasi partilerde bir araya gelmemiz gerekiyor. Başka nasıl olur, hukuk yönünden mücadele edebiliriz. Uluslararası anlaşmaların getirdiği sorumlulukları devreye sokarak bir şekilde önleyebiliriz diye düşünüyorum. Örgütlülüğün uzaklaşsaksak, tek tek kalırsak o zaman büyük bir tehlikeye maruz kalırız. Geleceğine sahip çıkanın, örgütlülüğün içinde yer alması, kendi kaynaklarını kaptırmamak için çok yoğun bir gayret içinde bulunması lazım.

TMMOB Metalürji Mühendisleri Odası Başkanı Cemallettin KÜÇÜK; Yani tabi zor olan kısmı da burası. Eylemlilik süreçlerini başlatabilmek altyapı çalışmalarıyla, bilgilendirmeye olur. Bir çok gazeteyle bilgi verdik, açıklama da yaptık. **Birkaç televizyon ve basının dışında ne yazık ki bize kapatıldı.** Neden kapatılıyor, kapatılmasının temel nedenlerinden bir tanesi bunların içerisinde medya da var.

Biz meslek odaları olarak üyelerimizin büyük bölümüne ulaştık. Ama burada esas olan, bunu eylemliliğe dönüştürüp bu işin karşısında sert durabilmektir. Bilgilendirme sürecini daha yeni yaşıyoruz. Bununla uğraşan milletvekillerinin araştırılması gerektiğini söylüyorum. Örneğin, **Yeni Türkiye Partisi**’ni kurdular. Bunların hepsinin şöyle geçmişini araştırdığımız zaman -ben diğer partileri savunduğum anlamında söylemiyorum ama bir operasyon olduğu açık ve net ortada- şimdi hepsi tahkim yasanına evet diyenler. Örneğin bu partide iki milletvekili var; **Erol Al ve Hasan Özgöbek**. Erol Al Bergamadaki altın madenini savunan Maden Komisyonu üyesi, Yine Hasan Özgöbek de Uşak milletvekili, aynı şekilde savunuyor. İlişkileri belli. Küt diye yer aldıkları yere bakıyorsunuz orası. Bunun gibi, yasa ile ilgili olan vekillerin ilişkileri önemli. Bunun dışında yaptığımız birtek işlem var, eğer bir alandan, hukuksal alandan müdahil olabiliyorsak onları yapıyoruz. başvurularımız oluyor ilk aşamada.

Paşabahçe’de Gerçekler ve Yalanlar “ZARAR”IN SORUMLUSU KİM?

Ekmek teknelerinin Boğaz’ın akıntılı sularında batırılmaya çalışıldığını anlayan 870 işçi, eş ve çocuklarıyla birlikte direnişte... Eğer ortada bir "zarar" söz konusu ise, zararın gerçek sorumluları kim? Bu soruların yanıtını Kristal-İş Sendikası’nda örgütlü işçiler verdi.

Gazeteci Ceylan Özerengin

2 Ağustos, 2002, İstanbul - Paşabahçe, İstanbul’un artık unutulmaya yüz tutmuş güzelliklerini bağrında toplayan bir kıyı semti. Aslında bir "işçi kasabası" demek belki de daha doğru. Bu "güzelliklerin" en başında henüz Boğaz kıyılarının yalılarca kapatılmamış olması, dolayısıyla Boğaziçi’nin görkemli deniz manzarasının göz alabildiğine kamuya ait bulunması, tepelerde kurulu tek veya çift katlı mütevazı evlerin arasından fışkıran ağaçları ve çiçekleri ile doğayla kucak kucağa yaşaması geliyor. Ama bana sorarsanız, en çarpıcı güzelliği burada yaşayan insanları...

Paşabahçe; bir zamanlar "milli servetimiz" diye gururla söz ettiğimiz üç fabrikaya, Beykoz Kundura, Tekel ve Şişe Cam fabrikalarına ev sahipliği yapıyor. Bu üç fabrikanın dışında, SSK Sigorta Hastanesi, Çocuk Göğüs Hastalıkları Hastanesi ve bir de Belediye, bu semtte oturanların geçimlerini sağladıkları ekmek kapıları. 2002 yılının Temmuz ayı itibarıyla ise durum şu: Beykoz Kundura ve Tekel fabrikası, son derece düşük kapasiteyle çalıştırılıyor. Çocuk Göğüs Hastalıkları Hastanesi kapatılmak üzere. Paşabahçe

Şişe Cam’da hiç üretim yapılmıyor. Mahallenin genellikle erkek nüfusunun çalıştığı bu işyerleri kapanınca da zaten ne Belediye’ye, ne de Sigorta Hastanesi’ne gerek kalacak. Hatta bir gün gelecek okullara gidecek çocuk, camide ibadet edecek cemaat, esnaftan alışveriş yapacak kadın da bulunmayacak. Yani Paşabahçe’lilere, "Siz buralardan kalkın, nereye isterseniz oraya gidin. Biz kıylara milyon dolarlık yatların demir atacağı marinalar, fabrikaların yerine lüks tesisler, sizin gecekondudan hallice evlerinizin yerine de villalar yapmak istiyoruz. Buralar artık size haram" demek isteniyor...

Düşürülmek istenen kale

Paşabahçe Şişe Cam Fabrikası’na, adeta "düşürül-

mek istenen bir kale" muamelesi yapılıyor. Oysa ISO’nun yayınladığı ve 2001 yılı verilerini içeren "500 Büyük Şirket" araştırmasında Paşabahçe Şişe Cam otuzuncu sıraya yükseldi. Paşabahçe, 2000 yılında ise 36. sıradaydı. Fabrika, 2001 yılının ağır ekonomik kriz koşullarına karşın cirosunu %81 oranında **artırmayı** başardı. Emekçilerin ürettiği şişe ve camlar tam 111 ülkeye ihraç ediliyor. Yani Paşabahçe Şişe Cam’ın, "üretim ve pazar sorunu" yok. Peki, esas sorun ne?

Şişe Cam yönetimi, 1997’de Eskişehir’de bir **Alman firması olan Shot**’la ortaklık anlaşması çerçevesinde züccaciye ve düz cam fabrikası yatırımına girişti. Fabrika 1999 yılının sonunda üretime geçti. Ancak daha sonra bu işi beceremedi ve ortaklıktan çekildi. Shot’un ortaklık payını, Şişe Cam yönetimi satın aldı. Hem de döviz üzerinden!

Böylece Şişe Cam yönetiminin sırtına ciddi bir borç yükü bindi. Asya krizi sonrasında dünya pazarlarında cam fiyatları düşüp, gelirler azalınca, Şişe Cam bir kez daha sendeledi. Ve esas darbeyi de 2001 krizi sonrasında, döviz cinsinden yatırımlarının astronomik boyutlara ulaşmasıyla yedi. Peki, bütün bu beceriksizliğin **sorumlusu kim?**

Kendi beceriksiz ve akılsız yatırımlarının bedelini, "zarar ediyoruz" gerekçesiyle Paşabahçe işçisine ödetmek isteyen Şişe Cam, şimdilerde de Eskişehir fabrikasına 55 trilyon TL’ye mal olan yeni bir fırın açma hazırlığı içinde. Oysa Paşabahçe Fabrikası’nda işçilerin "sıfır" diye tanımladığı, yani kullanılmaya hazır ve sadece ateşlenmeyi bekleyen bir fırın zaten var! Şimdi Paşabahçe işçisi soruyor: "Paşabahçe’de elinde hazır fırın varken, Eskişehir’e 55 trilyon TL harcıyıp yeni fırın açıyorsun. Sonra da zarar ediyorum diyorsun. Senin zararının sorumlusu biz miyiz?"

Çay bardağı ve Çelik Ay şirketi

İstatistikler gösteriyor ki, Türkiye’de çay bardağının en çok tüketildiği yer Marmara Bölgesi. O zaman man-

tıklı olan nedir? Nakliyat masrafından kaçınmak için, bu malı Marmara Bölgesi'ndeki fabrikada üretmek. Peki, Şişe Cam çay bardağını nerede üretiyor dersiniz? Mersin züccaciye fabrikasında!

Ama gariplikler zinciri bununla da bitmiyor. Şişe Cam'ın eski genel müdürlerinden ve zamanında basına da yansıdığı gibi adının karıştığı yolsuzluklar nedeniyle 2 yıl önce sessiz sedasız görevinden alınan **Adnan Çağlayan**'ın - Allah başışlasın - bir oğlu var; oğul Mustafa Çağlayan'ın da bir nakliyat şirketi... Bu şirketin adı Çelik Ay. Şişe Cam'ın Mersin züccaciye fabrikasında üretilen çay bardakları, Marmara'ya olduğu gibi Türkiye'nin diğer bölgelerine işte bu **Çelik Ay** şirketinin tır filolarıyla taşınıyor! Paşabahçe işçisi de soruyor: "*İyi de, eğer ortada bir zarar varsa, bu zararın sorumlusu kim?*"

Şişe Cam'ın Moskova macerası

Yaklaşık bir yıl önce Şişe Cam yönetimi, Moskova'da bir şişe fabrikası satın aldı. Fabrikanın eskimiş olan teknolojisini baştan aşağı yeniledi. Hatta Rus işçiler, yine Şişe Cam'a ait Topkapı şişe fabrikasına getirilerek eğitildi. Ancak bu fabrika aradan bir yıl geçmesine karşın, **halen üretime geçemedi.**

Oysa, Paşabahçe işçisi direnişe geçince, Şişe Cam yönetimi medyaya gönderdiği bir basın bülteniyle "*Moskova fabrikamız deneme üretimine geçti*" balonunu uçurdu. Bilginin doğru olup olmadığını hiç araştırmayan gazeteciler de "haber" diye kullandılar....

Moskova'da bir türlü faaliyete geçemeyen şişe fabrikasıyla ilgili bazı söylentiler de ortada dolanıyor değil. Güya **Şişe Cam yönetiminin Rus mafyasıyla** başı belaya girmiş; Rus mafyası, "*Bize 4 milyon dolar rüşvet vermezsen, biz fabrikanın açılışını engelleriz*" diyormuş. Tüm bu söylentileri adeta doğrularcasına, Temmuz ayının ortalarında **Moskova Şişe Cam temsilcisi vurularak öldürüldü.** "*Kim öldürdü, neden öldürdü*" gibi soruların yanıtları, karanlıkta kaldı...

Yoksa istenen, tümüyle "işçiden arındırılmış bölge" mi?

Denize nazır, toplam **150 dönümlük Paşabahçe** fabrikasının arazisine bugün için 150 milyon dolar değer biçiliyor. Paşabahçe'nin çeşitli mahallelerinde 50 yıldan bu yana ikamet edilen **işçi evlerinden 7 bini**

için yıkım kararı alındı. Turgut Özal'ın başbakanlığı sırasında tapu tahsis belgesi verilen ama hiçbirinin geçerliliği olmadığı sonradan anlaşılan bu evler için alınan yıkım kararı, gelecekte olacakların da habercisi gibi: Fabrikaları birer birer kapatılmış, işsiz kalan işçilerin başka ücra mahallelere taşınmak zorunda kaldığı Paşabahçe'ye, iki katlı, yüzme havuzlu, özel bekçilerin "**ötekilere**" karşı koruduğu bakımlı siteler içinde müstakil villalar inşa edilecek. Bu villalar, "depreme dayanıklı" ve deniz manzaralı oldukları ve elbette çok lüks inşa edildikleri için milyon dolarlara "Televole ahalisi"ne satılacak.

Zaten İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nin **1983 tarih ve 269 dosya numaralı** "Boğaziçi Öngörünüm Tatbikat Planı"na göre, Paşabahçe Şişe Cam Fabrikası'nın halen üzerinde bulunduğu arazi, "**Turizm konaklama alanı**" olarak geçiyor! Bu planda, nereye çekerseniz oraya uzanan ve fabrika arazisi üzerine inşaa edilebilecek muhtemel yapıların nasıl olması gerektiğine yönelik şöyle bir ifade var: "Geri planda olan turizm konaklama tesislerinin 3.5 metreyi geçmeyen sosyal tesisleri"!!!

Bu ifadelerden benim çıkardığım şu: Fabrikanın arazisine bir **otel**, hemen karşısındaki parka da "**Leila**" ya da "Hammam" benzeri, paralarını nereye harcayacağını şaşır-mış kitlelerin gözlerden irak eğlenebilecekleri ve haftada bir değiştirdikleri sevgilileriyle "düzeyli ilişkiler" yaşayabilecekleri yeni **lüks eğlence yerleri** kondurmak...

Paşabahçelim, sıkma canını. Onlar karanlığın prensleri, sen ise camın saydamlığında pırıl pırılslar...

ÇİZGİYLE

EMPERYALİZM

ve ORTADOĞU

Bölüm 3

ABD'nin Irak'a saldırıp saldırmayacağını değil, ne zaman saldıracağını tartışıldığı bu günlerde, Ortadoğu'da emperyalizmin işinin o kadar kolay olmadığına bir kez daha tanık oluyoruz.

Amerika, hiç kuşkusuz devasa bir askeri güce sahip; ama herşey bununla başlayıp bitmiyor. Halkların tepkileri, direnişi, emperyalizmi tereddütlere düşürüyor. Yazımızın ikinci bölümünde özellikle Ortadoğu'nun bu çelişmesine dikkati çekmiştik. Amerikancı yönetimlerin varlığı, Ortadoğu'da emperyalizmin işlerinin istediği gibi gitmesine yetmiyor. Bir yanda halklar, bir yanda Amerika'nın Ortadoğu düzenine şu veya bu ölçüde karşı çıkan yönetimler ve yurtsever, islamcı, devrimci örgütler, belirleyici bir engel oluşturuyor. Bütün ekonomik ve siyasi olguların gösterdiği şudur: Ortadoğu üzerindeki bu savaş sürecektir.

Yazı dizimizin geçen bölümünün sonunda "direnen halk"ın Ortadoğu dengeleri üzerindeki etkisini vurguluyarak şöyle demiştik: *"Bu, korkunç ölçüdeki askeri güç dengesizliğine rağmen, ABD'nin niye istediği gibi hareket edemediğinin, bugüne kadar yaptığı onlarca Ortadoğu planının neden iflas ettiğinin de açıklamasıdır."*

Yazımıza, emperyalizmin iflas eden planlarının en önemlilerinden olan Camp David anlaşmasıyla devam ediyoruz.

Yeraltı zenginlikleriyle Ortadoğu

Tek bir rakam, Ortadoğu'nun emperyalizm açısından önemi göstermeye yetecektir: *Bölgede dünya petrol yataklarının yaklaşık yüzde 65'i bulunuyor.* Japonya, petrol ihtiyacının yüzde 75'ini, Avrupa yüzde 50'sini, ABD de yüzde 20'sini Ortadoğu'dan karşılıyor.

Ama, Ortadoğu'nun "yeraltı zenginliği" sadece petrolle de sınırlı değildir. Örneğin İran petrolün yanısıra kömür, krom ve dünyanın ikinci büyüklükteki doğalgaz rezervlerine sahiptir. Yine Irak petrol dışında doğalgaz, fosfat, sülfür... Suriye ham

Emperyalizmin elleri kolları sökülüp atılmadan Ortadoğu'ya barış ve refah gelmez!

Camp David ve Ortadoğu'nun İradesi

Ortadoğu halklarının, ama en başta da örgütlü Filistin halkının iradesi, Ortadoğu'da sayısız emperyalist planı bozmuş, tersine çevirmiştir.

Camp David anlaşması, bunların en önemlilerindendir. ABD için, o günkü koşullarda büyük bir başarıydı. Ama bu başarı **"sonuca"** ulaşmadı.

'70'li yılların sonunda ABD Ortadoğu'da denetim ve etkinliğini artırmak için, **"Arap Dünyası"**nın siyonist İsrail'e karşı **blok tavrını** çözmek için bir adım atar. ABD'nin başkenti Washington yakınlarında Camp David'te **ABD, İsrail ve Mısır** bir araya gelirler ve ABD'nin dikte ettirdiği şekilde, Filistin direnişini ezmek üzere anlaşılır. ABD'nin Filistin direnişine yönelik saldırısı bu sefer daha önemlidir. Camp David anlaşmasına göre Gazze bölgesinde Mısır'a, Batı Şeria bölgesinde de Ürdün'e "muhtariyet verilecek"; yani bölgede Mısır ve Ürdün'e bağlı çok sınırlı bir özerkliği olan bir "Filistin yönetimi" kurulacaktır. Yani kısacası, Filistin halkı, Mısır ve Ürdün'ün "himayesine" teslim edilip böylece Filistin direnişi yok edilecektir. Filistin kurtuluş örgütlerini tasfiye etme işini de ortaklaşa halledeceklerdir. Anlaşmayı izleyen günlerde Mısır İsrail'i resmen tanıdığını ve her alanda işbirliği geliştireceğini açıklar.

petrol, fosfat, krom ve manganez; Suudi Arabistan petrol, doğalgaz, demir cevheri, fosfat ve uranyum; Mısır petrol, doğalgaz, demir cevheri, fosfat, manganez; Umman petrol, bakır, asbetst; Ayrıca, Bahreyn, Kuveyt, Libya, Katar ve Birleşik Arap Emirlikleri, petrolün yanısıra zengin doğalgaz yataklarına sahiptirler.

Basra körfezi, petrol ve doğalgazın ulaşımı için stratejik önemde. Keza, bölgenin askeri önemi de zaten yıllardır yazılıp söylenen bir olgu.

Dolayısıyla, neresinden baksanız, emperyalist tekeller, böyle bir zenginlik yatağını, ne yapıp edip denetimlerine almak için saldırılarını sürdürecektir.

Ardından İsrail işgal altında tuttuğu Sina yarımadasını Mısır'a verir. Ancak anlaşma, Filistin halkının sokaklara dökülerek günlerce bu anlaşmayı protesto etmesi yüzünden hayata geçirilemez.

Amerika, '80'li yıllarda da buna benzer politikalar geliştirmeye devam eder. Yeni plana göre Batı Şeria ve Gazze bölgesi Ürdün'e bağlanacak, Filistinliler de bu yönetim çarkları arasında yerini alacak-

tır. Amerika bu s e f e r BM'yi kullanarak bu planı hayata geçirmeye çalışır. Ancak plan, yine Filistin halkının direnişine çarparak bozulur.

Görüleceği gibi, bütün bu gelişmelerde hemen her za-

man üç temel yan belirleyici oluyor:

- **Emperyalizm için Ortadoğu'nun vazgeçilmezliği** ve bu doğrultuda emperyalizmin onyıllardır, onlarca planı bozulsaydı, iflas etse de, yeni planlar yapmaktan vazgeçmemesi... (Aşağıda bu vazgeçilmezliğin petrol dışındaki ekonomik nedenlerini de anlatacağız).

- **Direnen halk gerçeği**; Filistin halkının tüm Ortadoğu halklarına taşıdığı direniş geleneği.

- **İşbirlikçi güçler**; gerek ülke yönetimleri, gerekse de çeşitli örgütlenmeler düzeyindeki işbirlikçilik.

Ortadoğu'da işbirlikçilik ve Ortadoğu politikacılığı

İşbirlikçiler, emperyalizmin planlarında her zaman önemli bir yer tutmuştur. Emperyalizm, Ortadoğu'nun iki kilit sorunu, **Filistin ve Kürt sorunu** konusunda, esas olarak işbirlikçiler üzerinden yurtsever güçleri tasfiye etme politikaları izlemiştir.

Filistin işbirlikçiliği ve uzlaşmacılığı aracılığıyla, zaman zaman Filistin kurtuluş mücadelesini tasfiye etmeye yaklaşmış da, direnen güçlerin dinamiği hep baskın çıkmış ve bu noktada emperyalizm fazla başarılı olamamıştır.

Kürt sorunu konusunda ise, uzun yıllar Kürt güçleri içinde en temel güçler olarak anılan Barzani ve Talabani grupları büyük ölçüde işbirlikçileştirilerek, Kürt ulusal kurtuluş savaşının "emperyalizme" karşı niteliği tasfiye edilmiştir. Farklı bir güç olarak PKK ortaya çıkmış, ama o da geldiği noktada klasik milliyetçiliğin sınırlarını aşamayıp, emperyalizme karşı muhtevasını büyük ölçüde kaybetmiştir. Bugün için, Amerikan emperyalizminin Ortadoğu planlarına karşı bir direnme odağı durumunda değildir. PKK, emperyalizmin Barzani-Talabani güçleriyle yaptığı anlaşmalara karşı çıkmaktan ziyade, neden bunların arasında kendisinin de kabul edilmediği açısından soruna yaklaşmış, dolayısıyla politikasını da daha çok emperyalizm tarafından "kabul edilme" üzerine kurmuştur. Ama bu da emperyalizmin PKK'ya (KADEK'e) yönelik tasfiye planlarını bozmaya yetmemiştir.

Emperyalizme yaslanarak güç olma politikaları, siyasi literatürde "Ortadoğu politikacılığı" denilen kavramın da ana kaynağıdır. Emperyalizmin o dönemki politikalarına göre yön değiştiren ittifaklar, hainlerle dost güçlerin günü birlik değişmesine yol açan pragmatizm, Ortadoğu politikacılığının karakteristik özellikleri olmuştur.

Ama bu hem emperyalizmin, hem de işbirlikçilerin açmazıdır. Emperyalizm, kaypak, pragmatik işbirlikçilere yaslandı için, hiç bir planını sonuna kadar götürmemiş, gayrimüşru bir güç olma konumundan kurtulamamış; öte yandan işbirlikçiler açısından emperyalizme yaslanarak güç olma taktikleri, kısa vadede bazı "olumlu" sonuçlar verse de, uzun vadede, onları etkisizleştirmekten,

Ortadoğu'da savaş uzun sürecektir. Uzlaşmalar, işbirlikçilik, emperyalizme yaslanan politikalar, bu süreci daha da uzatmaktan, halklar için daha büyük acılara neden olmaktan başka bir sonuç vermez.

Askerileştirilmiş ekonomi'nin silah pazarı olarak Ortadoğu

Emperyalizm, Ortadoğu'nun egemen sınıflarının petrol karşılığında elde ettiği kazancın büyük bir bölümünü de "silah satışı" yoluyla elinden çekmektedir. Tabii silah "ihtiyacını" sürekli artırmak için Ortadoğu'da her türlü kışkırtmaya, provokasyona başvuruluyor. İsrail'in varlığı ve saldırganlığı zaten tek başına bir "silahlanma" kışkırtıcısıdır. İsrail'in sahip olduğu askeri güç, Arap ülkelerinin çoğunun silahlanmasında önemli bir etkidir.

Ortadoğu'nun 1980'lerin başlarındaki askeri harcamalar toplamı 4 milyar dolardı. 1980'lerin ortalarında bu rakam 68 milyar dolara ulaştı. Körfez krizi ardından 1992'de Ortadoğu ülkelerinin askeri harcamaları **150 milyar doları** bulmuştu. O günden bu yana da, başta Kuveyt, Suudi Arabistan olmak üzere, Orta-

doğu ülkelerinin silahlanması sürüyor.

ABD bölgeye en fazla silah satan ülke durumundadır. Örneğin 1970'li yıllarda Ortadoğu silah pazarının **yüzde 51'i** ABD'nin elindedir. 1980'lerde ABD payını yüzde 62'ye kadar çıkarmıştır. Bunun dışında İngiltere ve Fransa da bölgeye silah satan ülkelerin başında gelmektedir.

Emperyalistler kendi çıkarları adına savaştırmak için bazı ülkeleri özel olarak silahlandırarak, bölgesel polisler, jandarmalar yaratmışlardır. İsrail'in, Türkiye'nin durumu böyledir.

Silah satışlarının dışında, askeri eğitim, personel, silah teknolojisi transferi de hesaba katıldığında, Ortadoğu'nun silahlanması karşılığında emperyalizmin ne kadar büyük bir kazanç sağladığı daha iyi görülür. Bütün bu rakamların sonucunda şunu söylemek mümkündür: Ekonomisi büyük ölçüde askerileştirilmiş Amerikan emperyalizmi için, Ortadoğu, askerileştirilmiş ekonominin çarklarını döndüren bölgelerin başında gelir.

tasfiye olmaktan kurtaramamıştır.

Ortadoğu'da, hayallerin ve yanılgıların faturası hep ağır olmuştur

Emperyalizm yıllardır Ortadoğu'da hakimiyetini sağlamak için saldırıdan tehdite, rüşvetten ekonomik ambargoya, diplomasi manevralarına kadar başvurmadık hiç bir yöntem bırakmadı. Böl-parçala-yönet politikasıyla, çıkardığı bölgesel savaşlarla halkları düşmanlaştırıp, güçten düşürüp denetimine almaya çalıştı. Kendine bağlı kukla devletler yarattı. İsrail ve Türkiye gibi ülkeleri vurucu gücü olarak kullandı.

Ama tüm bunları yaparken de "uluslararası hukuk, barış, diyalog..." sözlerini dillerinden düşürmemişlerdir. Bu, hem dünya kamuoyunu aldatmak açısından işe yarıyor, hem de işbirlikçilere kendi halklarına karşı kullanılacak bir malzeme vermiş oluyor. Amerika'nın, Avrupa'nın dünyaya demokrasi ihraç edip diktatörlükleri tasfiye ettiği gibi masallara inananlar için de tabii bunlar "küreselleşme"yi savunma gerekçesi oluyor.

Bir örnek olması açısından şu sözleri aktaralım: "Barış güvercini kanatlarını Ortadoğu semalarında çırpmaktadır artık... Ortadoğu'ya kalıcı olarak geldiği bile söylenebilir." "Ortadoğu'ya barış onun (Bill Clinton) çabalarıyla gelmiştir. 68'in kır saçlı barış savaşçısı gururlu ve mutludur."

"İki bine doğru dünya daha barışçı, daha yaşanır

hale geliyorsa kır saçlı Amerikalı'nın bundaki rolünü tarih yazacaktır." (Yeni Yüzyıl, 16 Aralık 1998, Ali Kırca)

Tarihin garip cilvesine bakın ki, bu satırların yazılmasından sadece bir gün sonra, Amerika, Irak'a karşı 1991'den sonraki en büyük saldırısını gerçekleştirdi.

Tarih, Ortadoğu'da uzlaşmacılığın, işbirlikçiliğin hayal kırıklıklarıyla doludur. Barzani, Talabani, Arafat, ve çeşitli islamcı örgütler, bu hayal kırıklığını defalarca yaşamışlardır. Defalarca iradelerini emperyalistlere teslim etmiş, onlara güvenerek adımlar atmış, ama bu yanılgıların faturası hep Ortadoğu halkları için katliamlar olmuştur.

Ortadoğu'da savaş uzun sürecektir. Bu hem Filistin direnişi, hem diğer Ortadoğu halklarının kurtuluşu açısından geçerlidir. Uzlaşmalar, işbirlikçilik, emperyalizme yaslanan politikalar, bu süreci daha da uzatmaktan, halklar için daha büyük acılara neden olmaktan başka bir sonuç vermez.

İşte bu yüzden, Ortadoğu'ya bakıldığında, devrimci kurtuluş stratejilerinin Ortadoğu için dünden daha fazla gerekli ve geçerli olduğu ortaya çıkar. Ortadoğu, dünden daha fazla devrimlere ihtiyaç duyuyor. Çünkü emperyalizmi Ortadoğu'dan başka hiç bir güç söküp atamaz. Ve emperyalizmin Ortadoğu'daki elleri-kolları sökölüp atılmadıkça, Ortadoğu'ya ne barış, ne refah gelmez.

Bitti

Irak'a Saldırının Hiç Bir Meşruiyeti Yoktur!

ABD emperyalizmi, Irak'a saldırmakta zorlanıyor. Bu zorluğun askeri, ekonomik yanları da var kuşkusuz, ama ABD'yi esas zorlayan, göstermelik bir meşruiyet gerekçesine bile sahip olamamasıdır.

Bizim açımızdan, meşruiyet sorunu açıktır: **ABD'nin Irak'a saldırısı HIÇ BİR KOŞULDA VE HIÇ BİR GEREKÇEYLE meşru sayılamaz!**

ABD bugün kendi müttefikleri nezdinde bile açık bir meşruiyet sorunu yaşıyor. BM'ye bağlı "silah denetim uzmanları"nın Irak'ta "kitle imha silahı" bulunmadığına dair itirafları, Amerikan yönetiminin tüm çabasına rağmen 11 Eylül eylemleriyle Irak arasında bağ olduğuna dair hiç bir kanıt ortaya sürememesi, ABD'nin planladığı saldırının meşruiyetini, **emperyalist ve işbirlikçi ülkeler nezdinde dahi tartışılmalı hale getirdi.**

Irak Devlet Başkanı Saddam'ın BM denetçilerini ve ardından da Amerikan Kongre üyelerini, istedikleri yerleri görmeleri için Irak'a çağırması, ABD'nin saldırısını biraz daha zora soktu.

Geçen hafta içinde önce **Suudi Arabistan**, bir açıklama yaparak Irak'a saldırıya katılmayacağını, topraklarını da bu saldırı için açmayacağını açıkladı. Ardından **Almanya**, Irak'a saldırıyı tasvip etmediklerini, saldırı doğrultusunda "BM kararı çıksa dahi" saldırıya ekonomik ve askeri açıdan katkıda bulunmayacaklarını açıkladı.

BM, ABD'nin planlarına ortak olmaya devam ediyor

Almanya'nın "BM kararı çıksa dahi" demesi boşuna değil elbette. Çünkü Almanya da iyi biliyor ki, Irak'a saldırının emperyalistler nezdinde dahi haklı görülecek hiç bir gerekçesi olmasa bile, BM'den Irak'a saldırı kararı çıkabilir. Çünkü BM; ABD'ye boyun eğmiş durumda. Adeta onun dünya imparatorluğunun hizmetinde.

Irak yönetiminin son çağrısı karşısında BM'nin verdiği cevap da bunu gösteriyor. Irak Dışişleri Bakanı Naci Sabri'nin, BM Genel Sekreteri Kofi Annan'a gönderdiği mektupta BM Silah Denetçilerini Irak'a davet etmesine BM Güvenlik Konseyi'nin verdiği cevap "Irak'ın söz konusu çağrısıyla ilgilenmedikleri" şeklinde oldu.

Güvenlik Konseyi çağrıyla ilgilenmiyordu, çünkü çağrı, ABD'nin saldırı planlarını bozacak!

George W. Bush'un Sinirleri Bozuldu!

Filistinlilerin İsraile yönelik misilleme eylemleri karşısında ABD Başkanı "sinirlerinin bozulduğunu söyleyerek, dünyayı 'terörist katilleri' durdurmaya çağırmış".

Bush'un sinirlerini bozan; bir kaç milyonluk bir halkın, bu kadar yoğun bir askeri işgal ve kuşatma altında hala direniyor olmasıdır. Bush'un sinirleri bozuluyor; çünkü bu direniş, Bush'a, Amerikan imparatorluğunun hiç bir zaman dünyanın mutlak hakimi olamayacağını gösteriyor.

Filistin halkının emperyalizme ve siyonizme karşı büyük direnişi, İsrail'in durmayan saldırıları altında sürüyor.

Filistinlilere kendi yurdunda hapislik dayatması!

Kasap Şaron hükümeti, saldırılarını daha da artırma kararı aldı. Bu kararın ardından özellikle Gazze'ye yönelik tank ve füze saldırıları artarken, İsrail ordusu tarafından da "Filistinlilerin Cenin, Nablus, Ramallah, Kalkilya ve Tulkarim'deki hareketlerinin, tıbbi ve insani durumlar dışında, tamamen sınırlandırılmasına karar verilmiştir" açıklaması yapıldı.

Filistinliler tam bir hapis hayatına mahkum ediliyor yanı kısacası.

İsrail ordusuna bağlı teröristler, geçen hafta, Filistinlilere ait en az sekiz evi de, "feda eylemcilerinin" ailelerine ve yakınlarına ait olduğu gerekçesiyle bombalayarak veya dozerlerle yerle bir ettiler.

Bu arada Arafat, Birleşmiş Milletler'den bölgeye uluslararası müdahalede bulunmasını talep etti. Oysa müdahale çağrısı yaptığı o BM, daha geçen hafta açıkladığı **Cenin Raporu**'yla ABD'nin isteklerinin dışına çıkamayacağını göstermedi mi? ABD'nin, Şaron'u durduracak hiç bir karara, müdahaleye onay vermeyeceği açıktır.

Kürt Milliyetçiliğinin Trajik “U” Dönüşü!

Kürt milliyetçiliği daha geçen haftaya kadar, ABD'nin Irak'a müdahalesinin Ortadoğu'yu demokratikleştireceğini söylüyordu. Mesela diyorlardı ki; **“ABD, Ortadoğu'yu demokratikleştirme ve çağ dışı kalmış yönetimleri tarihe gömme gibi bir plana sahip.”** Diyorlardı ki, “değişmeyi değiştirirler”!

Hatırlanacağı gibi, önceki sayılarımızda, Kürt milliyetçiliğinin bu tavrını çeşitli defalar eleştirdik.

Geçen hafta içinde Kürt milliyetçileri tarafından yapılan çeşitli açıklamalarda ise, tersine ABD'nin Irak'a müdahalesine karşı eleştirel bir tutum takınıldığına tanık olduk.

Mesela 3 Ağustos tarihli Özgür Politika'da Selahattin Erdem imzalı yazıda şöyle deniyordu: **“Çok açık ki, bölünmüş ve paylaşılmış bir Irak, uluslararası sermayenin, İsrail'in, ABD'nin ve işbirlikçilerin çıkarını ifade edecektir.”**

Selahattin Erdem buradan hareketle de ABD ile Türkiye oligarşisi arasındaki pazarlık ve anlaşmaların halkların çıkarına olmadığını belirtiyor ve **“ABD'nin kuyruğuna takılarak Irak'a ve Ortadoğu'ya yönelik yeni bir askeri sefere çıkmak Türklerin de, Kürtlerin de yararına değildir”** diyor.

Ertesi gün, KADEK yöneticilerinden Mustafa Karasu da **“Müdahale fayda getirmez”** diyerek müdahaleye karşı çıkışın “merkezi” olduğunu ortaya koydu. (4 Ağustos 2002, Özgür Politika)

Peki ne oldu da Kürt milliyetçiliği ABD'nin Irak'a müdahalesi konusunda fikir değiştirdi?

Daha önce savunduklarının yanlış olduğunu mu söylüyorlar? “Müdahalenin çok faydalı olacağı” yolundaki teoriler ne olacak? Yoksa **“dün dündür, bugün bugündür”** mü?

*

Dünden bugüne değişen ne?

Değişen şu: saldırının bir ucunun KADEK'e dokunacağı görülmüştür. Dokunmasa, Kürt milliyetçiliği için hiç bir sorun yok.

Bencilliğin bu kadar aleni ve kabası, burjuva politikada bile ender görülür.

Eğer Kürt milliyetçiliğine bir “faydası” dokunacaksa, başka halklar katledilebilir. Eğer Kürt milliyetçiliğine bir “faydası” dokunacaksa, ABD bile demokrasi ihracatçısı ilan edilebilir!

Burada bırakın devrimciliği, sosyalistliği, sıradan bir yurtseverlik, sıradan bir hümanistlik bile yoktur. Kaba ve çirkin bir faydacılıktan başka bir şey yok burada.

*

Bu çirkinlik, daha önce yazılan bir çok yazıda alenen sergilenmiştir. Bunlardan birini, milliyetçiliğin, pragmatizmin **İBRET BELGESİ** olarak hafızalara yazılması için yeniden hatırlatıyoruz.

Bugün “müdahale fayda getirmez” diyen, Türkiye'nin ABD'yle anlaşmasına karşı çıkan Kürt milliyetçiliği, çok değil, bundan sadece beş ay önce şunları söylüyordu:

“ABD Saddam'ı devirmek için ortak arıyor. AB ülkeleri karşı duruyorlar. Demek oluyor ki, Saddam'dan hoşnutlar. Türkiye, İran ve diğer Arap devletleri de istemiyor. ABD ise kararlı görünüyor, galiba AB ülkeleri olmadan da Irak'a müdahale edecek. Harita yeniden çizilebilir. Bunda Kürtlerin aktif rol üstlenmeleri gerekir. Üç büyük Kürt partisinin... dünyanın lider gücü ABD ile bir konsensus aramaları gerekmektedir. Kürt halkına bu harita demokratik bir federasyon mu, kültürel bir otonomi mi, yoksa Güney'de bir Kürdistan mı getirir; her halükarda bugünkünden ileri bir düzey olur.

ABD... bugün ne istiyor? Eğer Saddam rejimini ortadan kaldırıp Kürtlere bir statü getirecekse, neden birlikte yapılmasın. Ecevit'in can dostu Saddam, Kürt partilerinin gücüyle devrilirse, ancak o zaman kalıcı güven ortamı Kürtlere doğabilir.” (Özgür Politika, 23 Şubat 2002, Haydar Işık)

Bu satırlar, “büyük politika”, “taktik” adına içine düşülen zavallılığın, emperyalizmin yedeğinde savrulunan yerin ifadesidir.

Burada çok açık. Türkiye, Saddam'a karşı **ABD'yle işbirliği yapmadığı için** eleştiriliyor. Ve tam çıkarıcı, bencil, burjuva politikacı mantığıyla, **“hah, madem Türkiye Saddam'a karşı ABD'yle işbirliği yapmıyor, bize fırsat çıktı, ABD'yle biz işbirliği yapalım”** deniyor.

Şimdi de kalkmış Selahattin Erdem, Türkiye'nin ABD'yle anlaşmasına karşı çıkıyor.

Çünkü, ABD **“üç büyük Kürt partisi”**yle değil, bunların ikisiyle işbirliği yapıyor. KADEK'le işbirliğini kabul etmemiş ABD. KADEK'e de, gel benim yanımda Saddam'a karşı saldırıya katıl dese, hiç bir sorun yok! Ama demiyor, tersine, ABD, çıkarları gereği Türkiye oligarşisiyle, diğer iki büyük Kürt partisiyle anlaşıyor, Saddam'a saldıracak, arada KADEK de tasfiye edilecek!

Tablo böyle olunca, müdahaleye karşı çıkılıyor, **“Türklerin, Kürtlerin, Arapların ortak çıkarları”** keşfediliyor! **Kim inanır?**

Bu milliyetçi kafa yapısının yarın yine ABD saldırısını desteklemeyeceğine, yeni bir “u” dönüşü yapmayacağına kim güvenilebilir?

3. MUNZUR FESTİVALİ YAPILDI

Coşku, Öfke ve Hüzün Birarada

1-4 Ağustos tarihleri arasında yapılan festivalde, türküler Munzur suyuyla bütünleşti, coşkulu marşlar dağlarda yankısını buldu. Halaya duran 40 bin Dersimli, coşkuyu, acıyı, ve öfkeyi birarada yaşadı.

Devletin demokrasicilik oyununun, "OHAL kalktı, Dersim artık özgür" yalanının aleti olan kimileri, festivali çekilen acıları unutturma vesilesi yapmak istese de, Dersim halkı ne yiğitlerini unuttu, ne de çekilen acıları. Ve bunu sloganlarıyla, marşlarıyla dile getirdi. Festivalin açılışını yapan Belediye Başkanı Hasan Korkmaz, "3. Munzur Festivalini OHAL'siz bir ortamda yapacağız" sözleriyle başladığı konuşmasını, Munzur Vadisi'nde yapılacak barajların yapılmaması için top-

İlanın imza kampanyasına destek çağrısı ile bitirdi.

Daha sonra sahneye çıkan Suavi, konuşmasına, "F tipi hapishanelerde direniş devam ediyor. Devrimciler ölüyor, biz suskunuz. Sizler 'Munzur Vadisine Dokunma' diyorsunuz. 'Neden Munzur Vadisine dokundurtmayacağız, demiyorsunuz' sözleriyle başladı. Suavi'nin

konuşması, "Devrimci tutsaklar onurumuzdur", "Mahir, Hüseyin, Ulaş Kurtuluşu Kadar Savaş", "Munzur Vadisine Kalkan Elleri Kıracağız" sloganlarıyla kesilirken, bütün kitle "Yaşasın Ölüm Orucu" sloganı attı.

Festival süresince Munzur için imza kampanyası sürerken, ikinci gün kitle Munzur gözelerindeydi. Gerillanın marşlarının yankılandığı sulara, Nurettin Güleç'in kitle ile birlikte söylediği "Dağlara Gel Dağlara" türküsünün coşkusu karıştı. Akşam stadyum konserinde Grup Vardiya ölüm oruçlarını gündeme getirdi, kitle konuşmayı "Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur" sloganıyla karşıladı.

Festivalin üçüncü günü ise Pülümür, Nazimiye ve Mazgirt gezileriyle, 1938'de binlerce Dersimli'nin kanının karıştığı Kutu Deresi ziyaret edildi. Kin, öfke ve gözyaşları bir daha Kutu Deresi'nde aktı. Panel, tiyatro ve konserler gece 01.30'a kadar Dersim merkezde sürdü.

Dördüncü gün Hozat ve Çemişgezek gezi ve etkinlikleriyle başlayan festivalde yapılan "Demokrasi, Toplum ve Kültür" konulu panelde Haluk Gerger, Oral Çalışlar, Ragıp Zarakolu ve Hüseyin Akgün konuşmacı olarak katıldı. Haluk Gerger konuşmasında, "AB'ye girmekle, demokrasi değil, zulüm, açlık, işsizlik ve sefalet gelecektir. OHAL'in kalkması hiçbir şeyin değişmesi demek değildir. Bunun mücadelesini F tipinde direnenler, bedel ödeyenler veriyor. İdamın kalkması, Anadilde Eğitim ise Kürtlere verilen taviz değil mücadelenin önünü tıkamaktır. AB=ABD, IMF'dir. Tam bağımsızlık için mücadele ve örgütlenme şarttır" dedi.

40 bin insanın katıldığı festival herşeye rağmen, Dersimli'nin geleneklerine sahip çıktığını bir kez daha ortaya çıkardı. "Dersim'in Onuruna Sahip Çıkalım" sloganı yankılandı sürekli. Bu arada OHAL kalkmıştı, ama 40 bin insan sürekli abluka altındaydı.

Diyarbakır'da Çatışma

2 Ağustos günü Diyarbakır kırsal alanında Halk Savunma Güçleri gerillaları ile devlet güçleri arasında yaşanan çatışmada, iki gerilla şehit olurken, devlet güçlerinden ikisi öldü, 4'ü yaralandı.

KADEK'in ateşkesine rağmen yaşanan operasyon ve çatışmalar, devletin tek hedefinin imha olduğu gerçeğini bir kez daha ortaya koydu. Bir yanda demokrasi şovları, öte yanda yoketme operasyonları paralel olarak sürüyor.

Sürgünler Durmuyor

Eğitim-Sen üyesi öğretmenlere yönelik sürgünler durmuyor. Medya TV'de Kürtçe eğitimle ilgili konuşma yaptıkları için görevden men edilen Elazığ, Diyarbakır şube başkanlarının ardından Diyarbakır'da 5 öğretmen sürgün edildi.

Birlik, İttifak Adına Düzene Yedeklenmek

✓ “Büyük politikalar” adına “küçük oyuncular” olmamak için;

✓ “Demokrasi” adına, emperyalizmin ve oligarşinin AB’ye uyum demagojisinin bir parçası olmamak için;

✓ “Parlamentar mücadele” adına demokrasicilik oyununa vitrin olmamak için;

✓ Tüm birlik ve ittifaklarda

halkın çıkarları ve halk güçleri temel alınmalıdır.

SHP’yle, TUSİAD’la, ANAP’la aranan ittifaklardan sol adına, halk adına ne bulunabilir? Solun tarihi tanıtır; düzen güçlerinin çelişkilerinden yararlanma adına, düzen güçleriyle kurulan her ittifak, her birlik, halkı, devrimcileri vurmuştur.

Bunun eski örneklerinden biri, çeşitli sol güçlerin 1970’li yıllarda CHP’yi desteklemesidir. TKP’den Devrimci Yol’a kadar uzanan çeşitli kesimler, örtülü veya açık desteklemişlerdir CHP’yi. Beklentileri, aynı 1991’de SHP’nin desteklenmesindeki, aynı bugünkü AB’ye giriş konusundaki beklentilerle aynıdır. İlk ikisinin sonucu, halka karşı azgınlaşan saldırılar olmuştur. Üçüncüsünde de sonuç farklı olmayacaktır.

“ANAP da AB’yi savunuyor, HADEP de...” deyip, bundan hareketle ANAP-HADEP ittifakını teorileştirenler, egemen sınıflar cephesinde yer aldığına hiç bir kuşku olmayan **Karayalçın**’larla “sol çatı parti”leri tartışanlar, hele bunu sosyalistlik adına yapanlar, bu ittifakların “**halkın cephesi**”nde ve “**halkın çıkarları doğrultusunda**” olmadığını görmek durumundadırlar.

İşçi konfederasyonları, 28 Şubat döneminde “şeriatçılığa, yobazlığa karşı laikliği savunmak” adına TUSİAD’la, TOBB’la, TİSK’le “omuz omuza” mücadele(!) veriyorlardı.

Sonra, AB konusunda ittifak yaptılar. “AB’yi istiyoruz diye, demokrasi, insan hakları, sendikal haklar gele-

cek diye, tekelci burjuvazinin, İKV’nin peşine takılanlar, bakın ne hale düştüler?..

Tekelci burjuvazi, İş Güvencesi Yasası konusunda bir anda onları da “**vatan haini**” ilan ediverdi. Bir de arkalarına işçileri alıp meydanlara çıksalardı, “**TERÖRİST**” ilan edileceklerinden kimsenin kuşkusu olmasın.

Demokratik bir sendikanın, emekçilerin haklarını savunan bir kitle örgütünün ittifaklar anlayışı böyle mi olmalı?

Demokratik güçler; sendikalar, legal parti çevreleri, odalar, dernekler; “büyük politikalar” adına, etkili olmak adına, **düzen güçleriyle iş yapma alışkanlığını** terketmelidir.

Bir açlık grevi ziyareti, F tiplerinin önünde yapılacak bir açıklama, AB için yapılan o şaşaalı toplantılardan daha fazla katkı sağlayacaktır haklar ve özgürlükler mücadelesine. Kimse kendini “büyük politikalar” yapıyoruz diye kandırmasin. “Büyük politikalar” adına, oligarşinin manevralarındaki küçük oyuncular konumuna düştüklerini görmelidirler.

Elbette oligarşi içindeki çelişkiler değerlendirilebilir. Mevcut bağımlılığa ve faşizme karşı muhalif bir yan varsa, bu yanla ortaklıklar oluşturulabilir. Ama bütün bunlar, devrimci bir perspektiften yapılmazsa, **halkın mücadelesine değil, düzene güç verir**. Sorun bu çelişkilerden hareketle belli güçleri tarafsızlaştırmak veya kendi yanımıza çekmektir; ama tersine biz **onların yanına** gidiyorsa, onların icazetine sığınırıyorsa, **o ittifakta halkın çıkarları değil, sadece pragmatik, bencil, düzeniçi grup çıkarları vardır**.

Diyeceğimiz şudur: solun, solcuların, halkın enerjisini, emeğini heba etmeyelim; umutlarını olmayacak yerlere bağlamayalım.

AB’ye girip ülkenin çehresini değiştirmek; parlamentoya girip düzeni değiştirmek gibi “**olmayacak dualara amin**” demek yerine; haklar ve özgürlükler temelinde mücadeleyi gündemimizin odağına koyalım. Birliklerimizi, ittifaklarımızı bu çerçevede geliştirelim. Sol olan, solu geliştirecek olan, ulusal ve sınıfsal açıdan halkımızın çıkarlarına olan, budur. Evet, çok genel ve banal gelebilir bazılarına ama gerçektir: halkın halktan başka dostu yoktur.

BİR İTİRAFÇININ İFTİRALARI VE HAİNE KUCAK AÇAN MİLLİYET!

7 Ağustos tarihli Milliyet gazetesi'nde, devrimci hareketi yönelik bir kontra haberi yayınlandı. Kontra haberin başrolündeki kişiliksizliği de, bu kişiliksizliğe sayfalarını açan medya mantığını da iyi tanıyoruz.

Sözünü ettiğimiz haberde, Devlet ve Sabancı tarafından öldürtülen itirafçı Mustafa Duyar'ın eşi itirafçı Semra Duyar'ın örgütümüz hakkındaki iftiraları yer alıyor. Milliyet, bu iftiralarla şöyle bir başlık çıkarmış: **"DHKP-C'li Semra Duyar'ın itirafları: İşkencenin her türlüünü tattım"**

Bir kere, Semra Duyar, şu an "DHKP-C'li" sıfatını taşımıyor. Onun taşıdığı sıfat, hain, itirafçı! Ama tabii haini gerçek kimliğiyle ifade ederlerse o zaman kontra haberin bir anlamı kalmaz!

Çünkü kontra haber; Semra Duyar'ın devletin işkencehanelerinde gördüğü işkenceleri anlatmıyor. DHKP-C'nin ona işkence yaptığı iftirası üzerine kurulmuş. Cephe tarafından 7 Ağustos'ta yapılan 265 No'lu açıklamada belirtildiği gibi, **"İtirafçı senaryoyu böyle yapmasa, devlete yaranabilir mi? Senaryo böyle olmasa, Doğan Medya o habere yer verir mi?"**

Kontrgerilla ve medyası, düşmüş bir kişiliğin iftiralarını kullanarak hareketimiz hakkında karalama yapmaya çalışıyor. Zavalıca bir çaba, ama ellerinde bizi karalayacak ciddi, gerçek bir malzeme de yok. Onun için dışarı çıkmaktan başka bir şey düşünmeyen, dışarı çıkmak için herşeyi ve herkesi satabilecek bir itirafçıya müracaat etmişler.

Üstelik, yaptıkları kontra haberde de hiç bir yenilik yok. Çünkü Semra Duyar'ın bu "itirafları" daha önce de haber olmuştu gazetelerde. Aylardır internette bazı sitelerde duruyordu. Isırıp yeniden haber yapmışlar kısacası.

İtirafçılık kişiliksizliktir. Onun için **iftira** da **itiraf** kadar doğaldır.

Bu itirafçı hainin tek bir derdi var: dışarı çıkmak. Bu yüzden, devletten gördüğü işkenceleri anlatmıyor. Kocasını öldürtenlerden hesap sormuyor. Kocasının öldürülmesi konusunda bir açıklama yapmadı; kosacısını bile sahiplenmedi. İtirafçı kişiliği de budur zaten. **Kocasını da satar, arkadaşasını da, çocuğunu da satar.** İtirafçılık, alçalmanın, ahlaksızlaşmanın en dip noktasıdır.

Devlete yaranıp dışarı çıkmak için, hareketimizi karalıyor. Bu kişiliğin bu tür şeyler yapmasında şaşılacak bir şey yoktur. **Peki**

bir itirafçının iftiralarını gazeteğe kocaman puntolarla koyup haber yapanların derdi ne?

Milliyet gazetesi, bir süredir, kontra haberlerin yeni adresi durumunda. Kontrgerilla, öteki gazeteler iyice teşhir olduğu, yalanları ayyuka çıktığı için, Milliyet'te yayınlanacak haberlerin daha inandırıcı olacağını hesaplıyor olsa gerek.

Milliyet yönetimi de, infazları alkışlayan, insanlarımızı polisin dikte ettirdiği haberlerle hedef gösteren Ertuğrul Özkök kafasını taşıyor.

Öyle olduğu için; bir itirafçının iftiralarını, hiç bir araştırma, soruşturma yapmadan, kanıt, belge aramadan yayınlıyor. İtirafçı hainin saydığı isimleri sorumsuzca orada yazıyor.

Siz, insanları yargılayıp mahkum etme hakkını nereden buluyorsunuz? Hareketimizi ve bazı insanları, "işkenceci" diye ilan etme

hakkını kimse vermez size.

Semra Duyar **"yaşadığı korkunç dramı"** anlatmış! Yalan söylediği açık değil mi? İşte Semra Duyar yaşıyor. Biz yaşadık onu. Bizim adaletimiz yaşattı. Elimizdeydi, onu cezalandırmak çok kolaydı. Ama işbirlikçiliği, hainliği konusunda o gün örgütümüzün elinde somut kanıtlar olmadığı için, adaletimiz gereği, cezalandırılmadı.

İşte bu bizim adaletimiz.

Sizin adaletiniz ise, belgesiz, kanıtsız insanları gazetenizde suçlayıp, polise hedef göstermek!

Düşüncelerimizi benimsemeyebirsiniz, ama adaletimizden öğreneceğiniz çok şey var. Bizim adaletimiz, belgesiz, kanıtsız hiç kimseyi mahkum etmemeyi ve cezalandırmayı söyler.

"DHKP-C işkence yaptı... Falan falan kişiler Semra Duyar'a işkence yaptı..." Kim demiş peki? Düşüncelerini, yoldaşlarını, kocasını satan bir kişiliği! Örgütleri, insanları mahkum etmek, zan altında bırakmak bu kadar ucuz ve kolay değildir.

Gazeteci olamıyorsanız bile, adaletli olun.

Basını bu konuda bir kez daha uyarıyoruz. İki şeyi unutmasınlar; **Bir**; İtirafçıların iftiralarını meşrulaştıranlar, yarın kontrgerillanın aynı silahı kendilerine karşı da kullanacağını unutmasınlar. **İki**; her sorumsuzluğun, adaletsizliğin bir faturası vardır, ve bir gün mutlaka ödenir.

Faruk Ereren

Emperyalizme ve oligarşiye Kolombiya'da huzur yok GERİLLA BAŞKANLIK SARAYINI VURDU

Latin Amerika ülkesi Kolombiya'da **FARC** başta olmak üzere, gerillanın eylemleri egemenlerin sarayına dayandı. Amerika'nın desteği ve hile ile devlet başkanı seçilen Alvaro Uribe'nin görevi teslim alma töreni sırasında patlayan bombalar, başkanlık sarayını döven havan mermileri, Amerikan silahlı güçlerinin korumalarının da devrimcilerin karşısında hiçbir hükmünün olmadığını gösterdi.

Eylemler Günler Öncesinden Başladı

Uyuşturucu baronu olduğu, Kontrgerillayla içiçe-liği herkesçe bilinen Amerika'nın seçtiği devlet başkanı **Alvaro Uribe**'nin 8 Ağustos günü yapılacak devlet başkanlığı töreni öncesinde ülkenin dört bir yanında gerilla eylemleri hız kazandı.

Başkent 350 kilometre kuzeydoğusundaki eyalet havaalanı Saravena, gerillanın havanlı saldırısıyla tahrip edilirken, Kolombiya'nın büyük kentlerinden Cartagena'da bir kamu binasına bombalı saldırı düzenlendi. Medellin'de bir polis karakoluna düzenlenen el bombalı saldırıda ise polisler yaralandı. Başkente Bogota'da ise; 4 Ağustos günü Puente Aranda bölgesindeki belediye binası bombalandı. Eylemde bir gerilla şehit düşerken, aynı gün Usaquen bölgesinin belediye binasına el bombalı saldırı düzenlendi. 3 Ağustos'ta düzenlenen saldırıların hedeflerinden biri ülkenin finans merkezi ve polis karakoluydu. Bir arabaya yerleştirilen bombayla emperyalistler ve işbirlikçiler uyarıldı. Puerto Lleras'da ise bombalar patladı.

Yankilerin Koruması Faydasız

Amerikancı devlet başkanı Alvaro Uribe'nin seçim vaatlerinden biri FARC'ı yoktetti. Kolombiya yoksul halkıyla bütünleşen gerillayı yoktetti ne kadar hayalse, gerillanın eylemlerine engel olmanın da o kadar hayal olduğu bir kez daha ortaya çıktı. Yankiler de koruyamadı uşaklarını.

Devlet başkanlığı töreninin yapıldığı gün ve bir gün öncesinde başkent Bogota'nın manzarasına kaba olarak bakmak bunu anlamak için yeterlidir: törenin koruma görevinin (tıpkı Afganistan'daki işbirlikçileri Karzai'de olduğu gibi) Amerikan askerleri tarafından alındığı basına yansımıştı. Bütün koruma planlarını yapan yankilerin komutasında, 11 bin asker başkent her köşesine yerleştirildi. Havada ABD ordusuna ait helikopterler ve istihbarat amaçlı yüksek teknolojik donanımlı uçaklar uçuşuyor. Tören alanı ve devlet başkanlığı binaları ise tam büyük bir

güçle koruma altında. Eylem beklentisi içindeki hükümet, FARC'ın altı şehir gerillasını yakaladığını açıklayarak güç gösterisi yapmaya çalışıyor.

Gerilla Zulmün Sarayını Dövüyor

İşte tam böyle bir ortamda, törenlerin yapıldığı, Uribe'nin Amerika'ya sadakat yeminleri ettiği, ABD'li yetkililerin Uribe'yi desteklemek için törende hazır bulunduğu sırada, **başkanlık sarayını havan atışlarıyla vuran gerilla** emperyalistlere ve zulme karşı direnenlere bir gerçeği yeniden hatırlatıyor: **Devrimci yaratıcılık, kararlılık ve cüret...** Hiçbir önlem bunların karşısında duramaz. Hiçbir silahlı gücün, teknolojinin ölümü göze alan ve zafere inanan devrimci irade karşısında hükmü yoktur.

Aslında **Filistin örneği** amansız bir kuşatma ve zulüm altında halkların direnme yollarını, zulüm vurma yöntemlerini nasıl büyük bir yaratıcılık ile geliştirdiğini tüm dünyaya göstermişti; Kolombiya gerillası bu gerçeğin altını bir kez daha çizen örnekler yaratmaya devam ediyor.

Kolombiya ve Emperyalizm

Latin Amerika'da asi bir rüzgar gibi esen Kolombiya'dan esen devrim rüzgarı emperyalistlerin temel korkusudur. Amerika'nın bölgesel, ekonomik, siyasi çıkarlarının da ötesinde bu rüzgarın bütün Latin Amerika topraklarını yeniden alevlendirmesinden korkan Amerika Kolombiya oligarşisine siyasi, askeri, ekonomik destekleriyle, operasyonlara bizzat katılarak devrimi durdurmaya çalışıyor. Bunun için ülkede bulunan Amerikan askerlerinin yanısıra paralı askerleri de yetiştiren, gönderen ABD'dir. Geçen hafta Kolombiya'da düşen helikopterin Amerika'nın **paralı asker şirketi DynCorp**'un elemanı olduğu biz-

zat ABD dışışleri tarafından açıklanmıştı.

Amerika “uyuşturucuya karşı mücadele” yalanıyla savaşa bizzat katılırken, **Avrupa emperyalizmi** tam da kendine uygun bir misyonla “barış...arabuluculuk...” kisvesiyle gerillayı tasfiye etmek istedi.

Hatırlanacağı gibi, gerilla ile hükümet arasındaki barış görüşmelerinde Avrupalı emperyalistler “aracı” rolündeydiler. Bu oyunu başka Latin Amerika ülkelerinde oynamış, gerillanın tasfiyesinde rol almışlardı. Ancak bu kez, en azından şu ana kadar başaramadılar. Ve bu nedenle de FARC, AB’nin “terör örgütleri listesi”ne alındı. Kolombiya Devrimci Silahlı Güçleri-Halk Ordusu’nun (FARC-EP listeye alınmasına ilişkin o dönem şu açıklamayı yaptığı hatırlanacaktır:

“Ateşkes süresince görüşmelere gözlemci olarak katılan AB temsilcileri bundan sonraki muhtemel görüşmelere katılması mümkün olmayacak. AB aldığı bu kararlar tarafını resmen ilan etti. Kararın ABD’nin baskısıyla alınmış olması AB’yi haklı çıkarmaz. Devrimci ilkelerden asla ödün vermeyeceğiz. Kolombiya Devleti’ne karşı yürüttüğümüz silahlı mücadele, siyasi iktidarın fethine kadar sürecek ve AB dahil hiçbir uluslararası güç bu mücadeleyi engelleyemeyecek.”

ABD bombalarıyla, dolarlarıyla halkları dize getirmeye çalışırken, Avrupa emperyalizminin ikiyüzlülüğü dünyanın her yerinde halkların direnişinin karşısına çıkıyor. Aralarında çelişkiler olmakla birlikte hedefleri ve yükledikleri misyon ise aynı. Ama bir gerçek daha var ki; halkın örgütlü gücüyle birleşmiş gerillayı bunlardan hiçbirinin yoketmesi mümkün olmuyor.

Uruguay’da Genel Grev

Eski bir IMF memurunun ABD başkanının talimatıyla Latin Amerika’yı nasıl **alçakça bir tımarhaneye** çevirdiklerini anlatan sözlerini hatırlatın; yarattıkları alçakça ekonomik sistem işte meyvelerini veriyor.

IMF politikaları, Arjantin ve Brezilya’nın ardından, Uruguay’da da halkın sokağa dökülmesine neden oldu. Bütün bankaların işlemlerini durdurması, Arjantin’dekine benzer bir iflasın yaşanacağına belirtileri olarak değerlendirilirken, halk kitleleri sokaklara dökülerek IMF ve hükümet aleyhinde gösteriler yaptı, dükkanları yağmaladı. Hükümet ise, IMF politikalarıyla iflas eden ekonomiyi, yine IMF kapılarında kredi dileterek düzeltmeye çalışıyor.

42 sendika tarafından büyük bir katılımı gerçekleştirilen ve yüzbinlerce işçinin genel greve çıkmasıyla başlayan gösterilerde başkent Montevideo’da göstericiler polisle çatıştı. İşçilerin gösterileri sırasında ise, açlık içindeki halk kitleleri dükkanları yağmaladı.

Afganistan’da Yankilere Saldırı

Afganistan’da biri Kuzeyde diğeri Kabil’e yakın bir bölgede olmak üzere **iki ayrı yerde Amerikan özel tim askerlerine yönelik saldırı** düzenlendi. Saldırı’da bir yanki ağır yaralandı.

Yankilere tepki bununla da sınırlı değil; ülkenin çeşitli bölgelerinde saldırılar yaşanırken, ülkenin doğusunda Amerikan bombardımanında halkın hedef alınması, Paktia bölgesindeki **Zarmat’ta** düzenlenen **gösterilerle protesto edildi**. Gösterilerde Amerikan karşıtı sloganlar atılırken, ABD’nin elindeki 5 Afganlı esirin de serbest bırakılması ve bombardımandan doğan zararın karşılanması istendi.

Emperyalizmin “Kurtardığı” Kosova, Mafya ve Fuhuş Merkezi

Emperyalistler bombalarıyla “kurtarmıştı” Kosova’yı. Şimdi Kosova uyuşturucu ve kadın ticaretini yöneten mafyanın giderek güçlendiği bir merkez haline geldi. Ülkede kadın ticaretinin yanı sıra uyuşturucu trafiğini de yöneten mafya, Miloseviç iktidarına karşı savaşmış Kosova Özgürlük Ordusu’yla yakın bağlantıları nedeniyle, Kosova’da özellikle savaş sonrasında daha da güçlenmiş durumda.

Kosova’ya her yıl Doğu Avrupa ve Asya’dan Sırp ve Bulgar tacirlerce İtalya veya Almanya’da iyi bir iş ve maaş vaadiyle kandırılan 200 bin kadın getiriliyor. Pasaportlarına el konulan kadınlar burada mafyaya teslim edilirken, kadınlar batakhanelerde çalışmaya zorlanıyor.

Emperyalistler “kurtardıkları” Kosovayla, **islamcılar** da çağrılar yaptıkları Nato güçlerinin, Amerika’nın müslüman halka bıraktığı mirasla övünebilirler.

Jose Bofie'nin Söyleminde Protestonun Anlamı ve Boyutları

Mahir El Yousfi

Fransız devrimci Jose Bofie ve yoldaşlarının küreselleşme karşıtı hareketleriyle birlikte, Avrupa kıtasının işgale, sömürgeciliğe ve ırkçı baskılara karşı olan halkların mücadelesiyle dayanışmanın temsil ettiği protesto kültürü yeniden diriliyor. Geçmişte; Güney Afrika ve Mandela'nın mücadelesiyle dayanışma hareketleri, Apartheid'a karşı mücadele komiteleri, insan haklarını, davalarını ve özgürlüklerini savunma komiteleri vardı. Bugün, bu protesto hareketinin görüntüsü, 20. yüzyılın 60'lı 70'li yıllarında daha çok batı Avrupa üniversite öğrenci gösterilerinin ve solcu hareketlerinin önderlik ettiği aşamayı hatırlatıyor, her ne kadar protesto yöntemleri farklı olsa da...

Bugün başta Jack Davida ve diğerleri gibi Avrupalı bir çok yazar ve düşünür küreselleşmeye eleştirilerini dile getirişlerini, Latin Amerika'da Gabriel Garcia Marquez'in ve Amerika'da Noam Chomsky ile Edward Sait'in kitaplarına baktığımızda globalleşmeyi protestonun dünya ölçeğinde hareketli olduğunu, aynı şekilde küreselleşme karşıtı hareketlerin programına Filistin halkıyla dayanışmayı koyduğunu görüyoruz. Ek olarak, işgal altında ezilen Filistin halkına uluslar arası koruma getirilmesini talep ediyorlar.

Bugün Jose Bofie, küreselleşmeye karşı duruş çerçevesinde Filistin halkıyla dayanışmasını ilan ederken, bütün Avrupa ve dünyayı insan hakları kültürünün ürettiği mirasla karşı karşıya bırakıyor. Ahlaki sorumluluğu, politik karar merkezlerine ve Avrupa toplumlarına yüklüyor. Amerikan egemenliğine karşı çatışmasını yükseltirken batı Avrupa hükümetlerinin ve parlamentolarının politikalarına karşı ajitasyonunu yapıyor ve Avrupa'nın incelik kültürüne sığmayan söylemini de protesto ediyor.

Bu atmosferden uzak olmayarak Uluslararası Yazarlar Meclisi harekete geçti; uluslararası bir çok yazar ve düşünür protesto bildirileri yayınladılar ve imza kampanyaları düzenlediler. Nobel ödülü almış bu yazarlardan sekizi Ramallah'ta, şair Mahmut Derviş'in misafiriydiler ve işgalci askerlerin baskınından birkaç gün önce Halil Sakakini Kültür Merkezini ziyaret etmişlerdi. Tanık oldukları olayları anlattılar; güçlü çığlıkları, Filistin halkına dayatılan kuşatmayı delmişti. Bunlara ek olarak Batı Şeria'da, Kudüs'te, Beytülahim'de ve Ramallah'ta bir çok uluslararası sivil koruma komitesi ve grubu dolayıyordu. Bu dayanışmacı komitelerin hareketini Jose Bofie yönetiyordu. Bütün bu çalışmalar mücadelecisi Mustafa Barghu-ti ile koordineli yapılıyordu.

Jose Bofie, insan hakları ve sosyal adalet davasını savunmada tutum belirlerken ve mücadele yöntemini seçerken değerlerden ve ilkelerden uzaklaşmadı. En bariz küreselleşme karşıtlarından biri, Fransız Köylü Konfederasyonu başkanı ve Avrupa'da Filistin davasıyla en çok dayanışanlardan biri olarak modern tarihe yazıldı ve kader onu insanca yaşam örneğinin savunucusu seçti.

Bofie, daima en çok çatışmanın olduğu bölgelerdeydi. Ramallah'ı, Kudüs'ü, Beytülahim'i gezdi. İsrailli generaller onu istenmeyen adam ilan ettiler. İşgalci askerler, onu tutuklayıp, bölgeden çıkardılar.

Avrupa toplumları, ırkçı ve işgalci zulme maruz kalan halkların mücadelesiyle dayanışma ve insan hakları davasında aydınlık bir görüntü sunmaya alışkındırlar. Bu çerçevede dünya, Afrika'daki mücadeleyle ve apartheid düzene karşı mücadeleyle dayanışma hareketlerine şahit oldu. Ancak buna karşılık, Avrupa hükümetlerinin politikaları, bu hareketlerin ulaştığı ilerilik seviyesine ulaşmamaktadır. Avrupa devletlerinin tutumu hala ABD'nin yörüngesindedir. Sadece küçük istisnalarla ayrılmaktadır. Ancak özünde ABD tutumuna bakmakta, ona bağlı olmakta ve ona eklemlenmektedir. Buna karşılık İsrail-Filistin Arap çatışmasının doğal uzantılarını ve bu çatışmanın siyasi olarak değişik yerlere taşındığını görürüz. Örneğin İsrail'i destekleyen ve İsrail'e muhalif Yahudiler arasında ve Filistin halkının mücadelesiyle dayanışma yürüyüşleri için sokaklara dökülen dayanışmacı Avrupalılar arasında ayrılıklar görürüz.

Küreselleşme karşıtı hareketlerin Filistin halkıyla dayanışması, kovuşturmalara uğradığı bir ortamda olmaktadır. Örnek verirsek; Fransız gazeteci Daniel Marmich, Filistinli bir çocuğun şiirini Fransızca'ya tercüme edip, Fransanın Sesi Radyosunda okuduğu için kovuşturmaya maruz kaldı. Robert Fisk'e açılan dava da öyle. CNN müdürü Ted Turner'ın yönettiği eleştiriler ve sonrasında söylediklerini geri alıp, özür dilemesi. Avrupa Merkez Bankası başkanı Diezenburg'un eşi Grita'nın Amsterdam'daki konutuna Filistin bayrağı çekmesi sonrasında düşmanlığı kışkırttığı suçlamalarına maruz kalması ve eşinin tehditler alması.

Avrupa protesto hareketi ilk anda savaş suçlularını sorgulama ve kovuşturmada bir sonuç vermese de İsrailli generaller bu açıdan endişe ve kuşkuya kapılmışlardır.

Buradan hareketle Jose Bofie'nin destek mesajlarını ve imza kampanyalarının önemini anlarız. Bunlar barışçıl dayanışma mücadelesinde insan haklarının modern söylemini taşımaktadır. Öyle ki, bu Fransız, kendi vatandaşlığına yeni bir vatandaşlık ekleyebilmiştir. Jose Bofie, engelleri aşmada güçlü bir karşı koyuşa sahip olduğundan dünyanın Amerikalılaştırılması projesi olan küreselleşmeye karşı mücadeleye çok bağlıdır.

ŞEHİTLERİMİZ ONURUMUZDUR

Cephe güçleri İstanbul'da, '96 ölüm orucu şehidi Yemliha Kaya'nın mezarı başında, Osmaniye'de Tarık Koçoğlu'nun mezarı başında yaptığı anmalarla kahraman şehitlerini unutmayaacağını gösterdi.

96 Ölüm Orucu Şehitlerine Anma: Yemliha Kaya'nın mezarında yapılan anmada Yemliha'nın devrimci kişiliği ve yaşamı anlatılırken, onun nezdinde tüm 1996 ölüm orucu şehitleri anıldı. Yoğun polis ablukası altında yapılan anma, okunan şiir ve sloganlarla sona erdi.

Gerillanın Ölümsüzlüğü: Savaşçı ölür, ama onun ölü-mü bile zalimin korkusu olmaya devam eder, halkın yü-reğinde ise ölümsüzlüğün en görkemli köşesine taht ku-rar. 31 Temmuz 1993'de Toroslar'da şehit düşen **A. Ta-rik Koçoğlu** da zalimler ve Çukurova halkı için böyledir. Bu, 4 Ağustos günü Osmaniye-Cevdetiye'de mezarı ba-şında yapılan anmada bir kez daha ortaya çıktı. 9 yıl ön-ce toprağa düşen yiğitlerini unutmayan Çukurovalılar, Cevdetiye mezarlığında jandarma ablukası altında yap-tıkları anmadan sonra gözaltına alındı.

Aralarında Adana muhabirimizin ve yerel Türkmen gazetesinin üç çalışanının da bulunduğu gözaltına alınan-lar, serbest bırakıldıktan sonra Adana İHD'de yaptıkları açıklamayla yaşadıklarını anlattılar. Gözaltında kaldıkları 28 saat süresince bayanlara **sarkıntılık**, devrimci gazete-cilerin fotoğraf makinalarına el koyma, **fiziki ve psikolo-jik işkencelere** maruz kaldıklarını söyleyen devrimciler, her türlü baskıya karşı devrim şehitlerini sahiplenmeye devam edeceklerini yinelediler.

Bu arada serbest bırakılanların çoğunun evlerinin Adana polisi tarafından basılarak ailelerin tehdit edildiği de açıklamada belirtildi.

İHD'den Oturma Eylemi

İHD İstanbul Şubesi üyele-ri her şehit sonrası yaptığı oturma eylemini geçtiğimiz hafta **Semra Başyığıt**'in şehit düşmesinin ardından gerçek-leştirdi. İHD binası önünde 5 dakika sezsizce oturan İHD'li-ler adına açıklama yapan Ümit Efe, "2 yıldır F Tipi cezaevle-rinde ölümlerin hala devam ettiğini" söyledi ve tecritin ve kötü muamelenin sona erdiril-mesini istedi. Grup, eylemi al-kışlarla sona erdirdi.

İHD İzmir Şubesi de Kırık-lar F Tipinin bir yıllık baskı, kişisizleştirme uygulamala-rını içeren dosyayı düzenlediği bir basın toplantısıyla açıkladı.

Yıldızından

SEMRA BAŞYIĞIT GÖSTERİLERLE ANILDI

VİYANA: Ölüm orucunun 92. şe-hidi Semra Başyığıt için 31 Tem-muz'da Avusturya-Viyana'da göste-ri düzenlendi. Viyana'nın merkezi meydanında yapılan gösteride, Al-manca "92 ŞEHİT ARTIK YETER ÖLÜMLERİ DURDURUN" pankartı ve "Ölüm orucu sürüyor, hücreleri yıkalım insanları yaşatalım" döviz-leri taşındı. Gösteride F tipindeki tecriti ve Semra Başyığıt'i anlatan bildiriler dağıtıldı, sloganlar atıldı.

HAMBURG: 2 Ağustos günü İKM Hamburg tarafından Türkiye Konsoloslugu önünde Semra Başy-ğıt için yapılan gösteride, Almanca "Ölüm Orucu Sürüyor" pankartı açıldı. Almanların da katıldığı ey-lemde Türkçe ve Almanca açıklama-

lar okundu ve bildiriler dağıtıldı. Yarım saat süren eylem sloganlarla bitirildi.

FRANKFURT: Semra Başyığıt için Almanya'da yapılan gösteriler-den bir başkası da Frankfurt Türki-ye Konsoloslugu önündeydi. 2 Ağustos günü yapılan gösteride "ÖLÜM ORUCU SÜRÜYOR TUT-SAKLAR KAZANACAK" pankartının yanında çeşitli dövizlerle Semra Başyığıt selamlanırken, "Katil devlet hesap verecek" sloganlarıyla öfke haykırdı.

PARIS: Semra Başyığıt Fransa TAYAD Komite tarafından düzenle-nen ve 60 kişinin katıldığı bir top-lantı ile anıldı.

kahramanlar Ölmez

İbrahim DOĞAN

Şehitlik tarihi:

11 Ağustos 2001

Şehit düştüğü yer:

Yunanistan-Atina

Şehit düşme şekli:

Tutsak düştüğü

1993'e kadar Dev-

Genç'li olarak genç-

lik mücadelesi içinde yer aldı. Aynı dönem, Kültür Sanatta Tavır Dergisi'nde ve Ankara Halk Sahnesinde çalıştı. 1996 ölüm orucu direnişçilerinden biri oldu. Direniş sonrasında sakat kaldı. 1999 Aralığında sağlık durumunun ağırlaşması nedeniyle tahliye edildi. Tedavisi için yurtdışına çıktı. Atina'da tedavi gördüğü hastanede elleri arkadan bağlı bir şekilde öldürülmüş olarak bulundu.

Mehmet SALGIN

Şehitlik tarihi:

13 Ağustos 1993

Şehit düştükleri yer:

İstanbul-Okmeydanı

Şehit düşme şekli: PERPA adlı

iş merkezinde, ölüm mangaları-
nın düzenlediği bir operasyon-
da katledildiler. Mehmet Salgın
ve Hakan Kasa Devrimci Sol Mi-
lis üyesi, Nebi Akyürek bir taraf-
tardı. Selma Çıtlak ve Sabri Atıl-
mış'ın örgütle bir ilişkisi yoktu.

Hakan KASA

Nebi AKYÜREK

Sabri ATILMIŞ

Selma ÇITLAK

Nuri ASLAN

Metin KÖSE

Şehitlik tarihi:

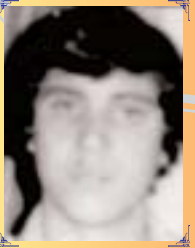
12 Ağustos 1980

Şehit düştüğü yer:

Ordu-Aybastı

Şehit düşme şekli:

İki köy arasında çıkan
sorunun devrimciler ta-
rafından halledilmesin-
den sonra düzenlenen
barış toplantısına gider-
ken geçirdikleri trafik
kazasında kaybettik.

**Arslan ARI,
Nurhayat BEYHAN,
Eyüphan POLAT**

Şehitlik tarihi:

13 Ağustos 1992

Şehit düştükleri yer:

Ankara-Küçükesat

Şehit düşme şekli:

Üsleri kuşatıldığında,
SDB savaşçılarının geleneğine uygun
olarak son nefeslerine kadar direndiler.
Geleneğe yeni bir halka ekleyerek, son
nefeslerini vermeden kanlarıyla duvara
Devrimci Sol/SDB yazarak şehit düştüler.

Nurten ACAR

Şehitlik tarihi:

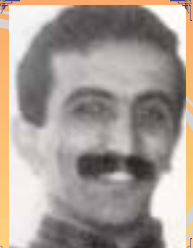
13 Ağustos 1992

Şehit düştükleri yer:

Ankara-Maltepe

Şehit düşme şekli:

İki SDB üyesi, üslerini
kuşatan ölüm mangaları-
na karşı direnerek şehit
düşüler.

Vehbi MELEK

Erdoğan ŞAKAR

KAYIP
13 Ağustos 1993
İstanbul Perpa'da
5 kişinin katledildiği
gün gözaltına alındı
ve **KAYBEDİLDİ!**